ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Sipstrassi sága 4 - Poslední strážce.pdb

**PDB Name:** Gemmell_David-Sipstrassi_saga-4
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 14.9.2005
**Modification Date:** 14.9.2005
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

DAVID GEMMELL

# Poslední strážce

Jižně od Morových zemí 2341 n. l.

Ale on nezemřel. Svaly kolem rány po kulce na boku mu ztuhly, když teplota klesla až na třicet stupňů pod nulou, a vzdálené vížky Jeruzaléma se zavlnily a proměnily, staly se z nich sněhem pokryté borovice. Ve vousu se mu usadil led a těžký černý kabát s ramenními vycpávkami se v měsíčním světle bíle zaleskl. Shannow se zakymácel v sedle a snažil se zaostřit zrak na město, které tak dlouho hledal. Ale město bylo pryč. Jak jeho kůň klopýtl, Shannow pravou rukou stiskl sedlovou hrušku a ranou na boku mu projela bolest.
Obrátil hřebci hlavu a zamířil dolů k údolí.
Hlavou se mu honily obrazy. Karitas, Ruth, Donna, nebezpečná cesta Morovými zeměmi a bitva s Pekelníky, přízračný vrak lodi ztroskotané na vrcholku hory. Zbraně a střelba, válka a smrt.
Vánice našla novou sílu a vítr hnal Shannowovi do tváře mrazivý sníh. Shannow neviděl, kam vlastně jede, a myšlenky se mu zatoulaly. Věděl, že mu z těla s každou další vteřinou uniká život, ale neměl ani sílu, ani vůli s tím bojovat. Vzpomněl si na statek, kde poprvé zahlédl Donnu, jak stojí ve dveřích se starličkou kuší v rukou. - Spletla si Shannowa s lupičem a bála se o život svůj i svého syna Erika. Shannow jí tuto chybu nikdy nekladl za vinu. Věděl, co lidé vídávají, když se přiblíží Jeruzaléman - vysokého hubeného muže s koženým kloboukem s plochým dýnkem, muže s chladnýma, studenýma očima, které viděly příliš mnoho umírání a zoufalství. Vždy to stejné. Lidé tam stáli a dívali se, nejdřív na jeho bezvýrazný obličej, aby vzápětí jejich oči přitáhly zbraně, strašlivé střelné zbraně Hromotvůrce.
A přesto byla Donna Taybardová jiná. Vzala Shannowa do svého srdce i domova a poprvé za dvě předlouhá desetiletí poznal Jeruzaléman štěstí.
Jenomže pak přišli lupiči a rváči a nakonec Pekelníci. Shannow se jim postavil všem, aby chránil ženu, kterou miloval, jen aby se nakonec díval, jak si bere jiného.
Teď byl znovu sám, umíral na zamrzlé hoře v nezmapované divočině. A přesto mu na tom nezáleželo. Vítr kolem koně i muže vyl a Shannow padl hřebci na krk, ztracen v lákavé písni vánice. Kůň byl z horského chovu, vyjící vítr ani kousavý sníh se mu nelíbily. Teď zamířil mezi stromy na závětrnou stranu skalního čela a sledoval jelení stezku až k lávové stěně a ústí vysokého tunelu, který se táhl starým sopečným pohořím. Bylo tu tepleji a hřebec se plouživ dál vědom si mrtvé váhy na svém hřbetě. To ho rozčilovalo, protože jeho jezdec vždycky skvěle udržoval rovnováhu a své povely předával jemným tlakem či pohybem otěží.
Když se k hřebci donesla vůně hořícího dřeva, nozdry se mu rozšířily. Zastavil se a couvl, jeho železné podkovy zazvonily na kamenném podkladu. Před koněm se objevil tmavý stín... a hřebec se v hrůze vzepjal a Shannow se zhroutil ze sedla na zem. Otěží se chopila obrovská tlapa s drápy a jeskynní chodbou se nesl lví pach. Hřebec se pokusil znovu postavit na zadní, ale dotyčný ho pevně držel, tichounce, hlubokým hlasem k němu promlouval a jemně ho hladil po krku. Hřebec se uklidnil a nechal se zavést hlouběji do jeskyně, kde v kruhu plochých kamenů hořel oheň. Počkal, dokud ho obyvatel jeskyně nepřipoutal k vyčnívajícímu kameni u protější stěny. Potom ten kdosi odešel.
Před jeskyní zatím Shannow zasténal a převalil se na břicho, ale přepadla ho bolest, a on otevřel oči a spatřil nad sebou hrůznou tvář. Obličej lemovaly tmavé vlasy - a na Jeruzalémana shlížela dvojice žlutých očí. Nos měl tvor široký a plochý, ústa jako hlubokou ránu, z nichž navíc vyčnívaly ostré špičáky. Shannow, neschopen pohybu, mohl jenom přihlížet.
Pod tělo mu vklouzla tlapa s drápy a tvor ho snadno zvedl a nesl ho jako dítě do jeskyně, kde ho jemně položil k ohni. Pak se tvor snažil rozvázat tkanice Shannowova kabátu, ale silné pracky si se zamrzlými uzly nedokázaly poradit. Po chvíli tvor prostě máchl prackou a kožené tkanice jednoduše přetrhl a Shannow cítil, jak mu svléká kabát. Pomalu a velice opatrně mu tvor svlékal zmrzlé oblečení a pak ho zakryl teplou pokrývkou. Jeruzaléman usnul - a zdály se mu sny plné bolesti.
Znovu bojoval s pánem strážců Sarentem, zatímco Titanik plul po přízračném moři a ulicemi Babylonu kráčel ďábel. Tentokrát ale Shannow zvítězit nedokázal a zoufale se snažil udržet při životě, když se do zasažené lodi hrnula voda a

zcela ho obklopila. Slyšel křik topících se mužů, žen a dětí, ale nemohl je zachránit. Probudil se celý zalitý potem a pokusil se posadit. Ranou na boku mu projela bolest a on zasténal a klesl zpět do horečnatých snů.

Jel právě směrem k horám, když zaslechl ten výstřel. Vyjel na kopec a zadíval se dolů na hospodářský dvůr, kde tři muži vyvlékali z domu dvě ženy. Shannow vytáhl revolver, pobídl hřebce do cvalu a vřítil se na dvůr. Když ho muži zahlédli, odhodili ženy stranou a dva z nich od pasu vytáhli křesadlové bambitky. Třetí se na Shannowa rozběhl s nožem. Ten přitáhl otěže a hřebec se vzepjal. Shannow si svůj první výstřel dobře načasoval a lupiče to srazilo na zem. Muž s nožem vyskočil, ale Shannow se v sedle otočil a střelil ho zblízka, takže muže kulka zasáhla do čela a v krvavé sprše vyletěla šíjí ven. Třetí muž vystřelil a jeho kulka se odrazila od sedlové hrušky a zasáhla Shannowa do boku. Jeruzaléman, nevšímaje si návalu bolesti, dvakrát vystřelil. První kulka raubíře zasáhla vysoko do ramene a otočila ho. Druhá mu skončila v lebce.
V náhlém tichu seděl Shannow na hřebci a díval se na ženy. Starší z nich se k němu přiblížila a on v jejích očích spatřil strach. Z rány na sedlo prýštila krev, ale Shannow seděl zpříma, dokud žena nedošla až k němu.
„Co od nás chceš?“ zeptala se.
„Nic, paní, chtěl jsem vám jenom pomoct.“
„No,“ prohlásila ona s tvrdým výrazem, „to jsi udělal a my ti děkujeme.“ Couvala zpátky a pořád ho pozorovala. Shannow věděl, že vidí, jak krvácí, ale nemohl - nechtěl - prosit o pomoc.
„Dobrý den,“ řekl, otočil hřebce a odjel. Mladší dívka se za ním rozběhla. Byla plavovlasá a hezká, obličej měla opálený od tvrdé práce na slunci při hospodaření v divočině. Upřela na něj velké modré oči.
„Mrzí mě to,“ pravila. „Moje matka nevěří žádnému muži. Je mi to moc líto.“
„Jdi od něj, holka!“ křikla starší žena a dívka ucouvla.
Shannow kývl. „Nejspíš k tomu má dobrej důvod,“ řekl. „Mrzí mě, že nemůžu zůstat a pomoct vám pohřbít ty darebáky.“
„Jsi zraněný. Pomůžu ti.“
„Ne. Kousek odsud je město, tím jsem si jistý. Má bílý věže a brány z leštěnýho zlata. Tam se o mě postarají.“
„Tady žádná města nejsou,“ namítla dívka.
„Já ho najdu.“ Pobídl hřebce do kroku a vyjel ze dvora.

Dotkla se ho čísi ruka a on se probudil. Nakláněla se nad něj obluda.
„Jak se cítíš?“ Tvor mluvil hlubokým hlasem a pomalu, trochu nezřetelně, a otázku musel ještě dvakrát zopakovat, než Shannow pochopil, co říká.
„Jsem naživu - díky tobě. Kdo jsi?“
Tvor naklonil velkou hlavu. „Dobrá. Obvykle ta otázka zní, co jsi. Jmenuji se Šir-ran. A ty jsi velice silný člověk, když jsi s takovým zraněním přežil tak dlouho.“
„Kulka prošla skrz,“ ucedil Shannow. „Pomůžeš mi se posadit?“
„Ne. Zůstaň ležet. Ránu jsem ti sešil, vepředu i vzadu, ale moje prsty už nejsou, co bývaly. Lež klidně a dneska ještě odpočívej. Ráno si promluvíme.“
„A co můj kůň?“
„Je v pořádku. Trochu se mě polekal, ale teď už si rozumíme. Nakrmil jsem ho ovsem, který jsi měl v sedlových brašnách. Teď spi, člověče.“
Shannow se uvolnil, zasunul ruku pod pokrývku a položil si ji na ránu v boku. Nahmátl hodně utažené stehy a neohrabané uzlíky. Rána nekrvácela, ale Shannow si dělal starosti s vlákny z kabátu, které se mu zanesly do masa. Ty zabily víc lidí než kulky, díky nim hlavně vznikala sněť a otrava krve.
„Rána je čistá,“ ozval se tiše Šir-ran, jako by mu četl myšlenky. „Myslím, že ji vyčistila krev. Tady v horách se rány hojí dobře. Vzduch je tu čistý. Bakterie při třiceti stupních pod nulou dlouho nepřežijí.“
„Bakterie?“ zašeptal Shannow, jemuž se zavíraly oči.
„Zárodky... špína, která způsobuje hnisání ran.“
„Chápu. Děkuju, Šir-rane.“
A Shannow usnul hlubokým spánkem beze snů.

* * *

Když se Shannow probudil, měl hlad jako vlk, a tak se opatrně posadil. Oheň jasně plápolal a Jeruzaléman uviděl u protější stěny naskládanou zásobu dřeva. Rozhlížel se kolem sebe po jeskyni. Viděl, že je v nejširším místě asi padesát stop široká a vysoký klenutý strop byl celý rozrytý puklinami, k nimž líně stoupal kouř. Vedle pokrývek měl položenou svou polní láhev s vodou, v kůži vázanou bibli a zbraně, stále uložené v naolejovaných kožených pouzdrech. Shannow zvedl láhev, vytáhl zátku a zhluboka se napil. Pak si v jasném světle ohně pořádně prohlédl ránu na boku. Svaly okolo byly zarudlé, zhmožděné a zanícené, ale rána samotná vypadala čistá a nekrvácela. Pomalu, opatrně se zvedl a rozhlížel se po svých šatech. Byly usušené a nedbale složené na balvanu u ohně. Bílá vlněná košile byla stále potřísněná zaschlou krví, ale Shannow si ji navlékl a vsoukal se i do černých vlněných kalhot. Opasek na obvyklou dírku kvůli ráně nezapnul a bolestí jen zachrčel. Když byl oblečený, cítil se víc jako člověk. Natáhl si ponožky a vysoké jezdecké boty a došel k místu, kde byl u protější stěny upoután jeho hřebec. Shannow ho pohladil po krku a kůň sklonil hlavu a nosem se mu otíral o prsa. „Opatrně, chlapče, pořád jsem jako ze skla.“ Do plátěného pytlíku odsypal trochu ovsa a přetáhl ho koni přes hlavu. Po Šir-ranovi nebylo ani stopy.

Vedle naskládaného dříví bylo několik hrubě přitesaných polic. Na některých ležely knihy, na jiných sáčky se solí, cukrem, sušeným ovocem a masem. Shannow snědl trochu ovoce a vrátil se k ohni. V jeskyni bylo teplo a on si lehl a pečlivě vyčistil své zbraně. Oba to byly jednočinné pekelné revolvery. Otevřel sedlové brašny a zkontroloval zásobu střeliva. Pořád měl čtyřicet sedm nábojů, ale až tyhle dojdou, nádherně vyvážené zbraně mu nebudou k ničemu. Zalovil hlouběji ve vaku a našel své vlastní zbraně, perkusní pistole na kule a prach, které mu skvěle sloužily dvacet let. Pro ty si mohl vyrobit vlastní prach a ulít kulky. Když vyčistil i je, zabalil je do naolejované kůže a vrátil je zpátky na dno brašny. Teprve potom zvedl bibli.
Byla to dosti odřená kniha, stránky byly z tenkého papíru se zlatou ořízkou a kůže na obalu jemná jako hedvábí. Jeruzaléman přiložil na oheň a otevřel knihu na stránkách Proroctví Abakuka proroka. Přečetl je nahlas hlubokým, zvučným hlasem.
„Až dokud, ó Hospodine, křičeti budu o pomoc, a nevyslyšíš? Volati budu k tobě pro nátisk, a nespomůžeš? Proč dopouštíš, abych hleděti musil na nepravost? Proč bezpráví přehlížíš? A vždy jesti ten, kdo svár a různici vzbuzuje, a kol jen zhouba a nátisk. Odkudž se děje opuštění zákona a nedochází nikdá soud. Nebo bezbožný obkličuje spravedlivého, pročež vychází soud převrácený.“
„A jak odpoví tvůj Bůh, Jone Shannowe?“ zeptal se Šir-ran.
„Svým vlastním způsobem,“ odvětil Shannow. „Jak to, že znáš moje jméno?“
Obr se došoural k ohni a váha obrovské hlavy mu ohýbala ramena. Teď klesl na podlahu a Shannow si všiml, jak lapá po dechu. Z pravého ucha mu vytékal tenoučký pramínek krve, jež mu třísnila tmavou hřívu. „Jsi zraněný?“ vyptával se Shannow.
„Ne. To je jenom proměna. Našel jsi jídlo?“
„Ano. Sušené ovoce v medu. Bylo to dobré.“
„Vezmi si to všechno. Já už to nemohu pozřít. Co tvoje rána?“
„Hojí se dobře - jak jsi sliboval. Připadá mi, Šir-rane, že máš bolesti. Můžu pro tebe něco udělat?“
„Nic, Shannowe. Ale třeba bys mi mohl dělat společnost.“
„Bude mi potěšením. Už je tomu dlouho, co jsem naposledy seděl u ohně, v bezpečí a v klidu. Pověz mi, odkud mě znáš?“
„Vím o tobě od Temné paní. Často o tobě mluvívá - a o tom, co jsi prováděl Pekelníkům. Jsi silný muž. A podle mě udatný přítel.“
„Kdo je to ta Temná paní?“ skočil mu Shannow do řeči, protože ho poklony znervózňovaly.
„Ona je, kdo je, temná a krásná. Pracuje mezi Deanajci - to je můj lid - a mezi Vlčáky. Medvědi ji už nepřijímají, protože jejich lidskost je pryč. Jsou to šelmy - odteď už navěky. Jsem unavený, Shannowe. Teď si odpočinu... prospím se.“
Uložil se na zem a ruku s drápy si podložil pod hlavu. Zavřel žluté oči - ale hned je zase otevřel. „Když... až... už mi nebudeš rozumět, tak nasedlej hřebce a odjeď. Rozumíš?“
„Ne,“ přiznal Shannow.
„Ale pochopíš,“ ujistil ho Šir-ran. Shannow snědl ještě trochu ovoce a vrátil se ke své bibli. Abakuk byl už dlouho jeho velkým oblíbencem. Jeho slova byla úsečná a hořká, ale opakovala pochyby a obavy, které i Shannow choval ve svém srdci, odrážela je a zmírňovala.
Po tři dny Shannow sedával se Šir-ranem, ale i když spolu často hovořívali, o Deanajcích se toho Jeruzaléman dozvěděl jen málo. Z toho mála ubohých informací, které mu mohl tvor poskytnout, Shannow pochopil, že se jedná o zemi, kde se lidé pomalu mění v šelmy. Byl tu Lví, Vlčí a Medvědí lid. Medvědi už byli vyřízení, jejich kultura vymizela. Vlčáci vymírali. Pouze Lví lid přetrvával. Šir-ran mluvil o krásách života, o strázních i radostech, a Shannow si poznenáhlu uvědomil, že obr umírá. Sice o tom spolu nehovořili, ale Šir-ranovo tělo se den po dni měnilo, bytnělo a křivilo se mu, až už se nedokázal postavit vzpřímeně. Nyní mu krev tekla z obou uší a stále více komolil slova. Za nocí, ze spánku, vrčíval.
Čtvrtého rána se Shannow probudil, když jeho hřebec začal řičet hrůzou. Jeruzaléman se vykulil z postele, švihl rukou a zvedl pistoli. Před koněm se krčil Šir-ran a kýval se.
„Co se děje?“ zavolal Shannow. Šir-ran se prudce obrátil - a Shannow zjistil, že hledí do žlutých očí obrovského lva. Zvíře se vymrštilo a řítilo se na Shannowa, ale ten se vrhl doprava a tvrdě přistál na zemi. Bokem mu projela bolest, ale když po něm lev skočil a jeho řev naplnil jeskyni, podařilo se mu uhnout.
„Šir-rane!“ zařval Shannow. Lev naklonil hlavu na stranu a Shannow v jeho očích na okamžik zahlédl světélko poznání... které ihned zmizelo. - Šelma znovu vyskočila a jeskyní zahřměl výstřel.
Stvoření, jež bývalo Šir-ranem, dopadlo na zem, převrátilo se na bok a oči upřelo do Shannowových. Jeruzaléman k němu přistoupil, poklekl vedle něj a položil mu ruku na černou hřívu.
„Mrzí mě to,“ řekl. Žluté oči se zavřely a tvor dodýchal.
Shannow odložil pistoli a zvedl bibli. „Zachránil jsi mi život, Šir-rane, a já ti oplatil tím, že jsem tě zabil. To není spravedlivé, ale já neměl na vybranou. Nevím, jak se za tebe pomodlit, protože nevím, jestli jsi byl člověk nebo zvíře. Ale by jsi ke mně laskavý, a za to svěřím tvoji duši Nejvyššímu.“ Otevřel bibli.
Položil levici na Šir-ranovo tělo a četl:
- „Země patří Hospodinu a vše v ní, svět, vše, co na něm žije, protože on ji zvedl z moře a ustavil ji nad vodami. Kdo smí vystoupit na horu k Hospodinu? Kdo smí stanout v jeho svatém příbytku? Ten, kdo je čistých rukou a čistého srdce, kdo nepozvedl duši k modle, ani nepřísahal podle nepravého.“
Došel k třesoucímu se hřebci a osedlal ho. Pak sebral zbytek jídla, nasedl a vyjel z jeskyně.
Oheň za ním zaplápolal... a uhasl.

2

Město Ad - 9364 př. n. l.

CHRÁM BYL STÁLE MÍSTEM PŘEVELIKÉ KRÁsy, s bílými věžemi a zlatými kupolemi, ale na kdysi klidném nádvoří se nyní hemžili lidé volající po krvavé oběti. Bílý stan byl ze vchodu do posvátného kruhu odstraněn a na jeho místě stála mramorová socha krále, vznešeného a mocného, s rozpaženýma rukama.
Nu-Atrachasís stál v davu s roztřesenými údy. Již potřikráte měl vidění, a on je potřikráte odsunul stranou.
„To nemohu udělat, Pane," šeptal. „Nemám na to sílu."
Když vyvedli ven oběť, odvrátil se od divadla vepředu a protlačil se davem. Slyšel, jak velekněz odříkává zahajovací věty obřadního proslovu, ale neohlédl se. Jak tak klopýtal chodbami z bílého mramoru, v očích ho pálily slzy. Nakonec se vynořil u jezírka Mlčení. Usedl na břeh jezírka. Řev davu tu zněl tlumeně, nicméně Nu-Atrachasís pořád slyšel divokou radost, která zvěstovala smrt dalšího nevinného.
„Odpusť mi," řekl. Zadíval se do vody a ve vodě spatřil rybky a nad nimi vlastní odraz. Měl silnou, hranatou tvář, hluboko zasazené oči a plnovous. Nikdy tuto tvář nepovažoval za tvář slabocha. Máchl rukou a voda se rozvlnila. Štíhlé stříbrné a černé rybky se rozprchly, nesouce s sebou jeho odraz.
„Co by mohl jeden člověk dokázat, Pane? Vidíš je. Král jim přinesl bohatství a mír, blahobyt a dlouhý život. Roztrhali by mě na kusy." Měl poraženeckou náladu. V posledních třech měsících zorganizoval tajná setkání, na nichž kázal proti královým výstřelkům. Pomohl Kronovým kněžím, postaveným mimo zákon, uniknout Dlouhým nožům a dostal je z města. Ale teď couvl před posledním úkolem. Zahanbilo ho, že jeho láska k životu je silnější než láska k Bohu.
Začal vidět rozmazaně, obloha potemněla a Nu-Atrachasís cítil, jak je jeho duch rván z těla. Vzlétl k obloze a vznášel se nad zářícím městem pod sebou. V dálce se hromadila ještě větší temnota a za ní pak náhle zaplálo jasné světlo. Zvedl se silný vítr a Nu se roztřásl, když se moře vrhlo vzhůru vstříc nebesům. Mocné město bylo jako hračka, když se teď oceán přehnal zemí. Obrovské stromy mizely pod vlnami jako tráva, když se řeka na jaře vyleje z břehů. Celé hory byly zatopeny. Hvězdy se hnaly oblohou a slunce majestátně vycházelo na západě.
Když se Nu-Atrachasís podíval dolů na své rodné město, uviděl jenom hluboké modrošedé rozbouřené moře. Jeho duch pronikal vodou stále hlouběji do temnoty. Jezírko Mlčení bylo nyní tiché, i černé rybky zmizely. Kolem něj plula těla... muži, ženy, maličká kojeňátka. Aniž na něj voda nějak působila, Nu prošel zpátky na ústřední náměstí. Socha krále s rozpřaženýma rukama tu ještě pořád stála, ale otíral se o ni velký černý žralok. Socha se pomalu převrátila a narazila na sloup. Při dopadu se urazila hlava a tělo třísklo do kachlíků mozaiky.
„Ne!" zaječel Nu. „Ne!"
Prudce sebou škubl a opět seděl u jezírka. Nad chrámem jasně svítilo slunce a kolem dřevěných ochozů věže Nářků kroužili holubi. Nu-Atrachasís vstal, přes rameno si přehodil nebesky modrý plášť a vrátil se na nádvoří před posvátným kruhem. Lidé teď přecházeli sem a tam a kněží zvedali tělo oběti z hladkého šedého obětního kamene, na jehož povrchu zůstala krev, která pomalu stékala dolů vytesanými kanálky a mizela ve zlatých propustích.
Nu-Atrachasís vyšel po schodech a pomalu přistoupil k obětnímu kameni. Nejdřív se ho nikdo nepokoušel zastavit, ale jak se přiblížil ke kameni, postavil se mu do cesty kněz v červeném rouše. „Na posvátné místo nesmíš," oznámil mu kněz.
„Jaké posvátné místo?" namítl Nu. „Vy jste ho pošpinili." Odstrčil muže stranou a došel až ke kameni. Několik lidí v davu si všimlo vyvolaného rozruchu a teď si začali špitat.
„Co to dělá?"
„Viděl jsi, jak uhodil kněze?"
„Asi to bude šílenec."

Oči všech se obracely k širokoplecímu muži stojícímu u kamene. Ten si zatím sňal modrý plášť, pod nímž měl bílé roucho Kronových kněží. U paty schodiště se shromáždily chrámové stráže, ale nosit na posvátném místě zbraně bylo zakázáno, a tak strážní jen nejistě postávali.
K muži u obětního kamene přistoupili tři kněží.
„Co je toto za bláznovství?“ zeptal se jeden. „Proč znesvěcuješ chrám?“
„Jak se ty opovažuješ mluvit o znesvěcování?“ postavil se mu Nu-Atrachasís. „Tento chrám byl zasvěcen Kronovi, Pánu světla, Pánu života. Nikdy tu nebyly vykonávány krvavé oběti.“
„Král je živoucím obrazem Kronovým,“ namítal kněz. „Je přece Podrobitelem světa, Pánem nebes. Každý, kdo to popírá, je zrádce a kacíř.“
„Tak mě k nim připočítejte!“ zařval Nu, velkýma rukama popadl obětní kámen a vytáhl ho z podstavce. Zasunul pod něj prsty, zvedl kámen vysoko nad hlavu a hodil kámen na schody, kde se roztříštil. Z davu se ozval rozzlobený řev.
Nu-Atrachasís vyskočil na kámen u oltáře. „Nevěřící!“ křičel. „Konec všech dní se blíží. Vysmívali jste se Pánu stvoření a váš trest bude strašlivý. Zvedne se proti vám moře a kámen nezůstane na kameni. Vaše těla budou uvržena do hlubin a vaše sny budou zapomenuty, stejně jako budete zapomenuti vy. Slyšeli jste, že král je živoucím bohem. To je rouhání! Kdo přinesl kameny rolyndů z nebeské klenby? Kdo přivedl vyvolený lid do této zaslíbené země? Kdo zmařil naděje zlotřilých v roce draků? Byl to Kronos, skrze své proroky. A kde byl tehdy král? Nezrozený a nehotový. Je to člověk a jeho špatnost je nesmírná. On zničí svět. Máte ženy a syny, máte své milované. Ti všichni zemřou. Jediný z vás, kdož nyní naslouchá te mým slovům, se nedožije konce roku.“
„Stáhněte ho dolů!“ zařval kdosi v davu.
„Zabijte ho!“ ječel jiný a ostatní se k němu ochotně přidávali.
Chrámové stráže tasily meče a vyběhly do schodů. Udeřil do nich blesk, přeskakoval z meče na meč, a strážní, se zčernalými těly, popadali na schodiště. Na dav se sneslo převeliké ticho.
Z těl strážných stoupal kouř a tehdy Nu-Atrachasís pozvedl ruce k nebesům.
„Teď už není cesty zpátky,“ prohlásil. „Vše se stane, jak jsem byl pravil. Slunce vyjde na západě a zemí se přežene oceán. Na nebi uvidíte Boží meč - a zoufalství!“
Sestoupil z oltáře a pomalu prošel mezi mrtvými strážci. Lidé se před ním rozestupovali a on nerušeně vyšel z chrámu.
„Poznávám ho,“ pravil jeden muž, jak Nu procházel kolem něho. „To je Nu-Atrachasís, stavitel lodí. Bydlí v jižní čtvrti.“
To jméno si lidé šeptem předávali dál, až se z chrámu dostalo až k ženě jménem Šarazád.
A lov začal.

## 3

SHANNOW PO TŘI DNY CESTOVAL SMĚREM na jih. Křivolaké stezky klesaly pořád dolů do dlouhého údolí, jímž vedla koryta zamrzlých potoků, kde rostly vysoké borovice a zvlněné dno kotliny tvořily v létě louky. Shannow zahlédl

jen málo lovné zvěře, ale narazil na stopy jelenů a losů. Každý den dopoledne se zastavoval na místě chráněném před větrem, kde odhrnul z trávy sníh a nechal hřebce napást, zatímco on sám seděl u malého ohýnku a četl si v bibli či promýšlel cestu, jež ho čekala.
Rány se mu rychle hojily. Šir-ran odvedl dobrou práci. Shannow si na zvláštního poločlověka často vzpomněl a nakonec došel k závěru, že Šir-ran toužil po jeho společnosti právě proto, jak to nakonec dopadlo. Poločlověk mu zašil rány a pak nechal jeho zbraně ležet vedle. A přesto v bezpečí jeskyně Shannow žádné zbraně nepotřeboval. Ke zkáze odsouzený tvor mluvil o proměně a sledovat ji bylo hrozné - přechod od člověka ke zvířeti. Co mohlo takovou přeměnu způsobit, to Shannow v nejmenším netušil, ale v podivném světě po Armageddonu existovalo mnoho záhad.
Přede dvěma lety, - když se snažil zachránit Samuela Archera a Batika, obráceného Pekelníka, Shannow na vlastní oči viděl novou rasu lidí zvaných Vlčáci. Byli to napůl lidé a napůl zvířata. Sám Archer mluvil o dalších takových stvořeních, i když je Shannow zatím nezahlédl.
V údolí bylo tepleji, a jak Shannow mířil dál na jih, sníh se ztrácel a na úbočích kopců bylo stále častěji vidět zelenou trávu. Shannow každý den prohlížel oblohu hledaje stopy zázraků. Nebe však pokaždé zůstávalo modré a bez mráčku. Čtvrtého dne za soumraku Shannow zavedl hřebce do lesa ve snaze najít nějaké vhodné místo k táboření. Před sebou mezi vysokánskými stromy zahlédl záblesk ohně.
„Ahoj, vy tam!“ zavolal. Nejdřív mu nikdo neodpověděl, pak ho drsný hlas pozval dál. Shannow chvíli vyčkal, pak zalovil v brašně a vytáhl perkusní pistoli s krátkou hlavní, již si zasunul do klopy dlouhého kabátu. Poté vyjel k ohni. Kolem ohně tu seděli čtyři muži a u nataženého provazu bylo přivázáno pět koní. Shannow sesedl a přivázal hřebcovy otěže k vyčnívajícímu kořeni. Nad plameny visel na trojnožce velký začernalý kotlík a z něj se linula vůně dušeného masa. Jeruzaléman nedbale přistoupil k ohni, dřepl si a přelétl pohledem skupinku. Byli to tvrdí muži, hubení, připomínající vlky. Shannow takové muže potkával celý život. Pohledem se zarazil na podsaditém muži s kulatými rameny, nakrátko přistřiženou bradkou barvy pepř a sůl a očima, z nichž byly pod těžkými víčky vidět jen štěrbiny.
Ve vzduchu viselo napětí, avšak Jeruzalémana se nijak nedotklo, i když mu neuniklo. Oči upřel na podsaditého muže a vyčkával.
„Vezmi si,“ vyzval ho ten muž nakonec hlubokým hlasem.
„Až po vás,“ opáčil Shannow. „Nechtěl bych být nezdvořilý.“
Muž se usmál a předvedl tak špinavé zuby. „Divočina nevyžaduje slušný způsoby.“ Natáhl se, naložil si trochu masa na kovový talíř a ostatní ho následovali. Napětí rostlo a Shannow zvedl levou rukou talíř a položil ho k ohni. Potom, pořád levou rukou, zvedl naběračku a nandal si jídlo a přitáhl si ho. Pomalu dojedl a talíř odstrčil.
„Děkuji,“ pronesl do ticha. „Velice mi to pomohlo.“
„Klidně si přidej,“ nabídl mu vůdce.
„Ne, děkuji. Na vašeho zvěda by potom už vůbec nic nezbylo.“
Vůdce se obrátil. „Pojď sem, Zaku, večeře čeká!“ křikl. Na protější straně se z křovisek zvedl mladý muž s dlouhou ručnicí. Pomalu došel k ohni a pohledu na Shannowa se vyhýbal. Posadil se vedle vůdce a ručnici si položil hezky na dosah.
Shannow vstal, vydal se ke svému hřebci, odvázal stočené pokrývky a rozložil si je vedle koně. Uvolnil sedlový řemen, sundal koni sedlo a položil je na zem. Ze sedlové brašny vytáhl kartáč, prošel hřebci pod krkem a začal ho pravidelnými pohyby hřebelcovat. Na muže kolem ohně se ani nepodíval, nicméně ticho narůstalo. Jeruzalémana to svádělo dojíst a odjet pryč, aby se zbavil bezprostředního ohrožení - ale věděl, že by to byla hloupost. Tito muži byli lupiči a vrazi, a odjet znamenalo ukázat slabost. Pro ně by to bylo, jako když vlčí smečka ucítí čerstvou krev. Shannow poplácal hřebce po krku a vrátil se ke svým pokrývkám. Beze slova si sundal klobouk, lehl si, přetáhl si přes sebe pokrývky a zavřel oči.
Mladý muž u ohně sáhl po své ručnici, avšak vůdce ho popadl za ruku a zavrtěl hlavou.
Mládenec se mu vytrhl. „Co je to, k čertu, s tebou?“ zašeptal. „Vyřídíme to s ním hned. Támhle to je sakra skvělej kůň, a ty jeho zbraně... vidíš ty kvéry?“
„Viděl jsem je,“ odpověděl vůdce, „a viděl jsem i chlapa, co je nosí. Všiml sis, jak přijel? Opatrně. Hned si tě všiml, a tak si dřepl, abys ho nemoh střelit. A při jídle používal jenom levačku. A kde měl druhou ruku? Já ti povím, kde. Měl ji strčenou v kabátě a určitě se nedrbal na pupku. Teď mě nechej, chlapče. Promyslím si to.“
Kolem půlnoci, když všichni muži usnuli, se mládenec tiše zvedl s nožem s dvoubřitou čepelí v ruce. Kradl se k místu, kde spal Shannow. Náhle se za ním zvedla tmavá postava a pistolí ho udeřila do krku. Mládenec se zhroutil, aniž vydal hlásku. Vůdce vrátil pistoli do pouzdra a dotáhl chlapce k jeho pokrývkám.
O dvacet stop dál se Shannow usmál a vrátil vlastní zbraň do pouzdra.
Vůdce k němu došel. „Vím, že nespíš,“ poznamenal. „Kdo, k čertu, jseš?“
Shannow se posadil. „Toho kluka bude pěkně bolet hlava. Doufám, že má dost rozumu, aby ti za to poděkoval.“
„Jmenuju se Lee Patterson,“ odpověděl ten muž a napřáhl pravici. Shannow se na něj usmál, ale podané ruky si nevšímal.
„Jon Shannow.“
„Ježíši Bože všemohoucí! Ty po nás jdeš?“
„Ne. Jedu na jih.“
Lee se zazubil. „Chceš vidět ty sochy na vobloze, co? Meč boží, Shannowe?“
„Tys je viděl?“
„Já ne, člověče. Říkají tomu Divočina. Není tam jediný stavení, žádnej člověk tam nedokáže přežít. Ale jednou jsem potkal chlapa, co přísahal, že pod nima stál. Říkal, že mu to dalo víru. Já, já žádnou víru nepotřebuju. Jseš si jistej, že nejdeš po nás?“
„Máš moje slovo. Proč jsi zachránil toho kluka?“

„Chlap nikdy nemůže mít dost synů, Shannowe. Já měl tři. Jednoho zabili, když jsem přišel o statek. Dalšího zastřelili, když jsme... se dali na zboj. Zasáhli ho do nohy. Zanítila se mu a já mu ji uřízl. Umíš si to představit, Shannowe, uřezávat nohu vlastnímu synovi? A stejně umřel, protože jsem čekal moc dlouho. Je to tvrdej život, to teda jo.“
„Co se stalo s tvou ženou?“
„Umřela. Tohle nejni země pro ženský, úplně je stráví. Ty máš ženu, Shannowe?“
„Ne. Nemám nikoho.“
„Hádám, že proto jseš taky tak nebezpečnej.“
„Asi ano,“ souhlasil Shannow.
Lee vstal a protáhl se. Podíval se dolů. „Už jsi našel Jeruzalém, Shannowe?“
„Ještě ne.“
„Až ho najdeš, zeptáš se Ho na něco? Zeptej se Ho, jakej to všechno má, k čertu, smysl.“

## 4

NU-ATRACHASÍS VYBĚHL Z CHRÁMU NA široké schodiště a hnal se dolů směrem k přeplněným hlavním dopravním tepnám města. Zásobu odvahy již zcela vyčerpal a teď na něj doléhala reakce. Jak se prodíral namačkanými lidmi a snažil se ztratit mezi tisícovkami spoluobčanů, kteří ucpávali ulice lemované stánky, údy se mu třásly.
„Ty jsi kněz?“ zeptal se ho kdosi a zatahal ho za rukáv.
„Ne,“ odsekl Nu. „Nechej mě být!“
„Ale máš to roucho,“ naléhal ten člověk.
„Nechej mě!“ zařval Nu a vytrhl se z cizincova sevření. Když ho znovu pohltil dav, zabočil do uličky a rychle prošel na Kupeckou ulici. Tady si koupil těžký plášť s velkou kapuci, kterou si přetáhl přes tmavé vlasy.
Zastavil se v jídelně na rohu křižovatky a posadil se ke stolu u východního okna. Zcela přemožen tím, co udělal, vyhlížel oknem na ulici. Stal se zrádcem a kacířem. V celé říši se před hněvem krále neměl kde skrýt. Už teď po něm jdou Dlouhé nože.
„Proč ty?“ dožadovala se Pašad předchozí noci. „Proč nemůže ten tvůj Bůh použít někoho jiného? Proč musíš zahazovat vlastní život?“
„To nevím, Pašad. Co ti mám říci?“
„Můžeš se té hlouposti vzdát. Přestěhujeme se do Balakridy - a tenhle nesmysl necháme za sebou.“
„To není nesmysl. Bez Boha nejsem nic. A králově špatnosti se někdo musí postavit.“
„Jestli je ten tvůj Pán Kronos tak mocný, proč krále nezasáhne bleskem? K čemu potřebuje stavitele lodí?“
Nu pokrčil rameny. „Já nemohu zpovídat Jeho. Jediné, co mám, je On. Jemu patří celý svět. Celý život studuji v chrámu - a nikdy jsem nebyl dost dobrý, abych se stal knězem. A porušil jsem spoustu Jeho zákonů. Ale nemohu odmítnout, když mne On povolá. Co bych to pak byl za člověka? Odpověz mi na tohle.“
„Byl bys živý člověk,“ odpověděla Pašad.
„Bez Boha není života.“ A tehdy v jejích tmavých očích spatřil porážku, viděl, jak se rodí z lesku slz, které jí vyhrkly a stékaly jí po lících.
„A co já a děti? Ženě zrádce se dostane stejné odplaty jako jemu - pomyslel jsi i na tohle? Chceš vidět vlastní děti hořet na hranici?“
„Ne!“ To slovo vyhrkl v zoufalství.
„Musíš odsud odejít, milovaný. Musíš! Odpoledne jsem mluvila s Balim a on mi slíbil, že za ním zítra večer můžeš přijít. Něco pro tebe má.“
Bavili se ještě dvě hodiny, plánovali, než se Nu vydal do své maličké modlitebny, kde klečel až do svítání. Žadonil u svého Boha, aby ho propustil, ale když obloha ráno zesvětlela, Nu věděl, co musí udělat...

Jít do chrámu a vystoupit proti králi.
Což udělal - a nyní ho čekala smrt.
„Budeš jíst či pít, Vznešenosti?“ zeptal se hostinský.
„Cože? Aha. Víno. To nejlepší, co máš.“
„Jistě, Vznešenosti.“ Muž se poklonil a odešel. Nu si nevšiml, kdy se vrátil, ani džbánku a číše, které před něj hostinský stavěl na stolek. Když si hostinský odkašlal, Nu sebou trhl. Zalovil v měšci a hodil muži do dlaně velký stříbrňák. Hostinský Nuovi odpočítal nazpátek a položil drobné na stůl. Nu si peněz nevšímal a nepřítomně si nalil víno. Bylo z jihozápadu, silné a opojné. Vypil číši a nalil si další.
Za oknem se objevily dva Dlouhé nože a dav lidí se před nimi rozestupoval. Lidé se strkali a tlačili, jen aby se plazům vyhnuli.
Nu odvrátil oči a znovu se napil vína.
Kdosi se posadil na stoličku proti němu. „Znát budoucnost znamená mít zajištěné bohatství,“ prohlásil ten člověk, když rozkládal kameny na stůl.
„Já nepotřebuji, aby mi někdo četl budoucnost,“ namítl Nu. Ale věštec sebral z hromádky drobných ležících na stole dvě malé stříbrné mince. Pak rozhodil kameny.
„Vezmi tři,“ přikázal.
Nu mu už už chtěl nařídit, aby odešel, když do místnosti vstoupily dva Dlouhé nože. Nu-Atrachasís ztěžka polkl. „Co jsi to říkal?“ zeptal se a obrátil se k věštci. „Vyber tři kameny,“ zopakoval věštec a Nu ho poslechl, přičemž se hodně předklonil, aby mu kapuce padla hlouběji do očí. „Teď mi podej ruku,“ přikazoval věštec.
Měl dlouhé a štíhlé prsty, studené jako čepele nožů. Chvíli studoval Nuovu dlaň.
„Jsi silný muž, ale na to nepotřebuji nějaký zvláštní dar, abych to poznal,“ prohlásil s úsměvem. Byl mladý, s jestřábí tváří a zapadlýma hnědýma očima. „A máš starosti.“
„Ale vůbec ne,“ špitl Nu.
„Zvláštní,“ poznamenal věštec náhle. „Vidím cestu, ale ne přes vodu ani přes suchou zem. Vidím muže s bleskem v rukou a smrtí v tmavých prstech. Vidím vodu... stoupá...“
Nu mu vytrhl ruku. „Nechej si ty peníze,“ sykl. Podíval se věštci do očí a uviděl v nich strach. „Jak může člověk cestovat, aniž by putoval po zemi či po vodě?“ zeptal se s nuceným úsměvem. „Co jsi to za věštce?“
„Jsem dobrý,“ opáčil ten muž tiše. „A ty se už nemusíš bát, protože jsou pryč.“
„Kdo?“ zeptal se Nu, neodvažuje se pozvednout zrak.
„Plazi. Jsi v převelikém nebezpečí, příteli. Smrt ti kráčí v patách.“
„Smrt kráčí v patách nám všem,“ opáčil Nu. „Žádný člověk se jí nemůže vyhýbat dlouho.“
„To je pravda. Nevím, kam míříš - ani to nechci vědět. Ale vidím podivnou zemi a ponurého jezdce. Má v rukou velkou moc. Je to pán hromů. On je zkázou světů. Nevím, je-li to přítel či nepřítel, ale jste spolu spojeni. Cestou buď opatrný.“
„Na to už je pozdě,“ řekl Nu. „Napiješ se se mnou?“
„Tvoje společnost je pro mne - myslím - příliš nebezpečná. Jdi s Bohem.“

## 5

BETH McADAMOVÁ SEŠPLHALA DOLŮ Z VOzu, nakopla zlomené kolo a dlouze a květnatě ho proklela. Její dvě děti seděly v pobaveném tichu vzadu na voze. „No vidíte to?“ zavrčela Beth. Dřevěný rám kola se celý rozlomil a odpadl od kovové obruče. Beth kolo znovu nakopla. Samuel se snažil potlačit smích pěstičkou nacpanou do pusy, ale vyletělo to z něj proti jeho vůli. Beth rozzlobeně došla k zadní části vozu, ale chlapec se vyšplhal až na vrcholek hromady naskládaného nábytku, kam na něj nedosáhla.
„Ty lotříku!“ křičela Beth. Pak se rozesmála i Mary a Beth se po ní ohnala.
„Myslíš, že je to k smíchu, zůstat tady trčet s vlky... a obrovskými lvy?“
Mary začala natahovat moldánky a Beth svého výbuchu okamžitě zalitovala. „Mrzí mě to, srdíčko. Žádní lvi tady nejsou. Jenom jsem žertovala.“
„Slibuješ?“ optala se Mary a rozhlížela se po pláni.
„Slibuji. A i kdyby tu nějaký lev byl, určitě by se nepřibližoval k tvý mámě, když je rozzlobená. A ty slez dolů, Samueli, nebo ti utrhnu ruce a předhodím je vlkům.“
Nad zásuvkami příborníku se objevila chlapcova světlá hlavička. „Ty mi nenasekáš, mami?“
„To víš, že ne, ty lotříku. Pomoz Mary vybalit nádobí. Utábořím se tady a já vydumám, jak spravit ten vůz.“
Zatímco děti připravovaly ohniště, Beth se posadila na balvan a upřeně se zadívala na kolo. Budou muset všechno vyložit a potom se pokusit zvednout prázdný vůz a udržet ho nahoře, dokud ona nenasadí náhradní kolo. Byla si jistá,

že to zvládne, ale udrží děti vůz podepřený? Samuel byl na svých sedm let dost velký, ale nedokázal by se na úkol soustředit. Mary bylo osm, byla štíhlá jako proutek a sílu ke zvednutí vozu by nikdy nesebrala. Ale nějaký způsob přece existovat musí... vždycky nějaký existoval.
Před deseti lety, když její opilý otec k smrti ubil její matku, vzala dvanáctiletá Beth Newsonová porcovací nůž a ve spánku mu podřízla hrdlo.. Pak, se sedmi stříbrnými bartáty, ušla sedmdesát mil do osady Seeka a vymyslela si strašlivou historku o tom, jak byl jejich statek přepaden lupiči a vrahy. Tři roky ji výbor nechal bydlet u Setha Reida a jeho manželky a ti s ní zacházeli jako s otrokyní. V patnácti si políčila na urostlého dřevorubce Seana McAdama. Ubožák neměl proti jejím velikým modrým očím, dlouhým plavým vlasům a pohupování v kyčlích při chůzi ani tu nejmenší šanci. Beth Newsonová sice nebyla žádná kráska, měla příliš husté obočí a velký nos, ale zatraceně dobře věděla co dělat s tím, co jí Bůh nadělil. Sean McAdam vzplál jako věchet slámy a o tři měsíce později se vzali. Sedm měsíců na to se narodila Mary a o rok později Samuel. - Loni na podzim se Sean rozhodl s rodinou přestěhovat na jih, a tak od velkomožného pána Grimma koupil vůz a vydal se na cestu plný nadějí. Jenže v prvním městě, do kterého dorazili, řádil dýmějový mor. Rychle odjeli, ale v několika dnech měl Sean celé velké tělo pokryté rudými hnisajícími boláky. Žlázy v podpaždí mu naběhly a i ten nejmenší pohyb mu způsoboval bolest. Utábořili se na vysoko položené louce a Beth o něj dnem i nocí pečovala, ale Sean McAdam i přes svou ohromnou sílu boj o život prohrál, a Beth ho nakonec pohřbila na úbočí kopce. Než odjeli, onemocněl i Samuel. Vyčerpaná Beth o chlapce pečovala. Vůbec nespala, celé noci proseděla u Samuela a otírala mu boláky vlhkým hadříkem. Děcko přežilo a všechny boláky do dvou týdnů zmizely. Bez síly Seana McAdama rodina pokračovala v cestě, sněhem a ledem, jarními záplavami, jednou dokonce prošli po úzké horské stezce i pod sněhovým převisem, jenž hrozil, že se sesype v lavině dolů. Beth od šesti volů dvakrát zahnala vlky, jednou dokonce jednoho hned první ranou ze Seanovy dvouhlavňové křesadlovky zastřelila. Samuel byl na matčiny úspěchy nesmírně pyšný.
Před pěti dny našel ke své pýše další důvod, když je na cestě zastavili dva zbojníci - zahořkle vypadající muži, celý zarostlí, s orlíma očima. Tehdy Beth položila opratě a zvedla křesadlovou pistoli.
„Hej, vy umouněnci, nepřipadáte mi moc bystrý, takže na vás budu mluvit pomalu. Uhněte mi z cesty, nebo ty vaše ubohý dušičky pošlu rovnou cestou do pekla!“
A oni ustoupili. Jeden si dokonce sundal klobouk a zamával jím s úklonou na pozdrav, když projížděli kolem.
Beth se teď při té vzpomínce usmála a vrátila se pohledem ke kolu. Stála před dvěma problémy. Nejdřív musela najít dostatečně dlouhý kus dřeva, který by mohla použít jako páku. Pak musela vymyslet, jak zároveň zvládnout obě věci - zvednout vůz a nasadit kolo - sama.
Mary jí přinesla misku polévky. Byla sice řídká, ale výživná. Samuel jí připravil šálek bylinkového čaje. Nebylo v něm moc cukru, ale ona mu se zářivým úsměvem poděkovala a prohrábla mu vlásky. „Jste hodný děti,“ řekla Beth. „Teda na takový lotříky!“
„Mami! Blíží se jezdci!“ vykřikla Mary a Beth vstala a z opasku vytáhla křesadlovku. Natáhla kohoutky a schovala zbraň v záhybech dlouhé vlněné sukně. Při pohledu na šestici mužů přimhouřila oči a ztěžka polkla. Byla odhodlaná neukázat strach.
„Počkejte ve voze,“ nařídila dětem. „Honem!“ Děti vylezly dozadu na vůz a schovaly se za truhlici.
Beth popošla dopředu a jednoho po druhém si muže prohlížela hledajíc jejich vůdce. Jel uprostřed skupinky, vysoký jezdec s hubeným obličejem, nakrátko přistřiženými prošedivělými vlasy a rudou jizvou táhnoucí se mu od čela na bradu. Beth se na něj usmála. „Nesesednete, pane?“ zeptala se. Muži se zachechtali, ale ona si jich nevšímala a upírala oči na Jizvu.
„No, to teda slezeme,“ prohlásil on. „Kvůli ženský s tělem, jako máš ty, bych slezl i do pekla.“ Přehodil nohu přes sedlovou hrušku, sklouzl na zem a vydal se k ní. Beth rychle pokročila k němu, levou ruku mu položila kolem ramen a přitáhla si ho dolů k vášnivému polibku. Zároveň mezi ně vsunula pravačku a přitiskla mu chladnou hlaveň křesadlovky do rozkroku. Přitáhla si jeho hlavu tak, aby měla ústa u jeho ucha.
„To, co cítíš, ty smradlavý prase, je pistole,“ zašeptala. „Teď řekni svým chlapům, ať vymění kolo na voze. A ať se ničeho na něm nedotýkají.“
„Copak se vo ni s nikým nepodělíš, Harry?“ křikl jeden z jezdců.
Jizva si chvíli pohrával s myšlenkou, že se jí pokusí pistoli sebrat, ale když se podíval do Bethiných ocelově modrých očí, rychle si to rozmyslel.
„Promluvíme si o tom později, Quinte,“ řekl. „Nejdřív, hoši, vyměňte to kolo.“
„Vyměnit... nepřijeli jsme sem vyměňovat nějaký zatracený kola!“ zařval Quint.
„Udělejte to!“ sykl Jizva. „Nebo vám vyrvu vnitřnosti.“
Muži sesedli a dali se do práce. Čtyři zvedli vůz a pátý - Quint - vyrazil zákolník a vytáhl rozlomené kolo. Beth Jizvu dovedla na okraj tábořiště, kde mu nařídila, aby si sedl na balvan. Sama se posadila po jeho pravici, takže jeho tělo bylo mezi ní a pracujícími muži. Tak, aby to nebylo vidět, mu přitiskla křesadlovku k žebrům.
„Jseš mazaná čubka,“ ucedil Jizva, „a - až na ten velkej nos - docela hezká. Vážně bys mě střelila?“
„Spíš než bych si odplivla,“ ujistila ho. „Takže až tvoji chlapi dodělají svou práci, pošleš je zpátky tam, co máte tábor. Je to jasný, tupohlavče?“
„Je to hotový, Harry. Tak už se do toho dáme?“ zavolal Quint.
„Jeďte zpátky do tábora. Uvidíme se za pár hodin.“
„Tak počkat, zatraceně! Tu děvku si nenecháš jenom pro sebe. To v žádným případě!“ Quint se obrátil k ostatním pro podporu, ale muži jen nervózně přešlapovali. Pak dva z nich nasedli a ostatní je následovali.
„Zatraceně, Harry. Tohle není fér!“ protestoval Quint, ale taky zacouval ke svému koni a nasedl.
Když muži vyjeli z tábora, Beth odtáhla těžkou pistoli od Jizvova těla, vstala a poodešla stranou. Děti mezitím slezly z

vozu.
„Co uděláš teď, mami?“ řekl Samuel. „Zabiješ ho?“
Beth podala zbojníkovu zbraň Mary. Byl to perkusní revolver. „Vezmi kleště a vytahej ty mosazný zápalky, holka,“ přikázala jí. Mary zanesla zbraň k vozu a otevřela skříňku na nářadí. Jednu po druhé ze zbraně vytahala kapsle a pak revolver vrátila matce. Beth ho hodila Jizvovi, jenž zbraň obratně zachytil a vrátil ji do pochvy.
„Co teď?“ zeptal se.
„Teď chvíli počkáme a pak se vrátíš ke svým.“
„Myslíš, že se nevrátíme?“
„Určitě tě něco takovýho napadne,“ připustila Beth. „Pak si ale uvědomíš, jak by se ti chlapi vysmáli, kdybys jim povykládal, jak jsem ti držela zbraň u toho tvýho nástroje a přinutila tě, abys mi nechal spravit vůz. Ne, povíš jim, jaký to se mnou bylo skvělý, a necháš mě jet dál.“
„Budou hrozně naštvaní,“ poznamenal, a pak se ošklíbl. „Dobrý Ježíši, ale že jseš ženská, o kterou stojí za to se poprat! Kam máš namířeno?“
„Do Poutníkova Údolí,“ prozradila mu. Nemělo smysl mu lhát, stopy vozu bylo snadné sledovat.
„Vidíš ty štíty támhle? Zamiř doprava k nim. Je tam stezka - je vysoko a je dost úzká, ale pořád ti to ušetří čtyři dny cesty. Nemůžeš ji minout. Kdysi dávno tam někdo udělal kamennou šipku a vysekal do stromů značky. Běž podle nich a Poutníkovo Údolí je odtamtud asi dva dny cesty.“
„Možná se budu řídit tvou radou, Harry,“ řekla Beth. „Mary, připrav našemu hostu bylinkovej čaj. Ale nechoď k němu moc blízko, ráda bych měla v případě nutnosti volnou ruku při střílení.“
Mary přiložila na oheň a uvařila konvici vody. Zeptala se Harryho, jestli chce cukr, a přihodila do vody tři odměrky. Pak donesla šálek, z něhož se kouřilo, na šest stop od lupiče. „Polož to na zem,“ nařídila jí Beth. Mary poslechla a Harry opatrně došel k hrnku.
Pomalu upíjel čaj. „Jestli se někdy dostanu do Poutníkova Údolí, vadilo by ti, kdybych se zastavil?“ zeptal se.
„Na to se mě zeptej, až se potkáme v Poutníkově Údolí,“ opáčila Beth.
„Na koho se mám ptát?“
„Na Beth McAdamovou.“
„Velice mě těšilo, madam. Harry Cooper jméno mé. Naposled z Allionu a mířím na sever.“
Došel ke svému koni a nasedl. Beth se za ním dívala, jak odjíždí k východu, a zajistila křesadlovku.
Harry jel čtyři míle k táboru a celou cestu mu hlavou táhly myšlenky na tu oduševnělou ženu. Zahlédl táborový oheň a doklusal k němu, připraven povyprávět svůj příběh dostatečně opepřený. Přivázal koně ke kolíku a vydal se k ohni...
Cosi ho uhodilo do zad a pak zaslechl zahřmění výstřelu. Otočil se, tasil revolver a natáhl kohoutek. Za keřem se zvedl Quint a střelil ho podruhé do prsou. Harry namířil, ale kohoutek uhodil naprázdno. Další dvě kulky ho srazily na zem, a Harry upadl do ohniště, kde se mu vzňaly vlasy.
„Takže,“ prohlásil Quint. „Teď se podělíme všichni.“

NU-ATRACHASÍS SE VTISKL DO STÍNU DVEŘÍ, přetáhl si tmavý plášť přes hlavu a zadržel dech. Měl pořád větší strach a slyšel, jak mu prudce buší srdce. Měsíc zakryl mrak a statný stavitel lodí tmu jen přivítal. Dlouhé nože hlídkovaly v ulicích, a kdyby ho chytily, odvlekly by ho do žaláře uprostřed města na mučení. Do rána by byl mrtev a jeho hlavu by narazili na bodec nad bránou. Nu se otřásl. Nad městem Ad se převalilo zaburácení hromu a klikatý oštěp blesku na okamžik zahnal z dlážděné ulice stíny.
Nu čekal ještě chvíli a snažil se uklidnit. Až sem ho zavedla jeho víra, ale jeho odvaha už byla skoro vyčerpaná.
„Buď se mnou, božský Krone," modlil se. „Dej sílu mým slábnoucím údům."
Vykročil do ulice a napínal uši, zda nezaslechne něco, co by ho varovalo před blížícími se Dlouhými noži. Ztěžka polkl. Noc byla tichá, jelikož v noci panoval zákaz vycházení. Nu šel, jak nejtišeji dokázal, dokud nedorazil k Baliho domu s vysokou věží. Brána byla zamčená a Nu čekal ve stínech a díval se, jak měsíc stoupá po obloze. Ve smluvenou hodinu zaslechl, jak se závory otevírají. Vstoupil na nádvoří za bránou, a než jeho přítel znovu zamkl bránu, sesul se Nu na sedátko.
Bali si položil prst na rty a vedl Nua v tmavém plášti do domu. Okenice byly zavřené a na oknech byly zatažené i závěsy. Bali zapálil lampu a položil ji na oválný stůl.
„Mír s tímto domem," popřál mu Nu. Menší muž kývl holou hlavou a usmál se.
„A Pán nechť požehná mému hostu a příteli," odpověděl.
Oba muži si sedli ke stolu a napili se vína. Pak se Bali předklonil a zahleděl se na muže, jenž mu byl dvacet let přítelem. Nu-Atrachasís se za tu dobu vůbec nezměnil. Pořád měl hustý černý plnovous a jasně modré oči, na nichž se nedal poznat věk, pod hustým obočím. Oběma mužům se podařilo sehnat úlomky Sipstrassi, které bohatě stačily přinejmenším dvakrát navrátit člověku mládí a zdraví, ale na Baliho dolehly těžké časy. Majetek se mu rozplýval, protože v bouři přišel o tři ze svých cenných lodí, a teď se na něm začínaly objevovat známky stárnutí. Vypadal na šedesát, i když ve skutečnosti byl o osmdesát let starší než Nu, jemuž bylo sto deset. Nu se snažil získat další Sipstrassi, ale král sebral skoro všechny kameny pro sebe a dokonce i pouhý úlomek teď stál tolik, kolik činil celý Nuův majetek.
„Musíš odejít z města," řekl Bali, čímž přerušil mlčení. „Král na tebe vypsal zatykač."
„Já vím. Bylo hloupé vystoupit proti němu v chrámu, ale hodně jsem se modlil a vím, že skrze mne promlouval Veliký."
„Zákon Jediného už neplatí, příteli. Král teď popřává sluchu synům Belialovým. Jak se má Pašad?"
„Nařídil jsem jí, aby mě dnes ráno odsoudila a požádala o rozdělení svazku. Alespoň bude v bezpečí, i s mými syny."
„Nikdo není v bezpečí, Nu. Nikdo. Král zešílel, začalo vraždění... tak, jak jsi to předpovídal. V ulicích vládne šílenství - a z těch Dlouhých nožů mám děsivou hrůzu."
„A bude ještě hůř," dodal smutně Nu. „V modlitebních snech jsem viděl strašlivé věci. Tři slunce na obloze zároveň, trhající se nebesa a moře stoupající až k oblakům. Vím, že je to blízko, Bali, a nemám sílu tomu zabránit."
„Mnoha lidem se zdají sny, které nepředvídají špatné časy," namítl Bali.
Nu zavrtěl hlavou. „Já vím. Ale moje sny se zatím pokaždé vyplnily. Ta vidění mi sesílá Pán všech věcí. Vím, že mi nařídil, abych jeho lid varoval, a taky vím, že oni mě neposlechnou. Není však na mně, abych zpovídal Jeho záměry."
Bali si nalil další číši vína a neříkal nic. Nu-Atrachasís byl vždy mužem železných zásad a víry, oddaný a čestný. Bali ho měl rád a vážil si ho. Nesdílel jeho zásady, ale poznal jeho Boha - a jen za samotný tento dar by ochotně za stavitele lodí položil život.
Bali otevřel skrytou zásuvku ve stole a vytáhl malý váček z vyšívané jelenice. Chvíli ho držel, váhal se s ním rozloučit, ale pak se usmál a posunul ho přes stůl.
„Pro tebe, příteli," řekl. Nu váček zvedl a cítil, že z něj vyzařuje teplo. Třesoucími se prsty ho otevřel a vylovil z něj kámen. Nebyl to jen úlomek, byl to celý valounek, kulatý a hladký, jako vyleštěný, zlatý s tenkými černými žilkami. Nu ho sevřel v dlani. Cítil, jak do něj proudí energie. Jemně kámen položil na stůl a zadíval se na holohlavého, stárnoucího muže před sebou.
„S tím bys zase omládl, Bali. Mohl bys žít tisíc let. Proč? Proč mi to dáváš?"
„Protože to potřebuješ, Nu. A protože jsem ještě nikdy neměl přítele."
„Ale tohle má desetkrát větší cenu, než kolik se vyskytuje peněz ve městě. To nemůžu přijmout."
„Musíš. Znamená to život. Hledají tě Dlouhé nože, a ty víš, co to znamená. Mučení a smrt. Uzavřeli město, a ty nemůžeš uniknout, jedině po Cestě. V kamenném kruhu, který používali princové, na sever od sedmého náměstí, je brána. Znáš to tam? U křišťálového jezírka? Dobrá. Jdi tam. Vyslov tato slova a kámen drž vysoko ve vzduchu." Podal Nuovi malý čtvereček pergamenu.
„Kouzlo tě zanese do Balakridy. Tam už se o sebe musíš postarat sám."
„Mám v Balakridě peníze," řekl Nu, „ale Pán chce, abych zůstal tady a varoval lidi."
„Předal jsi mi tajemství Velikého," odvětil Bali, „a já chápu, že Jeho vůle je silnější než všechna tvoje přání. Zároveň jsi ale udělal, co ti On přikázal. Varoval jsi lidi, ale jejich uši byly zavřené. Navíc, Nu, příteli, jsem se modlil, abych připadl na způsob, jak ti pomoci, a teď se mi do rukou dostal tenhle kámen. Ano, chtěl jsem si ho nechat, ale Veliký se mě dotkl a sdělil mi, že je pro tebe."
„Jak jsi k němu přišel?"
„Jeden achájský obchodník mi ho přinesl do krámu. Myslel si, že je to zlatý valoun, a chtěl mi ho prodat, aby si mohl koupit novou plachtu."
„Plachtu? Za tohle by si mohl koupit tisíc plachet, možná i víc."

„Řekl jsem mu, že stojí tolik, co půlka plachty, a on mi ho prodal za šedesát stříbrných.“ - Bali pokrčil rameny.
„Takovým obchodováním jsem zbohatl. Už musíš jít. Dlouhé nože určitě znají tvé přátele.“
„Pojď se mnou, Bali,“ vybízel ho Nu. „S tímhle kamenem se dostaneme k mé nové lodi. Můžeme odplout daleko z dosahu krále i jeho Dlouhých nožů.“
„Ne. Moje místo je tady. Můj život je tady. A tady taky umřu.“ Bali vstal a zavedl Nua k bráně. „Ještě jedna věc,“ řekl svému příteli, když tu stáli v měsíčním světle. „Včera v noci, když jsem držel kámen v ruce, měl jsem zvláštní sen. Viděl jsem v něm muže ve zlaté zbroji. Přišel za mnou a přisedl si ke mně. Předal mi pro tebe zprávu. Říkal, že musíš vyhledat Boží meč. Dává ti to nějaký smysl?“
„Ne. Poznal jsi ho?“
„Ne. Jeho obličej zářil jako slunce a já se na něj nemohl ani podívat.“
„Veliký mi to velice usnadnil,“ prohlásil Nu, když se natahoval, aby menšího muže objal. „Nechť nad tebou On bdí, Bali.“
„I nad tebou, příteli.“
Bali mlčky otevřel bránu a vyhlédl do stínů. „Všude je klid,“ zašeptal. „Honem.“
Nu ho ještě jednou objal a vzápětí se vnořil do stínů a zmizel. Bali znovu zavřel bránu a vrátil se do svého pokoje, kde se svezl do křesla a snažil se zahnat lítost. S kamenem by byl mohl znovu vybudovat svoje království a radovat se z věčného mládí. Bez něj? Čekala ho jen bída a smrt.
Zašel do hlavního stavení a překročil tělo achájského námořníka, který mu kámen přinesl. Bali neměl dokonce ani těch šedesát stříbrných, které ten muž žádal, ale pořád ještě vlastnil nůž s ostrou čepelí.
Zvuk tříštícího se dřeva ho přiměl se otočit. Bali se rozběhl dozadu do zahrady. Dorazil právě včas, aby viděl, jak brána visí nakřivo a k němu kráčejí tři Dlouhé nože, jejichž plazí oči se v měsíčním světle jasně třpytily a šupiny se jim leskly.
„Co... co chcete?“ zeptal se roztřeseně Bali.
„Kdee jee?“
„Kdo?“
Dva Dlouhé nože procházely zahradu a šikmými nozdrami nasávaly vzduch a větřily.
„Byl taady,“ zasyčel jeden a Bali ucouvl. Jeden z Dlouhých nožů vytáhl z pouzdra u pasu podivně zakřivený kyj a namířil na malého zrádce.
„Posslednií ššansse. Kdee jee?“
„Tam, kde ho nikdy nenajdete,“ prohlásil Bali, tasil nůž a skočil na Dlouhé nože. Z malého kyje v ruce plaza vyšlo zahřmění a Baliho do prsou jako by udeřilo kladivo. Mužíka to odhodilo zpátky na cestičku, kde zůstal ležet s rozhozenými údy a nevidoucíma očima upřenýma na oblohu.
Ozval se druhý výstřel a jeden z Dlouhých nožů se zhroutil na zem s černou dírou v klínovité hlavě. Ostatní dva se obrátily a spatřily zlatovlasou Šarazád. „Chtěla jsem Baliho živého,“ pravila tiše. „A mé rozkazy budete plnit.“
Za ní se do zahrádky natlačilo na tucet dalších Dlouhých nožů.
„Prohledejte dům,“ nařídila jim Šarazád. „Rozeberte jej na kousky. Jestli Nu-Atrachasís unikne, dohlédnu na to, aby vás všechny zaživa stáhli z kůže.“

## 7

ZE VŠECH ROČNÍCH OBDOBÍ, KTERÁ BŮH poskytoval, miloval Shannow nejvíc jaro s jeho opojnou hudbou života a růstu, chórem zpívajících ptáků a sytými barvami květin tlačících se skrz sníh. Vzduch byl také čistý a člověk ho málem mohl pít jako víno, naplnit si plíce výtažkem života samotného.
Shannow sesedl pod vrcholkem kopce, došel nahoru a zadíval se přes pláň, na níž se vlnila tráva. Pak si dřepl a začal si pořádně prohlížet kraj pod sebou. V dálce zahlédl loudající se stádo dobytka a na západě se na svahu hory páslo

několik horských ovcí. Odsunul se z hřebene a pečlivě prostudoval stezku, po níž přijel, která vedla zpět do horského údolí, a do paměti si vtiskl zubaté štíty a úzká sedla, jimiž projel. Neočekával, že by se tudy vracel, ale jestli k tomu dojde, musí si být jist, kudy se dát. Rozepjal široký opasek, na němž měl pouzdra se zbraněmi, svlékl si těžký kabát a znovu si opasek obtočil kolem boků a zapjal přezku. Plášť stočil a přivázal ho za sedlo. Hřebec spokojeně uždiboval trávu a Shannow mu povolil sedlovou podpínku.
Vzal si bibli, posadil se zády k balvanu a pomalu si pročítal příběh krále Saula. Vždy měl problémy, aby k prvnímu králi Izrale necítil jistou náklonnost. Ten člověk velice tvrdě a dobře bojoval, aby vytvořil silný národ, jen aby si přitom připravil uchvatitele, který mu ukradl korunu. Dokonce i ke konci, když ho opustil Bůh, Saul udatně bojoval proti nepříteli a zemřel po boku svých synů ve veliké bitvě.
Shannow zavřel knihu a zhluboka se napil studené vody z lahvice. Rány už měl skoro zahojené a předchozího večera si nožem přeřezal stehy. I když ještě nedokázal pohnout pravačkou s obvyklou rychlostí, síly se mu postupně navracely. Přitáhl podpínku a vyjel na pláň. Tu a tam narazil na stopy koní, dobytka a vysoké. Jel opatrně, pozoroval obzor a neustále se obracel v sedle, aby zkontroloval cestu za sebou.
Planina se táhla donekonečna a vzdálené modré hory na jihu vypadaly malé a nehmotné. Po Shannowově levici náhle vzlétl pták. Shannow na něj upřel zrak a uvědomil si, že jeho let sleduje namířenou hlavní. Kohoutek měl natažený a zbraň připravenou k výstřelu. Honem kohoutek zajistil a zbraň vrátil do pouzdra.
V dávných dobách by ho byla rychlost, s níž reagoval na možné nebezpečí, potěšila, ale jedna hořká zkušenost jeho pýchu dávno rozleptala. Před Allionem ho napadlo několik mužů a on je všechny pobil. Pak se cosi ozvalo za ním a on se bleskurychle otočil a vypálil... a zabil dítě, které se ve špatnou dobu ocitlo na špatném místě.
To dítě by teď již dorostlo v muže, jenž by zase měl vlastní děti. Byl by se z něho stal možná sedlák, stavitel nebo kněz. To se nikdo nikdy nedozví. Shannow se snažil vyhnat tuto vzpomínku z hlavy, ale ona se ho držela ohnivými drápky.
Kdo by se chtěl stát tebou, Shannowe? ptal se sám sebe. Kdo by chtěl být Jeruzalémanem?
Děti z Allionu za ním chodily na nočních pochůzkách a opičily se po jeho plavné chůzi s rovnými zády. Za opasky nosily zastrčené dřevěné pistolky a uctívaly ho. Podle nich bylo skvělé, když byl člověk vážen a obáván, když jeho jméno letělo zemí před ním.
Je to skvělé, Shannowe?
Lidé z Allionu byli vděční, když Jon Shannow bandity zahnal - nebo je pohřbil. Ale když bylo město vyčištěno, zaplatili mu a požádali ho, aby jel dál. A bandité se vrátili, jako se vždycky vracívali. A teď možná děti chodí za nimi po městě, opičí se po jejich chůzi a s dřevěnými pistolkami si hrají na souboje.
Jak je to ještě daleko do Jeruzaléma, Shannowe?
„Přes další horu," odpověděl si nahlas. Hřebec napřímil uši a zafrkal. Shannow se uchechtl, poplácal koně po krku a na rovině ho pobídl do cvalu. Věděl, že to není příliš rozumné, kůň mohl klopýtnout v králičí noře či o uvolněný kamínek a zlomit si nohu nebo ztratit podkovu. Ale vítr ve tváři byl příjemný a život nikdy nebyl zcela bez nebezpečí.
Nechal koně běžet svým tempem asi půl míle, ale když zahlédl stopy kol, přitáhl mu otěže. Stopy byly čerstvé, nejvíce dva dny staré. Shannow sesedl a prohlédl si je. Kola se hluboko zarývala do suché hlíny - rodina mířící na jih s veškerým majetkem. Shannow jim v duchu popřál hodně štěstí a znovu nasedl.
K polednímu našel zlomené kolo. Teď už toho o té rodině věděl trochu víc. Byly tu dvě děti a žena. Děti sbíraly větve a kravský trus na oheň, nejspíš to strkaly do sítě zavěšené pod vozem. Žena šla vedle vedoucího vola. Měla malé nohy, ale dlouhý krok. Po muži zatím nebylo ani stopy, ale Shannowa napadlo, jestli třeba není příliš líný a neveze se na voze. Zlomené kolo však bylo záhadou.
Shannow si prohlížel stopy jezdců. Přijeli do tábora, vyměnili kolo a zase se vrátili cestou, kterou přijeli. Žena stála blízko jednoho z nich a spolu odešli k nedalekému balvanu. U kolejí vyjetých vozem našel Shannow šest mosazných nábojnic, které dosud obsahovaly prach. Během setkání někdo vyprázdnil revolver. Proč?
Shannow zapálil oheň na popelu starého ohniště, sedl si a zahloubal se nad tím problémem. Možná byly nábojnice staré a ta žena - protože nyní věděl s jistotou, že s nimi žádný muž není - pochybovala o jejich spolehlivosti. Ale kdyby byly nábojnice staré, tak by byly staré i ucpávky a prach, a ty nikdo nevyndal. Shannow si znovu prohlédl stopy, ale nic dalšího z nich nevyčetl - až na to, že jeden z jezdců odjížděl napravo od hlavní skupiny, nebo odjel jindy. Shannow se vydal podél stopy, a když ušel sto kroků od tábora, uviděl otisk kopyta osamělého koně, který překryl dřívější stopy. Takže jeden jezdec odjel opravdu až po hlavní skupině. Očividně tu zůstal, seděl na kameni a hovořil s tou ženou. Proč tedy nezůstali všichni?
Shannow si připravil čaj a snědl poslední ovoce ze Šir-ranových zásob. Jak tak lovil na dně svých vaků, dotkl se prsty čehosi studeného a kovového a vytáhl to na světlo. Vypadalo to jako mince, ale bylo to vyrobeno ze zlata a na povrchu to mělo nějaký vypouklý obrazec, který Shannow v houstnoucím šeru nedokázal rozeznat. Strčil si minci do kapsy a uložil se u ohně. Ale ty stopy mu nedopřávaly klidu a spánek nepřicházel. Jasně svítil měsíc, a tak Shannow nasedlal hřebce a vydal se za jezdci.
Když dorazil do jejich tábořiště, už byli pryč, ale s hlavou ve vyhaslém ohništi tu ležel muž se sežehnutým obličejem. Byl několikrát střelen a chyběly mu boty a zbraň, i když opasek a pouzdro mu zůstaly. Shannow se už už chtěl vrátit ke koni, když zaslechl zaúpění. Nemohl sice uvěřit, že by v tak poničeném těle ještě zůstal život, nicméně odepjal od sedla lahvici, poklekl u ležícího a zvedl mu popálenou hlavu.
Muž otevřel oči. „Jeli za tou ženou," zašeptal. Shannow mu podržel lahvici u rtů, ale muž se zakuckal a nedokázal polknout. Už nic neříkal a Shannow čekal na nevyhnutelné. Muž ve chvilce zemřel.
Po Shannowově pravici se cosi zalesklo. Pod keřem, kam musela upadnout, ležela mužova zbraň. Shannow ji zvedl. Někdo z ní vyndal náboje. Ten člověk neměl při útoku nejmenší naději. Shannow se zahloubal nad důvody, které k tomu mohly vést. Ti muži byli očividně bandité, kteří zastřelili vlastního člověka. Proč? Kvůli té ženě? Ale přece byli

všichni v táboře. Proč odjížděli?
Skupinka mužů u vozu se zlomeným kolem narazila na ženu a dvě děti. Spravili kolo a odjeli - až na jednoho, který odjel později. Někdo mu něco provedl s revolverem. Jenže to přece musel vědět. Když přijel sem, jeho... přátelé?... ho zastřelili. Pak se vydali zpátky za tou ženou. Nedávalo to žádný smysl... pokud jim nyní mrtvý muž nezabránil, aby se nezmocnili té ženy. Ale proč by pak před návratem vyprazdňoval zbraň?
Existoval jenom jeden způsob, jak to zjistit.
Shannow se vyhoupl do sedla a začal pátrat po stopách.

* * *

„Proč Bůh zabil tatínka?“ zeptal se Samuel a vstrčil si do úst poslední kousek chlebové placky. Beth odložila talíř a přes oheň se zadívala na chlapce. V měsíčním světle měl tvářičku úplně bílou a světlé vlásky mu zářily jako stříbro.
„Jeho nezabil Bůh, Same. To udělal mor.“
„Ale kazatel přece říkal, že nikdo neumře, pokud to nechce Bůh. Pak jde do Nebe, nebo do Pekla.“
„Kazatelé tomu věří,“ vykládala pomalu Beth, „ale to ještě neznamená, že to musí být pravda. Kazatel taky říkal, že svatý Ježíš zemřel ani ne před čtyřmi sty lety, a pak se převrhl svět. Ale tvůj tatínek tomu taky nevěřil, že ne? Tvrdil, že od tý doby uplynuly tisíce roků. Pamatuješ?“
„Možná proto ho Bůh zabil,“ podotkl Samuel, „protože nevěřil kazateli.“
„Nic v životě není tak jednoduchý,“ vysvětlila mu Beth. „Jsou tu zloduši, který Bůh nezabije, a jsou tu dobří lidé - jako tvůj táta - kteří umřou brzo. Život je prostě takovej, Samueli. Rozhodně ti nedá nic zadarmo.“
Mary, která celou dobu neřekla ani slovo, sebrala talíře, odnesla je ven z tábora a vytřela je trávou. Beth vstala a protáhla se. „Pořád se ještě musíš hodně učit, Samueli,“ řekla. „Jestli něco chceš, tak za to musíš bojovat. Nesmíš ustoupit, nesmíš kňourat a fňukat. Musíš vydržet rány a žít dál. Teď pomoz sestře uklidit a uhasit oheň.“
„Ale je zima, mami,“ namítal Samuel. „Nemohli bychom se vyspat tady u ohně?“
„Ten oheň je vidět na míle daleko. Chceš, aby se ti jezdci vrátili?“
„Přece nám pomohli s kolem.“
„Uhas ten oheň, lotříku!“ vybuchla Beth a hoch vyskočil a začal na plameny kopat hlínu. Beth odešla od vozu a zahleděla se na pláň. Nevěděla, zda nějaký Bůh vůbec existuje, a nezáleželo jí na tom. Bůh nepomohl její matce proti násilnostem muže, za něhož se provdala - a, což bylo jisté jako hřích, Bůh nikdy v ničem nepomohl jí. Taková škoda, pomyslela si. Bylo by hezké věřit, že její děti jsou v bezpečí pod dohledem milostivého božstva, věřit, že všechny potíže je možné bezpečně přenechat nějaké nejvyšší bytosti.
Vzpomínala na hrozné bití, jehož se dostalo její matce v den, kdy zemřela. Pořád slyšela ošklivý zvuk při dopadu pěsti na tělo. Dívala se, jak manžel vytahuje matčino tělo ven na jalovou zemi za domem, a poslouchala, jak lopata naráží do země, když vznikal neoznačený hrob. Pak se muž vpotácel zpátky do domu a zahleděl se na ni, měl špinavé ruce a krhavé oči. Potom se opil do němoty a usnul v těžkém křesle. „Jenom ty a já,“ zamumlal. Nabroušený porcovací nůž mu přejel po hrdle a on zemřel, aniž se vzbudil.
Beth potřásla hlavou a zvedla zrak ke hvězdám. Oči se jí zamlžily nezvyklými slzami. Ohlédla se zpátky k dětem, které si rozkládaly pokrývky na teplé zemi vedle uhašeného ohně. Sean McAdam nebyl špatný muž, ale jí nechyběl tolik jako jim. Brzy zjistil, že ho jeho žena nemiluje, ale děti zbožňoval a hrál si s nimi, učil je a pomáhal jim. Byl jim tak oddaný, že si ani nevšiml, jak náklonnost jeho ženy pomalu přerůstá v lásku, až už bylo pozdě, to už ležel téměř ochrnutý na voze.
„Odpusť, Beth,“ zašeptal.
„Není co odpouštět. Odpočívej a uzdrav se.“
Na hodinku usnul, pak otevřel oči a zvedl z pokrývky roztřesenou ruku. Ona mu ji pevně stiskla. „Miluju tě,“ řekl. „Jako že je Bůh nade mnou.“
Ona se na něj upřeně podívala. „Já vím. Spi. Prospi se.“
„Nevedl... jsem si tak špatně... s tebou a dětmi, co?“
„Přestaň takhle mluvit,“ zarazila ho tehdy Beth. „Ráno ti bude líp.“
Sean zavrtěl hlavou. „Je po všem, Beth. Můj život už visí jenom na vlásku. Řekneš mi to? Prosím.“
„Co ti mám říct,“
„Jenom mi řekni...“ Zavřel oči a začal dýchat velice mělce.
Přidržela si jeho ruku na prsou a naklonila se k němu. „Miluju tě, Seane. Miluju. Bůh ví, že tě miluju. A teď se, prosím, uzdrav.“
V noci, zatímco děti spaly, odešel. Beth s ním ještě chvíli seděla, ale pak si uvědomila, jaký vliv by mohl mít na děti pohled na otcovu mrtvolu. Takže stáhla tělo z vozu, a zatímco děti spaly, vykopala ve stráni hrob.
Ztracená ve vzpomínkách nezaslechla, jak se blíží Mary. Dcerka matce položila ruku na rameno a Beth se rychle otočila a Mary prudce objala.
„Neboj se, Mary, miláčku. Nic se nám nestane.“
„Chybí mi táta. Přála bych si, abychom byli pořád doma.
„Já vím,“ řekla Beth a pohladila dívenku po dlouhých rudozlatých kadeřích. „Ale kdyby přání byla koně, tak by všichni žebráci jezdili. Prostě musíme jet dál.“ Odstrčila dívku od sebe. „Teď je důležité, aby sis dobře pamatovala, co jsem ti dneska ukázala, a řídila se tím. Nedá se říct, kolik špatnejch lidí ještě cestou do Poutníkova Údolí potkáme. A já tě potřebuju, Mary. Můžu se na tebe spolehnout?“
„Určitě, mami.“
„Hodná holka. Teď si běž lehnout.“

Beth zůstala ještě několik hodin vzhůru, naslouchala šumění trávy ve větru a pozorovala postupující hvězdy. Dvě hodiny před rozbřeskem probudila Mary. „Nesmíš usnout, holka. Dávej pozor, a kdyby se přiblížil nějakej jezdec, probuď mě.“
Pak si lehla a upadla do bezesného spánku. Když s ní Mary zatřásla, Beth to připadalo jako pouhá chvilička, ale na oblohu na východě už šplhalo slunce. Beth zamrkala a prohrábla si světlé vlasy.
„Jezdci, mami. Myslím, že to jsou ti stejní.“
„Běž k vozu. A pamatuj si, co jsem ti říkala.“
Beth zvedla křesadlovou bambitku a natáhla oba kohoutky. Pak zbraň znovu schovala do záhybů sukně a prohlédla si skupinku hledajíc Harryho. Nebyl s nimi. Beth se zhluboka nadechla a uklidnila se. Jezdci zatím přicválali do tábora, a ten chlap, pamatovala si ho jako Quinta, seskočil ze sedla.
„Teď, paninko,“ prohlásil, „si užijeme kapku toho, co starej Harry.“
Beth zvedla bambitku. Quint ztuhl na místě. Beth stiskla první kohoutek a kulka Quinta zasáhla těsně nad nosem a prorazila mu lebku. Zhroutil se do prachu a ze smrtelné rány na hlavě mu tryskala krev. Beth udělala krok dopředu.
Náhlý výstřel poplašil koně a čtyři zbývající jezdci měli plné ruce práce s tím, aby je uklidnili. Quintův kůň se tryskem vyřítil pryč. V tichu, které následovalo, se muži dívali jeden na druhého. Mlčení přerušila Beth.
„Vy parchanti, máte dvě možnosti. Odjet, nebo chcípnout. A rozhodněte se rychle. Až domluvím, začínám střílet.“
Zvedla pistoli a namířila na nejbližšího muže.
„Kruci, dámo!“ vyjekl jezdec. „Už mizím.“
„Všechny nás nedostaneš, čubko!“ vybuchl jiný a pobídl koně. Ale z vozu se ozvalo hrozné prásknutí a muž sletěl ze sedla s ustřelenou půlkou hlavy.
„Jsou ještě nějaký pochybnosti?“ zeptala se Beth. „Padejte!“
Tři přeživší zatáhli za otěže a odcválali pryč. Beth se rozběhla k vozu, vytáhla roh s prachem a znovu křesadlovku nabila. Mary slezla z vozu se zkrácenou ručnicí v rukou.
„Vedla sis dobře, Mary,“ řekla Beth a narazila ucpávku na kuli a prach. „Jsem na tebe hrdá.“
Vzala si pušku a opřela ji o vůz. Pak roztřesenou dívenku objala. „No tak. Všechno je v pořádku. Běž, sedni si dopředu. Nedívej se na ně.“ Beth dovedla Mary ke kozlíku a pomohla jí nahoru. Potom se vrátila k mrtvolám. Odepjala Quintovi opasek a připjala si jej sama, načež obě těla prohledala kvůli prachu a střelivu. Našla malý kožený pytlík s náboji a přendala ho do vozu. Druhému mrtvému také sebrala revolver a skryla ho pod kozlíkem. Sean McAdam si nikdy nemohl dovolit opakovací pistoli. Teď měli dvě. Beth sehnala voly a zapřáhla je do vozu. Potom došla k lupičovu koni, hnědé kobylce, a vytáhla se do sedla. Neohrabaně dojela ke kozlíku, na němž seděla Mary.
„Zvedni opratě, dítě. Ať už jsme na cestě.“
Samuel se vyšplhal vedle Mary a zakřenil se na matku. „Vypadáš úplně jako bandita, mami.“
Beth mu oplatila úsměv a znovu se podívala na Mary, která seděla s bílou tváří a zírala přímo před sebe.
„Vezmi ty opratě, zatraceně!“ Dívka sebou trhla a odmotala opratě z brzdy. „Tak jedem!“ Mary trhla opratěmi a Beth zajela k vedoucímu volovi a plácla ho po zadku.
Vysoko nad nimi začali kroužit mrchožraví ptáci.

## 8

NU-ATRACHASÍS DORAZIL KE STARÉMU KAmennému kruhu hodinu před úsvitem. Vyčkával, skryt mezi stromy, a rozhlížel se po strážných, kteří by tu mohli hlídkovat, ale nikde žádné neviděl. V jasném měsíčním světle si prohlédl slova napsaná na pergamenu a snažil si je vtisknout do paměti. Pak s kamenem v ruce vyběhl z lesíka na otevřené prostranství před kruhem.
Okamžitě se ozvalo vysoké pronikavé zahvízdnutí. Vrhl se k němu nějaký stín a jakási žena křičela: „Živého! Chytněte ho živého!“
Nu se hnal ke kamennému kruhu, jehož vysoké šedé desky slibovaly útočiště. Do cesty mu vběhla plazí postava v

černé zbroji, ale Nu tvora udeřil pěstí do obličeje a odhodil ho do trávy. Přeskočil padající tělo a dostal se až do stínu kamenů. Jakmile se tam ocitl, viděl, že se k němu blíží další Dlouhé nože.
Zvedl ruku. „Barak naizi tor lemmes!“ vzkřikl. Před očima se mu zablesklo. Světlo ho úplně oslepilo a hlavu měl plnou vířících barev. Všechny vjemy týkající se váhy a síly ho opustily a on padal jako peříčko zmítané bouří. S ošklivým nárazem opět ucítil pevnou půdu pod nohama, klopýtl a upadl. Otevřel oči, ale zprvu kromě mihotajících se světélek nic neviděl. Pak se mu zrak projasnil a on zjistil, že se ocitl na malé mýtině. Nedaleko něho ležel mrtvý muž s příšerně spáleným obličejem. Ten muž měl podivný háv a Nu si jej prohlédl. Šaty mrtvého se nepodobaly ničemu, co zatím viděl.
Vyšel z mýtiny a prohlédl si okolní krajinu. Po městě Balakris nebylo ani stopy a ani v dálce nikde neviděl oceán. Travnatá pláň se táhla až k obzoru, kde se k nebesům zvedaly hory.
Nu se vrátil na mýtinu, posadil se a prohlížel si kámen. Černé žilky ve zlatě nabyly na šířce. Nu nevěděl, kolik síly cesta ze Sipstrassi vytáhla.
Klekl si tedy a začal se modlit. Chvíli děkoval za vysvobození z rukou Šarazád a jejích Dlouhých nožů, pak požádal o ochranu pro svou rodinu. Nakonec se odmlčel, aby v tichu mohl zaslechnout hlas Boží.
Kolem něj šeptal vítr, ale Nu v něm žádná slova nezaslechl. Obličej mu zalévalo jasné sluneční světlo, ale žádného vidění se mu nedostalo. Nakonec vstal. Věděl, že bude bezpečnější, budou-li jeho šaty stejné jako šaty lidí z této země. Kámen ho zahřál do dlaně a jeho oděv se rozmazal a změnil. Teď měl kalhoty a vysoké boty, košili a dlouhý kabátec, jaké měl mrtvý muž.
„Buď opatrný, Nu,“ varoval sám sebe. „Neplýtvej silou.“
Znovu si vzpomněl na Baliho slova: „Najdi Boží meč.“ Neměl nejmenší ponětí, kterým směrem by se měl vydat, ale při pohledu na zem si všiml stop koní mířících k horám. Jelikož neměl žádné jiné znamení, které by ho vedlo, Nu-Atrachasís se vydal podle nich.

* * *

Šarazád seděla u zdobeného stolku a ledově modré oči upírala do obličeje Pašad, ženy toho zrádce Nu-Atrachasíse.
„Včera jsi odvrhla svého manžela. Proč?“
„Zjistila jsem, že kuje pikle proti králi,“ odpověděla Pašad a odvrátila zrak. Zadívala se na stolek, na němž ležela zvláštní stříbrná ozdoba s bílou rukojetí.
„S kým se paktoval?“
„S jedním obchodníkem, jmenuje se Bali, Vznešenosti. On je jediný, o kom jsem se dozvěděla.“
„Víš, že rodinu zrádce postihuje stejný rozsudek?“ zašeptala zlatovlasá inkvizitorka a Pašad kývla.
„Ale on ještě nebyl prohlášen zrádcem, když jsem ho odvrhla, Vznešenosti. Takže já už nejsem jeho rodina, protože když jsem ho odvrhla, rozvedla jsem se s ním.“
„To jsi udělala. Kde se skrývá?“
„To nevím, Vznešenosti. Dnes ráno byl sepsán seznam jeho majetku. Na něm je jenom pět domů a tři skladiště v přístavu. Kromě toho ti nemohu nijak pomoci.“
Šarazád se usmála. Sáhla do kapsy perlami pošité haleny, vytáhla rudozlatý kámen a položila ho na stůl. Pronesla tři slova moci. „Polož ruku na kámen,“ nařídila štíhlé tmavovlasé dívce před sebou. Pašad poslechla.
„Teď ti položím ještě několik otázek, ale chci, abys věděla, že jestli zalžeš, kámen tě okamžitě zabije. Je ti to jasné?“
Pašad kývla, ale v očích měla strach.
„Víš, kde se nachází ten muž, Nu-Atrachasís?“
„To nevím.“
„Znáš jména dalších jeho přátel, kteří by mohli být do spiknutí zapleteni?“
„Na to se dá těžko odpovědět,“ řekla Pašad a na čele se jí zaleskl pot. „Znám některé z jeho... přátel, ale nevím, jestli se některý z nich podílel na jeho zradě.“
„Ty ses podílela na jeho zradě?“
„Ne. Já tomu vůbec nerozumím. Jak mám vědět, jestli je král bohem? Svůj život jsem trávila tak, že jsem se snažila obšťastňovat svého manžela a vychovávat jeho děti. Co je nám do toho, jestli je král bohem, nebo ne?“
„Kdyby ses dozvěděla, kde se ten muž, Nu-Atrachasís, nachází, pověděla bys mi to?“
„Ano,“ odpověděla Pašad. „Okamžitě.“
Šarazád byla skutečně překvapená. Zvedla Pašadinu ruku, sebrala kámen a vrátila ho do kapsy.
„Můžeš jít,“ prohlásila. „Jestli se o tom zrádci dozvíš něco nového, tak mi o tom určitě podej zprávu.“
„To udělám, Vznešenosti.“
Šarazád se dívala, jak Pašad odchází, a pak se v židli opřela. Závěs na levé stěně se rozdělil a mezerou prošel mladý muž - vysoký, se širokými rameny, ale útlý v bocích. Zazubil se, sedl si na židli a nohy položil na stolek.
„Dlužíš mi něco,“ podotkl. „Já ti říkal, že nic neví.“
„Vždycky tak domýšlivý, Rhodaeuli?“ štěkla Šarazád. „Něco mi ale nesedí. Ze všeho, co jsem se o tom staviteli lodí dozvěděla, vyplývá, že svou ženu zbožňoval. Čekala bych, že se jí svěří.“
„Je to opatrný člověk. Nemáš ponětí, kam zmizel?“
„Ano,“ pousmála se Šarazád, „vlastně mám. Víš, kruh byl spojen se světem, který jsme objevili přede dvěma měsíci. Nu-Atrachasís si myslel, že uniká, ale místo toho se dostal na místo, které jsme právě dobyli. Je to země, která nám přinesla tyhle zvláštní zbraně.“ Zvedla ze stolu pistoli a hodila ji Rhodaeulovi. Byla vyložená stříbrnými plátky a pažbu měla z vyřezávané bílé kosti. „Král si přeje, aby ses naučil s těmito... těmito zbraněmi zacházet.“
„Vyzbrojí s nimi vojsko?“

„Ne. Král je považuje za příliš hrubé. Ale moje Dlouhé nože jejich sílu ve válce prokáží.“
Rhodaeul kývl. „A co Nu-Atrachasís?“
„Uvízl v té divné zemi. Nemluví jejich jazykem, ani se neumí vrátit. Já ho najdu.“
„Tak jistá sama sebou, Šarazád? Dávej si pozor!“
„Neutahuj si ze mě, Rhodaeuli. Jestli jsem pyšná, mám k tomu i dobrý důvod. Král zná mé schopnosti.“
„My všichni známe tvé schopnosti, drahá Šarazád. Někteří z nás si jich dokonce užili. Ale král má pravdu. Tyhle zbraně jsou neobyčejně hrubé. Likvidace nepřítele takovou obludností není vůbec čestná.“
„Ty hlupáku! Myslíš, že v šípu nebo kopí je víc cti? Jsou to jenom zbraně, roznášejí smrt.“
„Bystrý muž může před šípem uskočit, Šarazád, nebo uhnout před kopím. Ale použiješ-li tohle, smrt lidi zasáhne nepřipravené. Aby se s nimi člověk naučil vládnout, nemusí být nijak obratný.“ Rhodaeul došel k oknu a prošel jím na nádvoří. Tady byli ke kůlům přivázáni dva vězni a kolem sebe měli až do výše stehen naskládáno dříví.
„Kde je tu nějaká obratnost?“ zeptal se Rhodaeul a hladce natáhl kohoutek. Zazněly dva výstřely a oběti u kůlů se sesuly. „Jediné, co k tomu člověk potřebuje, je dobré oko a rychlá ruka. S mečem však existuje čtyřicet variant klasického krytí a riposty, šedesát, bereš-li v úvahu šavli. Ale - jestli je to královým přáním - naučím se, jak s tímhle zacházet.“
„Je to královým přáním, Rhodaeuli. Třeba v mém novém světě své schopnosti vylepšíš. Jsou tam lidé, kteří se stali legendami jenom díky své zručnosti v zacházení s těmito zbraněmi. Já je pro tebe ulovím a přivezu ti je sem kvůli tvému... vzdělání.“
„Jak je to od tebe milé, Šarazád. Už se na to těším. Mohla bys mi sdělit nějaké jméno, které by mi mělo narušit spánek?“
„Je jich několik. Johnson je jeden, Crowe další. Pak je tu Dainel Cade. Ale nade všemi vyniká muž zvaný Jon Shannow. Povídá se, že hledá jakési bájné město, a tak mu říkají Jeruzaléman.“
„Přiveď je všechny, Šarazád. Od chvíle, kdy jsme dobyli sever, mi hrozně chybí dobrá zábava.“

## 9

SHANNOW VĚDĚL OD CHVÍLE, KDY SE VYdal na cestu, že na to, aby pomohl té ženě a její rodině, přijde příliš pozdě, a hořel v něm hněv. Přesto jel opatrně, protože v měsíčním světle před sebe neviděl jasně. Za úsvitu našel těla. Před ním už je našli mrchožraví ptáci, takže tváře a ruce byly obrány až na kost. Shannow seděl na koni a upřeně na ně hleděl.
Jeho úcta k neznámé ženě ještě značně vzrostla. Sesedl, prohlédl si půdu a našel místo, odkud vystřelila Beth McAdamová. Podle úhlu, v jakém leželo druhé tělo, musela druhá rána přijít z vozu. Shannow nasedl a zamířil k horám. Země se tu prudce zvedala a hustě tu rostly vysoké borovice. Hřebec byl unavený a dvakrát klopýtl. Shannow sesedl a vedl koně výš do kopce mezi stromy. Dorazili na vrcholek a Shannow se zadíval dolů na tábor, kde hořelo šest ohňů a stál tucet stanů. Ve světle pochodní tam muži pracovali v ohromné jámě, z níž trčela jakási vysoká kovová konstrukce. Byla zhruba trojúhelníkového tvaru s jednou stranou trochu prohnutou. Jižně od tábora protékal široký potok a na

jeho břehu stál vůz. Jeruzaléman zavedl koně dolů do tábora, přivázal ho ke kolíku a odsedlal ho. Přistoupil k němu jakýsi muž. „Nemáte nějaké zprávy od Scayse?“ zeptal se a Shannow se otočil.
„Ne. Právě jsem přijel ze severu.“ Muž zaklel a odešel.
Shannow došel k největšímu stanu, jehož vnitřek byl osvětlen lampou, a vstoupil. Uvnitř seděl tak tucet mužů. Všichni jedli a pili a velká kostnatá svalnatá žena v kožené zástěře nandávala jídlo na dřevěné misky. Shannow se postavil do řady, vzal si misku s hustým vývarem a kus černého chleba a odnesl si to ke stolu u vchodu do stanu. Dva muži mu uhnuli a Shannow mlčky jedl.
„Hledáte práci?“ zeptal se muž naproti a Shannow vzhlédl. Mluvčímu bylo asi třicet, byl štíhlý a světlovlasý.
„Ne... děkuju. Míříme na jih,“ odvětil Shannow. „Mohl bych si tu nakoupit nějaké zásoby?“
„Mohl byste zajít za Deikerem, něco by mu mohlo zbýt. Teď zrovna je na nalezišti. Každou chvíli by měl dorazit.“
„Na čem to pracujete?“
„Je to stará kovová budova ještě z doby před Pádem. Našli jsme tu pár zajímavých artefaktů. Zatím nic moc cenného, ale pořád doufáme. Hodně nám to pomohlo pochopit dobu temna. Museli žít v hrozném strachu, když tady postavili takovou obrovskou železnou pevnost.“
„Strachu z čeho?“ podivil se Shannow.
„Ó, odsud vidíte jenom kousek té budovy. Jde pořád do hloubky. Na sto stop od základny není jediné okno nebo dveře, a ty, které najdete dál, jsou moc malé, aby se jimi někdo dostal skrz. V těch dobách museli vést hrozné války. Mimochodem, jmenuji se Klaus Monet.“ Mladý muž natáhl ruku a Shannow mu ji stiskl.
„Jon Shannow,“ řekl, a dával přitom pozor, jestli muž zareaguje. Nezareagoval.
„A ještě jedna věc,“ pokračoval Monet. „Celé je to postavené ze železa, a přesto v těchto horách není po železné rudě ani památky, dokonce tu nejsou ani stopy po dolech - kromě stříbrných štol v Poutníkově Údolí. Takže obyvatelé museli přepravovat rudu rovnou přes Velkou Planinu. Tomu se skoro ani nechce věřit, co?“
„Skoro ne,“ souhlasil Shannow, dojedl a vstal.
Venku se pak vydal k jámě a pozoroval muže pod sebou. Právě dokončovali práci a sbírali si nářadí. Shannow počkal, dokud nevylezli nahoru.
„Velkomožný pane Deikere!“ zavolal Shannow.
„Kdo ho shání?“ zeptal se silnější muž s černostříbrnou bradkou.
„Já. Chtěl bych si koupit nějaké zásoby - zrní, sušený ovoce a maso. A taky trochu ovsa, jestli máte.“
„Pro kolik lidí?“
„Jenom pro sebe.“
Muž kývl. „Myslím, že vám můžu posloužit, ale Poutníkovo Údolí je jen dva dny cesty odsud. Tam dostanete lepší cenu.“
„Vždycky si vezmi jídlo tam, kde ho najdeš,“ poznamenal Shannow.
„To je moudrá zásada,“ souhlasil Deiker. Zavedl Shannowa ke stanům se zásobami a naplnil několik pytlíků. „Chcete i cukr a sůl?“
„Ano, jestli je můžete postrádat. Jak dlouho už tady pracujete?“
„Asi měsíc. Je to jedno z nejlepších nalezišť. Najdeme tu spousty odpovědí, to mi věřte.“
„A vy si myslíte, že to byla budova?“
„Co jiného by to mohlo být?“ zeptal se Deiker se širokým úsměvem.
„Je to loď,“ oznámil mu Shannow.
„Mám rád lidi se smyslem pro humor, velkomožný pane. Podle mého odhadu to má tak tři sta stop na délku - většina je pořád ještě pod zemí. A je to vyrobené ze železa. Copak už jste někdy viděl plavat železo?“
„Ne, ale už jsem viděl železnou loď - a to mnohem větší, než je tahle.“
Deiker zavrtěl hlavou. „Já se zabývám starými časy, velkomožný pane. Znám svoji práci. Taky velmi dobře vím, že uprostřed země nenajdete lodě. To budou tři celé stříbrňáky.“
Shannow už nic neříkal, zaplatil cenu v bartátech, odnesl si sáčky k místu, kde nechal sedlo, a nacpal je do velkých sedlových brašen. Pak prošel napříč táborem k vozu u potoka. U ohně spatřil sedět ženu. Dvě děti spaly vedle, zabalené do pokrývek.
Když se Shannow přiblížil, žena vzhlédla a on si všiml, jak jí ruka sklouzla k revolverovému pouzdru u pasu.

* * *

Beth McAdamová si vysokého cizince dlouho prohlížela. Vlasy měl po ramena, tmavé, se stříbrnými pramínky na spáncích, a v krátce přistřiženém plnovousu mu na bradě byly také vidět dva bílé proužky. Měl hranatou tvář prozrazující pevný charakter a chladné modré oči. Na bocích měl v pouzdrech z naolejované kůže dvě pistole.
Posadil se naproti ní. „Vedla jste si na té nebezpečné cestě dobře. Blahopřeju vám. Jen málo lidí by se odvážilo přejít Velkou Planinu bez ochrany konvoje.“
„Přejděte laskavě přímo k věci,“ pravila.
„Nerozumím vám.“
„No, já průvodce ani pomocníka, ani chlapa kolem sebe nepotřebuju. Děkuju za nabídku. A dobrou noc.“
„Dotkl jsem se vás?“ zeptal se Shannow tiše a modré oči upřel do jejích.
„Já se tak snadno neurazím. A zdá se, že ani vy ne.“
Muž se poškrábal na bradě a usmál se. V té chvíli jeho tvář jako by ztratila něco ze své drsnosti. „Ne, to neurazím. Jestli chcete, abych odešel, tak to udělám.“

„Nalejte si kapku čaje," vybídla ho. „Pak bych chtěla být sama."
„To je od vás laskavé." Když se naklonil pro kotlík, ztuhl a obrátil se do tmy. Do kruhu světla vstoupili dva muži. Beth sevřela ruku na pažbě revolveru.
„Velkomožný pane Shannowe, měl byste chvilku?" zeptal se Klaus Monet. „Rád bych vás s někým seznámil." Ukázal na svého průvodce, malého, plešatějícího mužíka s prořídlou bílou bradkou. „Tohle je Boris Haimut. Je to vedoucí odborník přes staré časy." Muž se krátce poklonil a podal Shannowovi ruku. Shannow ji přijal.
„Velkomožný pán Deiker mi vykládal o vašem rozhovoru," vysvětloval Haimut. „Bylo to fascinující. Chvíli jsem si myslel, že tady studujeme nějaké plavidlo, ale připadalo mi to příliš nepravděpodobné. Vykopali jsme zatím jen asi jednu pětinu té... té lodi. Nemáte nějaké vysvětlení, jak se sem vlastně dostala?"
„Ano," odvětil Shannow. „Ale obávám se, že rušíme soukromí téhle dámy."
„Ale jistě," souhlasil hned Haimut. „Omlouvám se, milostpaní..."
„McAdamová. A velkomožný pán Shannow má pravdu. Nechci, aby někdo rušil moje děti ve spánku."
Muži se uklonili a mlčky odešli z tábora. Beth se dívala, jak mizejí ve stínech a pak se znovu objevují na pochodněmi osvětleném svahu u vykopávek.
Nalila si čaj a pomalu jej upíjela. Před očima viděla Shannowovu tvář. Byl to bandita, nebo krajan? Vypudila ho z hlavy. Jaký by v tom vlastně byl rozdíl? Stejně ho už nikdy neuvidí. Vylila zbytek čaje na zem a uložila se ke spánku.
Ale spánek nepřicházel.

* * *

„Musíte pochopit, velkomožný pane Shannowe," vykládal Boris Haimut s omluvným úsměvem, „že velkomožný pán Deiker se drží starého názoru. Je to biblický člověk a věří, že svět právě prožívá poslední dny. Pro něho je Armageddon skutečnost, která začala - podle našich nejlepších vědomostí - před tři sta sedmdesáti lety. Já osobně jsem učencem zastávajícím dlouhý názor. Já věřím, že jsme po smrti toho člověka, Ježíše, zažili přinejmenším tisíc let civilizace. Věřím, že civilizace poznala zázraky, které jsou pro nás již ztraceny. Tento nález již zasel mezi zastánce starého názoru spoustu pochybností. Jestli je to loď... tak se tyto pochyby změní v jistotu."
Shannow seděl mlčky, v malém stanu se cítil nepohodlně, a byl si jasně vědom stínu, který na plátno vrhal díky jasnému světlu lampy. Věděl sice, že by mu tady nemělo hrozit nebezpečí, ale léta strávená v kůži pronásledovatele i pronásledovaného způsobila, že ho zneklidňovalo, když měl sedět na otevřených místech.
„Já vám toho, velkomožný pane, moc neřeknu," prohlásil. „Asi tisíc mil odsud je vysoká hora. Na ní, na plošině ve velké výšce, leží prorezlé železné plavidlo. Na délku má asi tisíc stop. Kdysi to byla loď - to jsem se dozvěděl od lidí, co žili kolem a znali její příběh. Zdá se, že tahle suchá země kdysi bývala dnem oceánu, a za bouří se tu potopila spousta lodí."
„Ale co ta stará města, která jsme našli?" chtěl vědět Haimut. „Ani ne dvě míle odsud jsou trosky. Jak to, že stavěli města na dně oceánů?"
„To mě zajímalo taky. Pak jsem potkal člověka jménem Samuel Archer - učence jako vy. On mi dokázal, že svět se nepřevrhl jednou, ale dvakrát. Ta města jsou vážně hodně stará - pocházejí z říše zvané Atlantida. A tahle Atlantida se potopila do moře ještě dříve, než nadešel čas, Krista."
„To jsou vskutku převratná slova, velkomožný pane. V některých oblastech by vás za ně zřejmě ukamenovali k smrti."
„To je mi jasné," opáčil Shannow. „Ale až vykopete větší kus té lodi, tak najdete veliké motory, které ji poháněly, a kormidelnu, odkud se řídila. Jestli mě teď omluvíte, potřebuju si odpočinout."
„Okamžíček, pane," vložil se do hovoru Klaus Monet, jenž, zatímco oba muži hovořili, jen mlčky naslouchal. „Nezůstal byste s námi - nestal se součástí týmu?"
„To nemyslím," odpověděl Shannow vstávaje.
„Já jenom, že..." Monet vzhlédl ke staršímu Haimutovi pro podporu, ale učenec zavrtěl hlavou a Monet se rozpačitě odmlčel.
Shannow vyšel ze stanu a vydal se ke svému koni. Nakrmil ho ovsem a pak si rozprostřel pokrývky na zem vedle něj. Mohl jim toho prozradit víc. O zářících světlech, která hořela bez plamenů, o navigačních přístrojích - mohl jim vyprávět o všech těch věcech, které se dozvěděl od strážců během pekelné války. Ale k čemu by to bylo? Shannow byl lapen uprostřed mezi zúčastněnými v debatě o tajuplných věcech prastarých.
Instinktivně doufal, že starý názor je ten správný, ale události ho přinutily uvěřit něčemu jinému. Starý svět byl pryč. Shannow nijak netoužil dívat se, jak se zvedá z popela.
Právě když usínal, zaslechl tiché kroky. Vytáhl revolver a čekal. Přidřepl si k němu štíhlý Klaus Monet. „Mrzí mě, že vás ruším, velkomožný pane Shannowe, Ale... vypadáte jako muž činu, pane. A my někoho takového, jako jste vy, nutně potřebujeme."
Shannow se posadil. „To mi vysvětlete."
Monet se k němu naklonil blíž. „Tuhle výpravu vedl Boris. Získali jsme finance od skupinky zastánců dlouhého názoru z východu. Ale od chvíle, kdy jsme tady, plete se do projektu muž jménem Scayse. Ten ustavil do vedení vlastní muže - pod vedením Deikera - a některé z nálezů teď posílají do Poutníkova Údolí."
„Jaké nálezy?"
„Zlaté cihly a drahé kameny z ocelových schránek, které jsme našli v jedné místnosti hodně hluboko. To je krádež, velkomožný pane Shannowe."
„Tak to zastavte," poradil mu Shannow.
„Já jsem učenec, pane."

„Tak se tedy učte - a nepleťte se do věcí, které nezvládnete.“
„Vy takovou krádež schvalujete?“
Shannow se uchechtl. „Krádež? Kdo tuhle loď vlastní? Nikdo. Proto to není krádež. Po tom, co tady je, touží dvě skupiny lidí. Ta silnější si vezme, co chce. Tak to v životě chodí, velkomožný pane Monete. Silní vždy rozhodují.“
„Ale s vámi bychom byli silnější my.“
„Možná... ale to nikdy nezjistíte. Ráno totiž odjíždím.“
„Bojíte se, velkomožný pane Shannowe, nebo jenom chcete víc peněz? Můžeme vám zaplatit.“
„Vy si mě nemůžete dovolit, pane. A teď mě nechte vyspat.“
Ráno byla obloha šedá a Shannowa brzy po svítání probudil déšť ve tváři. Vymotal se z pokrývek, stočil je co nejpevněji a svázal je tkanicemi z naolejované kůže. Pak si natáhl těžký kabát s ramenními vycpávkami a osedlal hřebce. Mrholením se k němu blížili dva muži a Shannow se k nim otočil čelem a čekal.
„Zdá se, žes nás předešel,“ prohlásil první, širokoplecí muž s dírou tam, kde by měl mít přední zuby. Jeho druh byl menší a hubenější, a oba měli pistole. „No, nenechej se rušit,“ pokračoval větší muž. „Ať už jseš na cestě.“
Shannow mlčel.
„Ty máš něco s ušima?“ zeptal se druhý muž. „Tady nejseš vítanej.“
Zatím se v pozadí sešlo pár lidí a Shannow zahlédl Haimuta a Klause Moneta. Po Deikerovi nebylo ani vidu, ani slechu.
„Tak do toho, pomůžem mu na cestu,“ prohlásil větší muž a vykročil. Shannow švihl rukou s nataženým prsty nahoru a udeřil ho do ohryzku. Muž se začal dusit a ucouvl, pak klesl na kolena. Shannow upřel oči na druhého muže.
„Buďte tak laskav a přivažte mi pokrývky za sedlo,“ vyzval ho tiše.
Muž ztěžka polkl a olízl si rty. Ruku držel nad pažbou pistole.
„Dneska,“ prohlásil Shannow, „není na umírání ten správný den. Člověk by při tom měl aspoň vidět slunce na nebi.“
Muž chvíli stál napjatý jako struna, pak se nervózně ohlédl na svého druha, který stále klečel, držel se za hrdlo a namáhavě a trhaně lapal po dechu. Věděl, že by měl sáhnout po pistoli, ale nedokázal přimět svou ruku k pohybu. Mrkl nahoru a podíval se Shannowovi do očí.
„Jdi k čertu!“ zašeptal. Odtáhl ruku od zbraně, došel ke stočeným pokrývkám, přehodil je přes sedlo a přivázal je na místo.
„Děkuji,“ řekl Shannow. „A teď se postarejte o svýho přítele.“ Bez dalšího slova se vyhoupl do sedla a obrátil hřebce k severu. Lidé se rozestoupili a Shannow odolal pokušení ohlédnout se dozadu. Teď nadešla chvíle největšího nebezpečí. Nikdo však nevystřelil. Shannow pobídl hřebce k místu, kde předtím stál vůz milostpaní McAdamové. Vůz byl pryč.
Shannow se zlobil sám na sebe. Nebylo nutné zahanbit muže, které Deiker očividně poslal, aby ho vyprovodili. Měl nasednout a odjet, jak ho o to žádali. Jenom pýcha mu zabránila, aby přesně to udělal, a pýcha byla v očích Všemohoucího hříchem.
Proto taky nemůžeš najít Jeruzalém, Shannowe, řekl si. Zatěžují tě tvoje hříchy.
Jeruzalém neexistuje!
Ta myšlenka se mu nechtěně objevila v hlavě a Shannow se zachvěl. V posledních letech už viděl hodně, a taky hodně pochyboval. Ale co jiného mi zbývá, uvažoval. Jestli Jeruzalém neexistuje, tak je všechno zbytečné. A tak musím v hledání pokračovat dál. A proč? Pro sebe! Dokud budu hledat, dotud bude Jeruzalém existovat - byť jenom v mé hlavě. A to stačí. Nic jiného nepotřebuji. Lžeš, Shannowe! Ano, ano, lžu. Ale co to dokazuje? Musím hledat. Musím se to dozvědět. Kde budeš hledat teď? Za Velkou zdí. A jestli tam nebude? Tak pojedu až na sám kraj světa, k branám Pekla!
Shannow vyjel na vrcholek kopce a obrátil se k západu, hledaje průsmyk mezi horami. Asi dvě hodiny sledoval jelení stezku, než se dostal na hlavní cestu, která byla celá rozrytá koly vozů a podkovami mnoha koní. Přestalo pršet a z mraků vyšlo slunce. Shannow teď jel mnohem opatrněji, často se zastavoval a prohlížel si okolí. Když už slunce stálo vysoko na obloze, Shannow zastavil koně a odpočinul si ve stínu přírodního kamenného sloupu. Byl tu chládek a Shannow si hodinku četl v bibli. Těšil se ze Šalamounovy Písně. K polednímu projel Jeruzaléman horami a sledoval úzkou stezku dolů do údolí.
Směrem na západ uviděl vůz McAdamových, jenž po širší cestě mířil k městysu. Na severu se za posledními budovami údolí táhlo na míle daleko a končilo u mohutné zdi, která se na obou stranách ztrácela v dálce. Shannow z vaku vytáhl dalekohled a prohlížel si Zeď. Byla masivní, a Shannow dokonce i z této vzdálenosti viděl, že mezi velkými kvádry rostou květiny a lišejník. Zvedl zrak k obloze hledaje zázraky za Zdí, ale zahlédl jenom nadýchané bílé obláčky, jež se pomaloučku valily po nebeské klenbě. Shannow se otočil v sedle a zaostřil dalekohled na vůz McAdamových. Žena seděla u opratí. Viděl její medově plavé vlasy i odhalenou pravou nohu, kterou měla položenou na brzdě. Děti šly pěšky za vozem a vedly koně. Do městysu dorazí dávno před Shannowem. Jeruzaléman si prohlédl budovy pod sebou. Většinou byly ze dřeva - některé z prken, jiné z klád - ale byla tu i kamenná stavení několik poschodí vysoká, většinou na východním konci. Tam byla zřejmě i hlavní tržnice měřící asi čtyři sta kroků zdéli a na jejím vzdálenějším konci se na sever a na jih rozkládaly další budovy, vytvářejíce jakoby písmeno T. Byla to prospívající osada, a mnoho dalších obydlí se teprve dostavovalo. Za městysem byla louka plná stanů, velkých i malých, a Shannow zahlédl přes tucet ohňů na vaření. Stěhovalo se sem mnoho rodin, aby se tu usadily nastálo, v Poutníkově Údolí bude brzy stát velké město.
Shannow zauvažoval nad tím, že se městysu vyhne a pojede rovnou ke Zdi a dál za ni. Ale hřebec si potřeboval odpočinout a nakrmit se ovsem, a Jeruzaléman už nespal v posteli celé věky. Zamnul si bradu a představil si dlouhou horkou lázeň a břitvu na lících. Jeho šaty už také zoufale potřebovaly vyčistit a podrážku vysokých bot měl sešlapanou, až byla tenká jako papír. Mrkl na vůz, ale kočího, ani odhalenou kůži na noze, kterou měla Beth položenou

na brzdě, už nezahlédl.

## 10

OSHERE DOVLEKL SVÉ ZDUŘELÉ, POKŘIVEné tělo do místnosti a pokusil se pohodlněji usadit v širokém křesle. Cítil se velice nepohodlně. Svaly na zádech už dávno neměl napjaté, jak by měly být. Vstal, dřepl si na paty a zahleděl se na Temnou paní, která seděla, nehybná jako socha, u velkého stolu. Měla zavřené oči a její duch opustil tělo. Oshere věděl, kam zalétla. Pronikla hluboko do zasychající šmouhy jeho krve, jíž byl potřen křišťál na jejím stole. Oshere seděl mlčky, dokud se Chreena neprotáhla a neotevřela oči. Tiše zaklela.
„Musíš mít přece jen trochu víc trpělivosti," pronesl Oshere.
Černá žena se otočila a usmála se. „Ubíhá mi čas," odvětila. „Jak se cítíš?"
„Moc dobře ne, Chreeno. Teď vím, jak se cítil Šir-ran... a proč odešel. Možná bych měl taky odejít."
„Ne! Něco takového nebudu poslouchat. Jsem už blízko, Oshere. Vím, že jsem. Jediné, co potřebuji, je zjistit, proč se dceřiné molekuly liší od mateřských. To by neměly. To je proti přírodě."
Oshere se uchechtl. „Copak i my nejsme proti přírodě, drahá? Copak Bůh někdy chtěl, aby lev chodil jako člověk?"
„Já nejsem hodna debaty o Božích záměrech, Oshere. Ale tvoje genetická stavba byla změněna před stovkami let a teď se vrací zpátky. Musí existovat způsob, jak to zastavit."
„Ale to přece říkám, Chreeno. Třeba Bůh chce, abychom byli zase takoví, jaké nás stvořil."
„Myslím, že nikdy jsem ti neměla říkat pravdu," zašeptala Chreena.
Oshere na ni upřel žluté oči. „Ostatním jsme ponechali radost z jejich bájí, ale pro mne je lepší, když znám pravdu. Dobrý Bože, Chreeno, já jsem lev. Měl bych se brouzdat lesy a horami. A taky budu."
„Tys byl zrozen jako člověk," prohlásila Chreena, „a vyrostl jsi jako člověk. Skvělý člověk, Oshere. Neměl ses potulovat po divočině - já to vím."
„A Šir-ran snad měl? Ne, Chreeno. Jsi vynikající vědec a staráš se o Deanajský lid, ale já myslím, že tě vedou city, a ne rozum. Vždycky jsme si mysleli, že jsme Vyvolení. Viděli jsme sochy ve městech a věřili jsme, že člověk nám byl kdysi podřízen. Pravda sice nemusí být tak příjemná, ale já s tím dokážu žít. Zákon Jediného se nezmění, když se Oshere stane lvem."
„A nezmění se, když k tomu nedojde," opáčila Chreena. „Někdo kdysi dávno začal experimentovat s chromozomy a genetickým inženýrstvím. O důvodech se já mohu jenom dohadovat. Ale řetězec života byl u několika druhů změněn, a to úspěšně - a fungovalo to až doteď. Co bylo možné udělat tenkrát, je možné provést i teď. A já najdu způsob, jak ten proces zvrátit."
„Medvědi už se všichni proměnili zpátky," namítl Oshere. „Vlčáci vymírají. A copak jsi Šir-ranovi neslíbila totéž?"
„Ano, zatraceně. A řeknu to i dalšímu nešťastníkovi. Budu to říkat, dokud nedokážu, aby to byla pravda."
Oshere odvrátil zrak. „Odpusť, Chreeno. Nezlob se."
„Dobrý Bože, já se na tebe nezlobím, drahý. To na sebe. Mám ty knihy v hlavě, i znalosti v nich obsažené. Ale odpovědi mi unikají."
„Přestaň na to chvíli myslet. Pojď se se mnou projít."
„Nemůžu. Nemám čas."
Oshere se bolestivě zvedl na nohy a velkou hlavu sklonil na stranu. „Oba víme, že unavená mysl na žádné odpovědi nepřipadne. Pojď. Projdeme se spolu po stráni."
Natáhl ruku a musel zatáhnout drápy, které mu nechtě vyskočily z nových lůžek na konci zduřelých prstů. Chreena se prsty dotkla černé hřívy na jeho tvářích a lehce ho políbila. „Tak na chvilku."
Spolu prošli sochami lemovanou chodbou ven do jasného slunečního světla zalévajícího visuté zahrady. Oshere se zastavil u dlouhé mramorové lavičky a natáhl se na ni. Chreena se posadila vedle něj a jeho hlavu si položila do klína.
„Povídej mi ještě o Pádu," požádal Oshere.
„O kterém?"
„O katastrofě, která zničila Atlantidu - o té s archou."
„S kterou archou?" zeptala se. „Během Mezidobí se vyskytovalo přes pět set pověstí týkajících se velkých záplav. Indiáni Hopi, Arabové, Assyřané, Turci, Norové, Irové - ti všichni měli vlastní rasové vzpomínky na den, kdy se svět převrhl. A každý národ měl vlastní archu. Pro některé to bylo lipové dřevo, pro jiné rákos. Pro některé to byly obří lodi, pro jiné obří prámy."
„Ale v Mezidobí lidé přece nevěřili pověstem, ne?"
„Ne," připustila Chreena. „Byla to částečně nadutost. Věděli, že se země změnila, že osa už není taková, jako bývala, ale věřili, že se to děje postupně. Jenže důkazy tu byly stále. Vysoko na svazích hor byla znamení, že voda kdysi sahala až tam, na pouštích lidé nacházeli škeble, v horských jeskyních byla pohřebiště s kostmi obrovských zvířat, která se sem

musela stáhnout při záplavách.“
„A proč se vlastně země převrátila, Chreeno, tenkrát poprvé?“
Chreena se na něj usmála. „Tvoje touha po vědomostech je neukojitelná. A víš, že všechna tajemství Druhého pádu ti stejně neřeknu. Jsi příliš nevinný, abys zkoušel lsti, Oshere.“
„Povídej o Prvním pádu. Pověz mi to.“
„Neznám všechny odpovědi. Objevila se silná seismická aktivita. Zemí se valily přílivové vlny - tisíce stop ženoucí se vody. V pověstech, které jsem četla, existují náznaky, že slunce a měsíc obrátily své dráhy, takže slunce vycházelo na západě. Ten jev mohl být způsoben pouze tím, že se země náhle převrátila. Jeden z mých učitelů věřil, že je to následek dopadu meteoritu na zemi, jiný tvrdil, že to způsobila zvětšující se váha ledu na pólech. Možná to bylo obojí. Mnoho pověstí se shoduje v tom, že Atlanťané našli zdroj veliké síly a narušili rovnováhu světa. Oni takový zdroj opravdu našli. Kdo vůbec zná pravdu? Ať je odpověď jakákoliv, hřmící moře zničilo většinu světa. A většina kontinentu, jenž býval Atlantidou, se potopila pod nový oceán.“
„Copak žádní Atlanťané neunikli?“
„Někteří z těch, co žili daleko na severu, přežili. Další skupina obývala velký ostrov a několik menších, jež původně bývaly horským pohořím, říkalo se jim Kanárské ostrovy. Tam žili klidně až do poloviny čtrnáctého století, pak je objevili námořníci z národa, který si říkal Španělé. Ti Španělé je všechny pobili a jejich jazyk i kultura tak byly navždy ztraceny.“
„V Mezidobí byli lidé neobvykle drsní,“ poznamenal Oshere. „Většina tvých příběhů, týkajících se lidí z oněch časů, se zabývá smrtí a ničením.“
„Byli mnohem drsnější, než si vůbec dokážeš představit,“ odpověděla Chreena.
„A Druhý pád byl ještě horší než První?“
„Tisíckrát horší. Tehdy se světová populace mnohokrát zvětšila a skoro osmdesát procent lidí žilo v zemích, které nebyly ani tisíc stop nad hladinou moře. Některé země byly dokonce pod ní a závisely na mořských hrázích. Když se země převrhla, byly úplně zničeny.“
„A přesto člověk přežil, jako lid Deanajský.“
„Jsme velice tvrdí, Oshere - a neuvěřitelně vynalézaví. A Bůh nechtěl, abychom všichni zahynuli.“
„Ale není lidský člověk pořád zlý a drsný? Copak za Velkou zdí pořád nezabíjí své druhy?“
„To ano. Ale ne všichni lidé jsou zlí. Pořád existují ti, kteří kouzlu země odolávají.“
„Až proniknou za Zeď, přijdou v míru?“
„To nevím, Oshere. Teď se musím vrátit do práce.“

* * *

Oshere se díval, jak odchází do laboratoře. Pleť měla ebenově černou a lesklou, jako naolejovanou, a vlnivě se pohupovala v bocích, až na ni byla radost pohledět. Oshere si uvědomil, že teď její krásu oceňuje na estetičtější úrovni - další znak nadcházející proměny. Zvedl se z lavičky a šoural se dolů terasami, až dorazil na hlavní ulici. Všude byli lidé spěchající za svými záležitostmi. Když ho zahlédli, hluboce se mu klaněli - jak se sluší na člověka, jenž se brzy stane bohem. Bohem?
Letmo ho napadlo, jak je daná situace vlastně směšná. Brzy přijde o svou inteligenci, místo slov bude vydávat jen skřeky a zbytek života stráví ne touhou po vědomostech, ale přáním naplnit prázdný břich.
Vzpomněl si na první den, kdy do města dorazila žena známá jako Chreena. Tenkrát se seběhly celé davy lidí a zíraly na její černou pleť. Kněží se jí hluboce klaněli a Oshereho staršího bratra, prince Šir-rana, její nezemská krása úplně omráčila, takže se do ní beznadějně zamiloval. Tehdy s sebou měla dítě, churavého chlapce s velkýma žalostnýma očima, ale zemřel druhý měsíc po jejím příchodu. Lékaři byli bezmocní. Říkali, že měl něco s krví, že byla slabá a nemocná. Chreena dlouho truchlila. Šir-ran, urostlý a hezký, nejlepší atlet mezi Deanajci, trávil své dny na procházkách s Chreenou, vyprávěl jí deanajské pověsti a ukazoval jí sochy a posvátné budovy. Nakonec - když se stali milenci - ji vzal na dlouhou procházku do Mečových hor. Vrátila se zcela ohromená.
Pak se Šir-ran začal proměňovat. Kněží vzdávali díky a žehnali mu a pro obyvatele města ustrojili velkou slavnost. Ale Oshere si všiml, že Chreena se k oslavám nepřipojila.
Jedné noci ji našel ve starobylé lékařské komnatě v paláci, jak se probírá svitky Ztracených. A vzpomínal na její slova.
„Zatraceně, vy parchanti! Copak vaší nadutosti nebyl nikde konec?“
Oshere vstoupil. Za těch časů býval vysoký a dobře stavěný, žluté oči měl posazené daleko od sebe, tmavé vlasy se mu leskly a přidržovala mu je zlatá čelenka. „Dělá ti něco starosti, Chreeno?“
„Ta vaše pitomá civilizace!“ vybuchla. „Víš, kdysi dávno lidé, kteří si říkali Inkové, věřili, že mohou z lidí udělat bohy tak, že jim vyříznou srdce.“
„To je pitomost,“ souhlasil Oshere.
„Vy nejste jiní. Na Šir-rana působí mutace, takže se mění v nějaké zvíře, a vy mu na to ještě připíjíte. Nikdy jsem se nevysmívala vašim pověstem, ani jsem vás nechtěla seznamovat se znalostmi tajuplných věcí, které mám. Ale tohle?“
„O čem to mluvíš, Chreeno?“
„Jak ti to mám vysvětlit? Viděl jsi, jak se prach a voda spojují, aby vytvořily jíl? Ano? No, všechny živé organismy jsou stejné. Všichni jsme kombinací menších částí.“
„To vím, Chreeno. Srdce, plíce, játra. To ví každé malé dítě.“
„Počkej,“ zarazila ho Chreena. „Nemyslím jenom orgány, ani kosti nebo krev. Ó, tohle je nemožné...“
Oshere si sedl čelem ke stolu. „Já nejsem žádný nekňuba. Vysvětli mi to.“

Chreena mu začala pomalu vykládat o genetickém materiálu, který je tolik důležitý pro všechny živé organismy. Nepoužila mezidobní jméno - deoxyribonukleová kyselina - ani písmena, podle nichž byla lépe známa. Ale pokusila se mu vysvětlit její důležitost jako látky, která řídí dědičné znaky. Mluvila asi hodinu a svá slova doprovázela nákresy.
„Takže," prohlásil Oshere nakonec, „ty říkáš, že tyhle kouzelné řetězce se samy rozdělují na naprosto přesné kopie? K čemu je to dobré?"
S velkou trpělivostí Chreena přešla k výkladu o genech a chromozomech. Nakonec Oshereho osvítilo poznání.
„Začínám tomu rozumět. To je úžasné! Ale proč jsme proto hloupí? Dokud nejsme seznámeni - nebo neobjevíme - nové věci, nesmíš nás obviňovat z hlouposti. Nebo ano?"
„Asi ne," připustila Chreena, „ale to jsem tím nemyslela. Co říkám je, že Šir-ranova genetická stavba se mění, mutuje. Dceřiné řetězce už nejsou stejné jako mateřské - a já už vím proč."
„Pověz mi to."
„Protože vy nejste lidé. Jste..." náhle se zarazila a odvrátila zrak. Oshere přimhouřil žluté oči.
„Dokonči to, co jsi chtěla říci."
„Někdo - nějaká skupina - v Mezidobí vložila vašim předkům - do vašeho základního genetického kódu, jestli chceš - jiný gen. Teď - tak jednou za pět generací - se struktura poruší a vrátí se zpátky. Šir-ran se nemění v boha - stává se tím, čím byl jeho předek. Lvem."
Oshere vstal. „Ve starých městech jsou sochy, které představují bohy se lvími hlavami. Tito bohové byli uctíváni. Mne vychovali k tomu, abych věřil v náboženství svých předků, a já je neodvrhnu. - Avšak znovu si promluvíme. Zjistím, co je pravda."
Chreena vstala a uchopila ho za ruku. „Mrzí mne to, Oshere. Neměla jsem ti to říkat. Nikomu jinému o tom nesmíš říct ani slovo - zvláště ne Šir-ranovi."
„Na to už je trochu pozdě," poznamenal Šir-ran šouraje se do místnosti. Velkou lví hlavu měl nakloněnou na stranu.
„Mrzí mne to, Chreeno. Bylo ode mne nezdvořilé vás poslouchat, ale nemohl jsem si pomoci. Nevím, jak ty, Oshere, ale já se nikdy necítil méně jako bůh."
Oshere v jeho velkých žlutých očích zahlédl slzy, a tak bývalé milence opustil.
O tři měsíce později Šir-ran uprchl z města a beze slova zmizel ze země. Od té doby Oshere trávil hodně času s Chreenou a v tajnosti se učil všem temným věděním Mezidobí - kromě samotného Pádu. Pak jednou - asi před měsícem - se Oshere za úsvitu probudil a svaly měl zmučené bolestí a obličej podivně protažený.
Chreena neúnavně pracovala na tom, aby mu mohla pomoci. K ničemu to však nevedlo.
Jediné, po čem teď Oshere ještě toužil, bylo zjistit, co mohl, o zemi, o hvězdách a Pánu všech věcí. A měl jeden sen, který choval v srdci jako drahokam.
Chtěl vidět oceán. Aspoň jednou.

* * *

Zdály se jí znepokojivé sny. Seděla na hostině, jediná žena. Kolem ní byli hezcí a vysocí muži s milými úsměvy, hřejivými a přátelskými. Natáhla ruku ke svému společníkovi, a když mu položila dlaň na paži, ucítila srst. Ucukla a vzhlédla do jeho žlutých očí. Zamrazilo ji. Uviděla tesáky, které jí snadno mohly rozervat kůži. Seděla jako přimrazená, a muži se jeden po druhém měnili ve lvy a jejich oči už vůbec nebyly přátelské.
Probudila se zalitá studeným potem a shodila dlouhé nohy z postele. Noc byla chladná, a jak kráčela ke dveřím na balkon, vánek, proudící dovnitř, ji hladil na nahém těle. Opřela se o zábradlí a zadívala se na měsíčním světlem zalité město.
Deanajský lid teď spal v blažené nevědomosti o nevyhnutelné zkáze, která jej očekávala. Zachvěla se a vrátila se do ložnice. Už by znovu neusnula a na práci byla příliš unavená. Zabalila se do teplé vlněné pokrývky, přitáhla si na balkon židli a usadila se pod hvězdami.
„Chybíš mi, Samueli," řekla a představila si laskavou tvář manžela, jehož byla ztratila, otce synka, jehož byla ztratila. „Kdyby byli všichni muži jako ty, svět by byl zůstal Rájem."
Ale všichni muži nebyli takoví jako Samuel Archer. Poháněl je chtíč, žádostivost, nenávist a strach. Chreena zavrtěla hlavou. Deanajský lid nikdy nepoznal válku. Deanajci byli jemní a smířliví, laskaví a chápaví. Teď, jako důsledek nějakého zvráceného kosmického žertíku, se začínali vracet k divošství.
Medvědí lid už svou lidskost dávno ztratil. Chreena jela se Šir-ranem do jedné usedlosti nedaleko Mečového jezírka, a to, co tam viděla, bylo děsivé. Zůstal mezi nimi pouze jeden člověk, a i ten se již začal proměňovat.
„Běžte od nás pryč," zaháněl je. „My jsme prokletí."
Teď byla jejich usedlost opuštěná, kmen se přestěhoval vysoko do zalesněných kopců, daleko od pátravých zraků, daleko od lítosti či opovržení.
V dálce se ozval řev šelem na lovu. To se po pláni před městem potulovala smečka lvů. Chreena se zachvěla. Žilo tu asi třicet lvů, lovili jeleny a antilopy. A přesto to kdysi bývali muži a ženy, kteří mluvili a smáli se a zpívali.
Přelétla očima starobylé budovy. Zůstalo jen asi čtyři sta Deanajců - zdaleka ne dost na to, aby mohli přežít a růst.
„Proč ve lvech vidíte bohy?" zeptala se Chreena jednou starého kněze Menchora. „Vždyť ztratili schopnost mluvit a stali se bezduchými tvory."
„Příběh Starších dní," opáčil kněz s úsměvem, zavřel oči a začal odříkávat začátek posvátné knihy. „Nejdřív byla bohyně Marik-sen, která chodila pod sluncem a neznala slova ani staré příběhy, dokonce ani jméno svého otce. Ona dokonce ani nevěděla, že její otec nějaké jméno měl. Dotkl se jí Zákon Jediného, a tak se zrodilo její jméno. A ona věděla. A tím, že věděla, si také uvědomila, že ztratila velký dar - něco úžasného - a to ji roztesknilo. Narodil se jí syn,

ale on nebyl bohem. Byl člověkem. Mluvil jako člověk, chodil jako člověk. Znal své jméno i jméno své matky a mnoho dalších jmen. I on však cítil ztrátu, prázdné místo v hlubinách duše. - A on se stal otcem Deanajských a lid prospíval. A žili ve velké zahradě s křišťálovými zdmi kolem. Ale jednoho dne byl Zákon Jediného napaden mnoha nepřáteli. Země se zmítala v nepokojích a zdi se rozestoupily a veliká voda zahradu zničila. Deanajští sami byli téměř zničeni. Potom voda ustoupila a lid se díval na úplně jiný svět. Zákon Jediného navštívil Penrana a ten se stal prorokem. Pověděl nám, co jsme ztratili a co jsme získali. Ztratili jsme cestu na nebesa, získali jsme stezku vědění. On první nás sem zavedl a první opustil stezku a našel cestu.“
Stařec otevřel oči. „Je toho mnohem víc, Chreeno, ale to chápou jen Deanajci.“
„Věříte, že vědění vám zabraňuje v hledání nebe?“
„Je to velká překážka. Duše může existovat pouze v čistotě. Vědění ji pošpiňuje, plní nás sny a touhami. Takové žádosti nám zabraňují spatřit Zákon Jediného.“
„A přesto divoký lev zná jen hlad a chtíč.“
„Možná. Ale nezabíjí svévolně, a pokud má plný žaludek, může kolem něj k jezírku klidně projít i maličká antilopa a bezpečně se napít.“
„Odpustíš mi, že nesdílím vaši... víru?“
„Jako tys nám odpustila, že nesdílíme tu tvoji. Možná máme oba pravdu,“ řekl Men-chor. „Cožpak nejsme stejného původu? Copak ty také nepocházíš ze zahrady a nebyla jsi z ní též vyhnána? A copak tys také, s Adamovým hříchem a Kainovým zločinem, neztratila cestu na nebesa?“
Tehdy se Chreena zasmála a zdvořile debatu zakončila. Měla starého pána ráda. Ale měla ještě jednu poslední otázku.
„Co se stane, až se, jako Medvědi, i z Deanajců stanou lvi?“
„Budeme blíže Bohu,“ odpověděl Men-chor prostě.
„Ale pak už nebudou existovat žádné písně.“
„Kdo ví, jaké písně znějí v srdci lva? Mohou však být neladnější než písně smrti, které slýcháváme ze země za Zdí?“

## 11

SHANNOW NECHAL HŘEBCE V OHRADĚ, ZAplatil podomkovi, aby mu dal oves a vyhřebelcoval ho, pak si přehodil sedlové brašny přes rameno a vydal se k Poutníkovu spočinutí, tříposchoďové budově na západním konci města. Měli jeden volný pokoj, ale majitel - hubený chlapík s vpadlými tvářemi jménem Mason - Shannowa požádal, zda by nemohl hodinku posečkat, než to tam „uklidí“.
Shannow souhlasil a zaplatil za tři dny. Pak nechal sedlové brašny za přepážkou a zašel do vedlejší místnosti, kde byl barový pult zdéli padesáti stop. Barman se při jeho příchodu usmál.
„Řekněte si, synku,“ pravil.
„Pivo,“ objednal si Shannow. Zaplatil za pití a odnesl si plný džbánek k rohovému stolu, kde se usadil zády ke zdi. Byl unavený a zvláštním způsobem napjatý. V myšlenkách se neustále vracel k oné ženě s vozem. Bar se pomaloučku zaplňoval pracujícími muži - někteří přicházeli rovnou z dolu se šaty celými černými od mouru a obličeji plnými šmouh od prachu a potu. Shannow si každého nově příchozího rychle prohlédl. Pár jich mělo pistole, ale většina byla vyzbrojena noži či sekerami. Shannow se už chystal odejít do svého pokoje, když vstoupil jakýsi mladý muž. Měl na sobě bílou bavlněnou košili, tmavé kalhoty a dokonale padnoucí kabátec z tmavé kůže. Měl také pistoli s ohlazenou bílou pažbou. Shannow ho sledoval a cítil, jak se v něm začíná zvedat hněv. Odtrhl zrak od příchozího a dopil pivo. Všichni tihle muži vypadali stejně, měli jasné oči a byli hladcí jako úhoři, byla to známka lovce, zabijáka, válečníka.
Shannow vyšel z baru, vyzvedl si brašny a vyšplhal po schodech na druhé poschodí, kde měl svůj pokojík. Ten byl kupodivu větší, než čekal, s dvojitou postelí s mosazným zábradlíčkem, dvěma pohodlnými židlemi a stolkem, na němž stála petrolejová lampa. Shannow shodil brašny za dveře a zkontroloval okno. Dolů to bylo asi čtyřicet stop. Shannow se svlékl, lehl si do postele a prospal dvanáct hodin. Když se probudil, měl hlad jako vlk. Rychle se oblékl, připjal si opasek s revolvery a sešel dolů. Mason na něj kývl.
„Hodila by se mi horká koupel,“ prohodil Shannow.
„To musíte ven a doleva. Asi třicet kroků. Nemůžete to minout.“
Lázně byly jen špinavý přístřešek, kde stálo pět kovových van oddělených závěsy, které visely na mosazných kroužcích. Shannow došel na konec a počkal, dokud dva muži nenaplnili vanu horkou vodou, z níž stoupala pára. Pak se svlékl a vlezl do vany. Byla tu kostka mýdla a drsný kartáč. Shannow se namydlil, opláchl se a vylezl z vany. Ručník byl hrubý a kousal, svému účelu nicméně posloužil. Shannow se oblékl, zaplatil obsluze a vyšel na hlavní ulici, kde se vydal za vůní smažené slaniny.
Jídelna byla umístěna v dlouhém srubu. Nad vchodem visel nápis U veselého poutníka. Shannow vstoupil a našel si stůl u zdi, kde se posadil čelem ke dveřím.
„Co si dáte?“ zeptala se Beth McAdamová.
Shannow vzhlédl a zrudl. Pak vstal a strhl si klobouk z hlavy. „Dobré ráno, milostpaní McAdamová.“

„Jmenuju se Beth. A ptala jsem se, co si dáte.“
„Vajíčka, slaninu... co máte.“
„Dělají tady horký pití z oříšků a kůry. S cukrem je moc dobrý.“
„Prima. Zkusím to. Netrvalo vám nijak dlouho, najít si práci.“
„Nouze vás naučí,“ pokrčila rameny a odešla. Shannowa přešel hlad, ale počkal, až mu donese jídlo, a přinutil se ho sníst. Nápoj byl hořký i s cukrem a černý jako smola, ale v ústech po něm zůstávala příjemná chuť. Shannow zaplatil ze zmenšující se zásoby bartátů a vyšel ven do slunce. Na ulici se sešel dav lidí a Shannow zahlédl uprostřed ulice stát onoho mládence z předchozího večera.
„K čertu, chlape, je to snadný,“ říkal právě. „Prostě se tam postavíš, a až budeš připravený, pustíš ten džbánek.“
„Tohle nechci, Cleme,“ namítal podsaditý horník, k němuž se pistolník obracel. „Mohl bys mě zabít, sakra!“
„Při tomhle triku jsem ještě nikdy nikoho nezabil,“ tvrdil pistolník. „I když pokaždé je něco poprvé.“ Dav zavyl smíchem. Shannow se opřel o zeď jídelny a díval se, jak se lidé od obou mužů odtahují, aby jim udělali místo, takže vytvořili po obou stranách ulice dvě řady. Obtloustlý horník stál od střelce asi deset stop a v ruce natažené od těla držel hliněný džbánek.
„No tak, Gary. Pusť ho!“ křikl kdosi.
Horník poslechl a Shannow zalétl pohledem k pistolníkovi. Ten švihl rukou dolů a ulicí se rozlehlo prásknutí výstřelu. Džbánek se rozlétl na střepy a dav divoce zajásal. Shannow se narovnal a vydal se k hotelu.
„Zdá se, že to na vás moc velký dojem neudělalo,“ podotkl ten mladý muž, když Shannow procházel kolem.
„Ale ano, udělalo,“ ujistil ho Shannow a šel dál, ale ten muž se k němu přidal.
„Jmenuji se Clem Steiner,“ představil se a srovnal se Shannowem krok.
„Bylo to velice obratné,“ poznamenal Shannow. „Máte rychlou ruku a dobré oko.“
„Dokázal byste to taky?“
„Ani za milion let,“ opáčil Shannow a vykročil k hotelu. Vrátil se do svého pokoje, vytáhl ze sedlové brašny bibli a obracel stránky, až našel slova, která mu táhla hlavou.
„A odnesl mne v duchu na horu velikou a vysokou - a ukázal mi to město svaté, Jeruzalém, snášející se z nebes od Boha. Zářilo slávou boží a jeho jas byl jako třpyt převzácného drahokamu, jako jaspis, čistý jako křišťál. Město mělo hradbu vysokou a dvanácte bran a na těch branách dvanácte andělů... A to město nepotřebuje slunce ani měsíc, aby svítily v něm, neb sláva Boží je osvětluje a svíce jeho jest beránek... A nevejde do něj nic nečistého, ani ten, kdo jest hanebný neb proradný...“
Shannow zavřel knihu. Vysoká hradba. Přesně jako ta na konci údolí.
Doufal v to. Bože, tolik v to doufal...

* * *

Shannowa probudily výstřely. Vstal z postele, ze strany došel k oknu a opatrně vyhlédl na měsícem ozářenou ulici dole. V prachu leželi dva muži. Clem Steiner ještě stál a v ruce držel pistoli. Z náleven a přístřešků vybíhali lidé. Shannow potřásl hlavou a vrátil se do postele.
Ráno se nasnídal v dlouhém baru, kde si dal misku horké ovesné kaše a velký džbánek černého nápoje, kterému říkali baker, po muži, který ho asi před osmi lety uvedl do kraje.
K Shannowovu stolu došel Boris Haimut. „Nevadilo by vám, kdybych si přisedl, pane?“ zeptal se nesměle. Shannow pokrčil rameny a pomenší plešatějící učenec si přitáhl židli a posadil se. Barman mu přinesl bakera a Haimut chvíli jen tak seděl a upíjel.
„Zajímavá směs, velkomožný pane Shannowe. Věděl jste, že taky léčí bolesti hlavy a revmatické bolesti? Je taky mírně návykový.“ Shannow odložil džbánek. „Ne, ne,“ pospíšil si s úsměvem Haimut. „Měl jsem na mysli, že člověku časem zachutná. Nemá žádné škodlivé účinky. Zůstanete v Poutníkově Údolí dlouho?“
„Ještě dva dny. Možná tři.“
„Mohlo by to být překrásné místo, ale obávám se, že tu budou mít potíže.“
„Už jste dokončili práci na té lodi?“ zeptal se Shannow.
„Nařídili nám... mně a Klausovi... abychom naleziště opustili. Převzal to tam velkomožný pán Scayse.“
„To mě mrzí.“
Haimut rozhodil rukama. „Už tam toho nebylo moc k vidění. Kopali jsme dál a zjistili jsme, že ta loď nebyla celá - musela se rozlomit, když se potápěla. Ale aspoň už nikdo nepochybuje o tom, že to nebyla budova.“
„Co budete dělat teď?“
„Počkám tady na karavanu vozů a pak se vrátím na východ. Vždycky se najde nějaká expedice. Je to můj život. Slyšel jste včera tu střelbu?“
„Ano,“ řekl Shannow.
„Násilnou smrtí tu jen za poslední měsíc zemřelo čtrnáct lidí. Je to tu horší než na Velké Planině.“
„Jsou tu peníze,“ odtušil Shannow. „A ty přitahují násilníky, slabochy a zloduchy. Už jsem to viděl jinde. Jakmile je veškeré bohatství pryč, vřed praskne.“
„Existují ale muži, velkomožný pane Shannowe, kteří mají nadání k prořezávání takových nežitů, ne?“
Shannow se Haimutovi podíval do světle modrých očí. „To vskutku existují, velkomožný pane Haimute. Ale zdá se, že v Poutníkově Údolí žádný takový není.“
„Ehm, já myslím, že tu jeden přece jen je, pane. Ale nemá zájem. Pořád ještě hledáte město Jeruzalém, Jone Shannowe?“
„Hledám. A nežity už neprořezávám.“

Haimut odvrátil zrak - a změnil téma. „Před dvěma lety jsem potkal poutníka, který tvrdil, že byl jižně od Velké zdi. Mluvil o úžasných věcech na obloze - o velkém meči, který visí pod mraky a nad jehož stříbrným jílcem je křížová koruna. Ani ne sto mil odsud leží neuvěřitelně rozlehlé zbořeniště nějakého města. Za to, abych takové místo viděl, bych prodal duši.“
Shannow přimhouřil oči. „To neříkejte - ani jen tak. Někdo by vás mohl vzít za slovo.“
Haimut se usmál. „Omlouvám se, pane. Zapomněl jsem - na chvíli - že jste nábožensky založený člověk. Hodláte se vydat za Zeď?“
„Ano.“
„Je to kraj podivných šelem a velice nebezpečný.“
„Nebezpečí číhá všude, velkomožný pane. Včera večer zemřeli na ulici dva lidé. Na celým světě nic takového jako bezpečné místo prostě neexistuje.“
„To je stále víc pravda. Od posledního úplňku došlo v Poutníkově Údolí k šesti znásilněním, osmi vraždám, šesti přestřelkám zakončeným smrtí a bezpočtu zranění ve rvačkách na nože a jiných šarvátkách.“
„Proč sbíráte taková čísla?“ podivil se Shannow a dopil svůj baker.
„Jen takový zvyk, pane.“ Z nadité kapsy kabátu vytáhl Haimut svazek papírů a tužku. „Prokázal byste mi laskavost, pane, a řekl mi, kde se nachází ta loď, co jste ji viděl na svých cestách?“
Haimut se Jeruzalémana asi půl hodiny vyptával na strašidelnou loď a pobořené město Atlantidu. Nakonec Shannow vstal, zaplatil snídani a vyšel na ulici. Většinu dopoledne se potuloval po městysu. Na západním konci, kde většina domů prozrazovala majetné obyvatele, byl klid, ale směrem na východ, kde byly domy obyčejnější a hůř postavené, zahlédl před putykami a nálevnami několik pranic. Velká louka za městysem byla zaplněná stany různých velikostí. Dokonce i tady byly nálevní pulty, a Shannow spatřil v trávě posedávající či polehávající pijáky v různých stadiích opilosti.
Městys vyrostl kolem stříbrného dolu, a to přitahovalo pobudy jako cukr mravence. A s pobudy přicházeli bandité a zloději a hráči v kostky a karty. Shannow opustil stanové městečko a vracel se po hlavní ulici. Z dlouhého stavení z kulatiny se ozýval dětský zpěv. Shannow se na chvíli zastavil a poslouchal píseň, snaže se ji zařadit. Melodie byla příjemná, plná mládí a naděje a nevinné radosti. Nejdřív mu zvedla náladu, ale vzápětí následoval příval trudnomyslnosti a pocit ztráty a Shannow odešel.
Před Poutníkovým spočinutím se shromáždil dav lidí a bylo slyšet mužský hlas, hluboký a strhující. Shannow se připojil k davu a vzhlédl k řečníkovi stojícímu na sudu. Muž to byl vysoký, se širokými rameny a hustými, kudrnatými ryšavými vlasy. Na sobě měl černé roucho v pase převázané provazem a na krku mu na šňůrce visel dřevěný kříž.
„A já vám říkám, bratří, že Hospodin vás čeká. Jediné, co od vás chce, je znamení. Chce vidět, jak pozvedáte oči od bláta u svých nohou, zvedáte je ke slávě na nebesích. Chce slyšet, jak říkáte: ‚Pane, já věřím.' A pak, přátelé, budou vaše duše přetékat radostmi Ducha.“
Dopředu vystoupil jakýsi muž. „A pak bude chtít, abychom taky nosili takový slušivý šatičky? Řekni, pastore, musíš si dřepnout, aby sis mohl ulevit?“
„To je hlas nevědomosti, bratří,“ začal pastor, ale ten člověk ho překřičel.
„Nevědomosti? Ty všivej zmetku! Můžeš si vzít toho svýho všivýho Ježíše a říct mu, aby šel...“
Pastor vykopl a zasáhl muže do brady, čímž ho srazil na zem. „Jak jsem říkal, drazí přátelé,“ pokračoval, „Hospodin s otevřenou náručí čeká na každého hříšníka, který se bude kát. Ale ti, kdož setrvají na stezkách zla, padnou mečem Božím a skončí v jezerech pekelného ohně. Odvrhněte zlo, chtíč a chamtivost. Milujte bližního svého jako sebe samého. Teprve tehdy se na vás Hospodin usměje, a o to větší bude vaše odměna.“
„A ty ho miluješ, pastore?“ křikl kdosi z davu, ukazuje na bezvládného výtržníka.
„Jako vlastního syna,“ odvětil s úsměvem pastor. „Ale děti se nejdřív musí naučit disciplíně. Vydržím sprostou mluvu, protože to je způsob hříšníků. Ale nehodlám trpět rouhání nebo urážky Páně. To pak na dotyčného udeřím jako Samson na Filištínské.“
„A jak smýšlíš o pití, pastore?“ křikl zezadu jiný muž.
„To je od tebe hezké, že se ptáš, synu. Dám si pivo.“ Ozval se smích a pastor zvedl ruce, aby si vyžádal ticho.
„Zítra je sabat a já budu za stanovým městečkem sloužit mši. Budeme zpívat a modlit se, a pak přijde jídlo a pití. Přijďte se svými ženami, milenkami a dětmi. Uspořádáme si na louce oslavu. A teď, kde je to pivo, co jste slibovali?“ Sestoupil ze sudu a došel k ležícímu. Zvedl ho na nohy, přehodil si ho přes rameno a vyšel po schodech k Poutníkovu spočinutí. Shannow zůstal na sluníčku.
„Působivé, že?“ zeptal se Clem Steiner. Když se Shannow obrátil, mládenci se vyzývavě leskly oči.
„Ano,“ souhlasil Shannow.
„Doufám, že vás v noci nevyrušila ta roztržka.“
„Ani ne. Omluvte mě,“ opáčil Shannow a odešel.
Za ním se nesl Steinerův hlas. „Děláte mi starosti, příteli. Doufám, že se nerozkmotříme.“
Shannow si ho nevšímal. Vrátil se do svého pokoje, a když přepočítal zbylé bartáty, zjistil, že má sedm stříbrných, tři půlbartáty a pět čtvrťáků. Prohledal ještě kapsy a vylovil zlatou minci, kterou našel v Šir-ranově zásobě jídla. Měla něco přes palec v průměru a na povrchu byl vyražen meč obklopený hvězdami. Na reversu pak byla mince hladká. Shannow si peníz donesl k oknu, aby si jej mohl lépe prohlédnout. Meč měl neobvyklý tvar, byl dlouhý a do špičky, a hvězdy kolem něj připomínaly spíše kříže na obloze.
Z ulice do místnosti dolehlo dunění kopyt a na dohled přicválala velká skupina jezdců. Shannow otevřel okno a uviděl, jak se za dvěma z jezdců v prachu vláčí tělo jakési šelmy. Zatím se seběhl dav lidí. Jezdci přitáhli otěže a Shannow užasl, když viděl, jak se zakrvácená šelma zvedá na nohy. Vzápětí se vymrštila do vzduchu.

Kus popoběhla - ale provaz ji strhl zpátky. Zahřměly dva výstřely a tvorovi se v zádech objevily dvě zející rány. Další diváci vytáhli zbraně a déšť kulek srazil šelmu na zem. Shannow vyšel z pokoje a rychle seběhl ze schodů. Na ulici vedle Poutníkova spočinutí bylo skladiště, před nímž stálo několik sudů a zásoba toporů k sekerám či špičákům. Shannow jeden topor zvedl a postavil se před vousatého chlapa na vraníkovi. Topor zasvištěl vzduchem a narazil muži přímo do obličeje. Jezdec se zvrátil ze sedla a zhroutil se na zem, přičemž se zvedl oblak prachu. Shannow pustil palici na jezdcovo tělo, zachytil se sedlové hrušky a vyhoupl se hřebci na hřbet.
Rozhostilo se ticho a Shannow projel kolem ohromených jezdců. Zatahal za otěže, otočil koně a postavil se čelem ke skupině lidí.
„Až se probudí, vysvětlete mu, jak je nebezpečné krást lidem koně," řekl jim Shannow. „A vysvětlete mu to jasně. To sedlo mu nechám u podomka."
„Za tohle tě zabije, příteli," poznamenal jakýsi mladík poblíž.
„Já nejsem tvůj přítel, dítě. A nikdy nebudu."
Shannow jel dál a zastavil se, jen aby se podíval na mrtvou šelmu. Vypadala skoro přesně jako Šir-ran v posledních dnech - měla bohatou hřívu a mohutné svalnaté plece. Shannow pobídl hřebce a doklusal ke stájím, kde mu vstříc vyšel podomek.
„Je mi líto, velkomožnej pane, ale nemohl jsem je zastavit. Bylo jich osum... deset. Vzali tři koně, co nebyli jejich."
„Kdo to byl? Zloději?"
„Jezdí pro Scayse," odpověděl podomek, jako by to všechno vysvětlovalo.
Shannow sesedl a zavedl hřebce do stáje. Odsedlal ho a sedlo hodil do rohu. Pak koně vyhřebelcoval a vytřel ho dosucha.
„Dobrej kůň," prohodil uznale podomek a přikulhal blíž. „Musí mít aspoň sedumnáct pěstí. Sázím se, že běhá jako vítr."
„To běhá. Co se vám stalo s nohou?"
„Před lety praskla ve štole výdřeva. Rozdrtilo mi to koleno. Stejně je o moc lepší žít tady na zemi než pod ní. Není tu tolik peněz, ale líp se tu dejchá. Co to bylo za střílení?"
„Zabili lva, kterého chytili," řekl mu Shannow.
„Zatraceně, to bych moc rád viděl. Byl to jeden z těch lidskejch démonů?"
„To nevím. Běhal po zadních."
„Páni, o tohle přijít! Už jich není tolik co dřív, víte. Ne od tý doby, co ve Zdi zmizely brány. Vídávali jsme je ponejvíc na jaře. U Stříbrnýho potoka zabili celou rodinu. Všecky je sežrali, no věřil byste tomu? Byl to samec, nebo samice?"
„Samec," řekl Shannow.
„No jo. Samici neuvidíte. Hádám, že musejí být za Zdí."
„Chodíte tam někdy?"
„Za Zeď?" podivil se podomek. „Ani náhodou. Nikdy. Věřte mi, jsou tam tvorové, že by z toho člověk zešedivěl."
„Když tam nikdo nechodí - jak to, že toho tolik víte?"
Podomek se zazubil. „Nikdo tam nechodí teď. Ale před pěti lety se tam vydala jedna výprava. A z těch dvaačtyřiceti, co tam šli, se jenom jedinej člověk vrátil živej. A byl to von, kdo vykládal o meči na obloze. A s tím, jak byl celej potrhanej, přežil jenom měsíc. Pak, před dvěma roky, brány zmizely. Byly tu tři, dvacet stop na výšku i na šířku. A jednou ráno byly prostě pryč."
„Chcete říct, že je někdo zazdil?"
„Myslím tím, že najednou byly pryč! Nebylo po nich ani stopy. A na Zdi nebyla ani stopa po nějakým otvoru. Na starejch kamenech rostl lišejník a plazivky, jako by tam vůbec nikdy žádný brány nebyly."

* * *

Znala problém a viděla výsledky. A přesto byla bezmocná, změnit ten proces nedokázala... právě jako byla bezmocná, když nedokázala zachránit svého syna. - Žena známá jako Chreena přecházela lékařskou komnatou, v tmavých očích se jí hněvivě blýskalo a rozzlobeně zatínala pěsti.
Jeden malý kamínek Sipstrassi by mohl všechno změnit, jediný úlomek s nedotčenými zlatými žilkami by dokázal Oshereho a jemu podobné zachránit. Malý Luke by byl ještě naživu a Šir-ran by pořád stál po jejím boku, vysoký a hrdý.
Prohledala hory i údolí, vyptávala se Deanajců. Ale nikdo takový kámen, černý jako uhel, se zlatými proužky, na dotek teplý a působící příjemně na duši, neviděl.
Dávala to za vinu sobě, protože svůj kámen zanesla do té vzdálené země a použila ho, aby uzavřela Zeď - jediný velký výboj moci Sipstrassi vymazal brány, kterými by mohli lidé vstoupit do zemí Deanajců a zničit je. A pak učinila velký objev - lidé už je zničili... ještě před Druhým pádem.
Lid Deanajský. Lid DNA. Kočičí lid. Celé stovky let se na světě objevovali mutanti a zrůdy. Chreenu vychovali ve víře, že to je důsledek jedů a toxických odpadů, které zaneřádily zemi, ale teď začínala chápat skutečnou špatnost, která byla dědictvím po Mezidobí. Genetické inženýrství se v nepřátelském prostředí zvrhlo. Zrodily se nové rasy. Jiné, jako Deanajci, zase pomalu vymíraly.
Zdejší kněží věřili, že proměna je darem Nebes. Ale docházelo k nim čím dál tím častěji, celé rodiny vykazovaly známky reverze.
Chreena se zlobila čím dál víc. Ještě na Domovské základně viděla knihy a záznamy. Mnoho nemocí Mezidobí se léčilo tak, že byla vyprodukována bakteriální DNA, jež potom byla používána ke komerčním účelům. Inzulín k léčbě cukrovky byl jedním z takových produktů. Když do prasat a hovězího dobytka vpravili růstové geny - říkalo se jim promotory -

nesmírně vzrostla produkce potravin. Ale Mezidobníci šli ještě mnohem dál.
Kéž shnijete v Pekle! pomyslela si Chreena. Náhle se usmála. Protože oni samozřejmě byli v Pekle. Jejich nechutný svět smetly přírodní síly, jako když krev vymývá hnis z boláku.
I když jádro infekce - člověk samotný, hlavní masožravec na vrcholku potravního řetězce, dokonalý zabiják - postiženo nebylo. Ještě teď bojovali lidé mezi sebou, vraždili a loupili.
A kouzlo země pracovalo. Nesmírně vysoká úroveň radiace, toxické odpady ve vzduchu, jejž dýchali - to všechno se spojovalo a vyvolávalo abnormálně vysokou úroveň agresivity a násilí.
Kolo dějin se otáčelo dál. Člověk už znovu objevil střelné zbraně a dostal se tak na úroveň, kterou znal starý svět zhruba v polovině devatenáctého století. Nebude trvat dlouho, a člověk se vznese k obloze. Vytvoří se státy a rozšíří se války.
Chreena pomalu stoupala do schodů na pozorovatelnu. Odsud viděla ulice města a sledovala lidi kráčející za svými záležitostmi. Dál za městem viděla hospodářství a stáda dobytka. - A v dálce, jako mihotavou nitku, Zeď mezi světy.
Skoro slyšela člověka bušit do prastarých kamenů, jak si vybíjel svůj vztek.
Chreena zabloudila pohledem k jihu, kde nad nově vytvořenými horami visely mraky, takže byl Boží meč zakryt.
Zachvěla se.
Na východě náhle propukla bouře a Chreena se otočila, aby se mohla podívat, jak ze země vyskakuje klikatý blesk a jak nad zemí zuřivě víří tmavá oblaka. Nad plání kvílel studený vítr a Chreena se znovu zachvěla a zašla dovnitř.
Město bouři vydrží, jako vydrželo První pád a strašlivý nápor vzedmutého oceánu.
Jak se obracela, zahlédla mezi mraky záblesk modři, jako by se ve větru zavlnil závěs a mezi nízko letícími černými mračny se ukázala modrá obloha. Uprostřed modři zazářila zlatá koule druhého slunce, takže se v ulicích města nakratičko objevily dva stíny.

## 12

JEZDCI SESEDLI A OBSTOUPILI MUŽE LEŽÍCÍho na zemi. Ten měl rozdrcený nos a rychle mu natékala víčka. Horní ret měl rozseknutý a silně mu krvácel. Dva z mužů ho zvedli a odnesli z ulice na dřevěný chodník před Veselým poutníkem.
Majitel hostince, Josiah Broome, přinesl misku vody a ručník, připojil se k nim a poklekl k zraněnému. Namočil ručník do studené vody, složil ho a jemně ho ležícímu položil na zmodralý obličej.
„To byla hanba," prohlásil. „Viděl jsem to. Bezdůvodné násilí. Odporné!"
„To máš teda zatraceně pravdu," souhlasil kdosi.
„Lidi jako on tohle údolí zničí dřív, než budeme mít možnost postavit tu něco trvalejšího," pokračoval v kázání Broome.
„Ukradl mu koně, proboha!" vybuchla Beth McAdamová dřív, než si uvědomila, co vlastně dělá. Broome vzhlédl.
„Ti muži lovili šelmu, co mohla klidně sežrat i tvoje děti, a vzali si první zvířata, která našli. Stačilo, aby tomu muži o svého koně řekl. Ale to on ne. Muži jako on jsou všichni stejní. Šíří násilí, smrt a zkázu. Táhne se to za nimi jako mor."
Beth už držela jazyk za zuby a vrátila se zpátky do jídelny. Tuhle práci potřebovala, aby si trochu vylepšila pokladničku, kterou měla schovanou ve voze, a aby mohla dětem zaplatit srubovou školu. Muži jako Broome ji však dokázali rozčílit. Svatouškovští a licoměrní, s klapkami na očích, viděli jen to, co vidět chtěli. Beth byla v Poutníkově Údolí teprve dva dny, ale už věděla, kdo má v osadě politický vliv. Tito jezdci pracovali pro Edrika Scayse a on byl jedním ze tří nejmocnějších mužů v údolí. Patřil mu největší důl, dvě skladiště, a spolu s Masonem také vlastnil i Poutníkovo spočinutí a několik heren ve východní čtvrti. Jeho muži hlídkovali ve stanovém městečku a za svou bdělost vybírali odměnu. Každý, kdo nezaplatil, se mohl spolehnout, že o svůj vůz či majetek přijde tak, že mu ho buď ukradnou, nebo spálí. Scayseho muži byli většinou násilníci nebo bývalí bandité.

Beth se dívala, jak přivlékají šelmu do města a střílí do ní, a viděla, jak si Shannow bere zpátky svého koně. Muž, jenž mu ho ukradl, byl sice dost potlučený, ale živý. Shannow ho mohl požádat, aby mu koně vrátil, ale Beth věděla, že ten by odmítl, což by zcela jistě vedlo k přestřelce. Broome byl zabedněnec první třídy. Byl to však zároveň její šéf a svým způsobem byl hodný. Věřil v ušlechtilost člověka a taky v to, že všechny půtky a hádky je možné urovnat rozumnou domluvou. Beth stála ve dveřích a dívala se, jak ošetřuje raněného. Broome byl vysoký a hubený, s dlouhými rovnými pískově hnědými vlasy a úzkým obličejem, jemuž vévodily velké vypoulené modré oči. Nebyl ošklivý a choval se k ní nadmíru zdvořile. Byl to bezdětný vdovec a Beth věděla, že by zcela určitě bylo moudré najít si dobrého muže se slušným jměním, což by jejím dětem zaručilo bezpečí. Ale Broome by její požadavky nikdy nesplnil.
Zraněný nabyl vědomí a muži mu pomohli ke stolu. Beth mu přinesla šálek bakera a on usrkl.
„Toho zmetka zabiju," zamumlal. „K tomu mi dopomáhej Bůh. Zabiju ho!"
„Tak nesmíte smýšlet, velkomožný pane Thomasi," káral ho Broome. „Co udělal, bylo hrozné, ale další násilí to nespraví."
Muž se s námahou zvedl. „Kdo jde se mnou?" zeptal se. Připojili se k němu dva muži, ale ostatní se drželi zpátky.
Thomas vytáhl pistoli z pouzdra a zkontroloval náboje. „Kam šel?"
„Odvedl hřebce zpátky do stáje," ozval se jakýsi malý hubeňour.
„Díky, Jacku. Tak si ho jdeme najít."
„Prosím, velkomožný pane..." začal Broome, ale Thomas ho odstrčil stranou. Beth se protáhla kuchyní na dvorek, zvedla si dlouhé sukně a za budovami se rozběhla. Boční uličkou dorazila na hlavní ulici před trojicí mužů. Na konci ulice zahlédla Shannowa hovořit s podomkem ve dveřích stáje. Rychle k němu zamířila.
„Jdou si pro vás, Shannowe," řekla. „Tři muži."
Shannow se k ní obrátil a jemně se usmál. „To je od vás milé, že jste si na mě vzpomněla."
„Na to se vykašlete. Nasedlejte a zmizte."
„Věci mám pořád ještě v pokoji. Radil bych vám, abyste tam počkala."
„Říkala jsem, že jsou tři."
„Je s nimi ten, co jsem ho praštil?"
„Ano," řekla mu. Shannow kývl, sundal si plášť a položil jej přes břevno ve stáji. Pak vyšel do slunce. Beth došla ke dveřím a dívala se, jak kráčí do středu ulice. Tam se zastavil a čekal s rukama volně svěšenýma u boků. Slunce již stálo dost vysoko a třem pistolníkům svítilo do očí. Ti se zatím přiblížili a dva krajní poodešli od Thomase uprostřed. Beth cítila rostoucí napětí.
„Tak jak se cejtíš, ty parchante?" křikl Thomas. Shannow neříkal nic. „Copak sis spolkl jazyk?" Byl už tak blízko, že oba muže dělilo jen asi deset kroků. Pak promluvil Shannow, tiše a zřetelně.
„Přišel jsi sem zemřít?" zeptal se. Beth viděla, jak si muž napravo otírá pot z obličeje a ohlíží se na svého přítele. Thomas sáhl po pistoli, ale jediná střela ho srazila k zemi. Chvíli sebou v prachu kopal a na přední straně kalhot se mu rozlévala tmavá skvrna.
Druzí dva muži stáli jako sochy. „Radil bych vám," pravil Shannow tiše, „abyste ho odnesli z ulice." Oba muži ho spěchali poslechnout a Shannow se vrátil k Beth a podomkovi.
„Ještě jednou vám děkuju, milostpaní McAdamová. Mrzí mě, že jste se musela dívat na něco takového."
„Už jsem v životě pár mrtvol viděla, velkomožný pane Shannowe. On má ale spoustu přátel, a podle mě to tady pro vás nebude bezpečný. Prozraďte mi, jak jste věděl, že ti ostatní nebudou bojovat?"
„Nevěděl jsem to," prozradil jí. „Ale on byl ten, kdo v sobě choval hněv. Půjdete zítra na to pastorovo shromáždění?"
„Možná."
„Byl bych poctěn, kdybyste mě s dětmi doprovodila."
„Je mi líto, velkomožný pane," řekla Beth. „Myslím, že teď jste v nebezpečí, a já nedovolím svým dětem přebývat ve vaší nebezpečný společnosti."
„Chápu. Samozřejmě máte pravdu."
„Kdybych neměla děti... odpověděla bych možná jinak."
Shannow se poklonil a vyšel znovu ven.
„Zatraceně, ale že je studenej," poznamenal podomek. „No, Thomas nikomu chybět nebude, ani zdaleka ne."
Beth neodpověděla.

* * *

Jeruzaléman se zastavil na ulici, na níž jen tmavá krvavá skvrna označovala místo, kde přišel o život člověk. Shannow však necítil lítost. Mrtvý se rozhodl sám a Shannow si připomněl slova Šalamounova: Takto skončí ti, kdož míří za nečestnými zisky. To ubírá životy těm, kdo po nich touží.
Zpátky do pokoje to byla dlouhá cesta a Shannow, kráčející prašnou ulicí, na sobě cítil oči mnoha lidí. Jezdci se teď shromáždili kolem jídelny, ale když Shannow procházel okolo, neřekli ani slovo. V Poutníkově spočinutí čekal Clem Steiner. Když Shannow vstoupil do místnosti, mladší muž povstal.
„Věděl jsem to," pravil. „Hned když jsem vás prvně uviděl sedět v dlouhém baru, něco mi říkalo, že jste bojovník. Jak se jmenujete, příteli."
„Shannow."
„Mělo mě to napadnout. Jeruzaléman. Jste daleko od domova, Shannowe. Kdo pro vás poslal? Brisley, nebo snad Fenner?"
„Nikdo pro mě neposlal, Steinere. Jedu si, kam se mi zlíbí."

„Uvědomujete si, že nakonec můžeme skončit na opačné straně?“
Shannow mladíka chvíli upřeně pozoroval. „To by nebylo moudré,“ prohodil pak tiše.
„To teda máte zatraceně pravdu. Měl byste si to raději pamatovat. Velkomožný pán Scayse by s vámi rád prohodil pár slov, Shannowe. Je v dlouhém baru.“
Shannow se otočil a vydal se ke schodišti.
„Slyšel jste, co jsem říkal?“ volal za ním Steiner, ale Shannow si ho nevšímal a došel do svého pokoje. Z kamenného džbánku si nalil pohárek vody, k oknu si přitáhl židli, posadil se a čekal.

* * *

Edric Scayse vyšel z dlouhého baru. „Už je pryč, pane Scayse,“ vyřizoval mu Steiner. „Chcete, abych ho sehnal?“
„Ne. Počkej na mě tady.“
Scayse byl vysoký muž se širokými rameny, vlasy barvy havraního peří měl nakrátko přistřižené a sčesané z čela bez pěšinky. Byl čistě oholený, obličej měl pevný a hranatý, tmavé oči hluboko posazené a pohyboval se s ladnou sebejistotou. Došel až ke dveřím do Shannowova pokoje a jednou do nich klepl.
„Pojďte dál. Je otevřeno,“ ozvalo se zevnitř.
Scayse vstoupil a upřel zrak na muže sedícího na židli u okna. Hned přehodnotil svůj plán. Hodlal Shannowovi nabídnout zaměstnání, ale taková nabídka by muže před ním jenom naladila ještě víc nepřátelsky.
„Smím se posadit, pane Shannowe?“
„Myslel jsem, že v tomhle kraji to má být velkomožný pane Shannowe.“
„Já nejsem z tohohle kraje.“ Scayse došel k židli stojící proti Jeruzalémanovi a sedl si.
„Co vlastně chcete, pane Scayse?“
„Jen se vám omluvit, pane. Muž, který vám ukradl koně, pracoval pro mě. Byl to horkokrevný mladíček. Chtěl bych vás ujistit, že za ten útok se vám nebude nikdo mstít - to jsem dal jasně najevo všem svým jezdcům.“
Shannow pokrčil rameny, ale jeho výraz se nezměnil.
„A?“
Scayse pocítil záchvěv hněvu, ale potlačil ho a přinutil se místo toho usmát. „Žádné ‚a' není. Je to jenom otázka zdvořilosti, pane. - Hodláte zůstat v Poutníkově Údolí dlouho?“
„Ne. Chci jet dál na jih.“
„Bezpochyby hledat oblačné zázraky. To vám závidím. Bude trvat nejméně tři měsíce, než dokážu sehnat dost lidí k tomu, abych mohl za Zdí zaútočit.“
„Zaútočit? Proč?“ podivil se Shannow.
„A z jeho úst vyšel ostrý meč, s nímž srazí národy na kolena,“ ocitoval Scayse. „Potom jim povládne pěstí železnou.“
Viděl, jak se Shannowův výraz mění z otevřeného nepřátelství v ostražitý.
„Takže jste četl Písmo, pane. Co vám to říká?“
Scayse se předklonil a snažil se využít své výhody. „Sbíral jsem informace o zemi za Zdí a o tamních zázracích. Na obloze jsou velká znamení. O tom není pochyb. Je tam zářící meč obklopený hvězdami a kříži, a na meči je jméno, které nikdo nedokáže přečíst. A přesně tak se praví v Písmu. Navíc je ta země obydlená zvířaty, co chodí jako lidé a vzývají temnou bohyni - čarodějnici, která mezi nimi provádí hnusné obřady. Nebo, jak to stojí v Písmu, pane Shannowe: ‚Tam jsem spatřil ženu sedící na šelmě brunátné, plné jmen rouhání.' Nebo jinde: ‚Ta šelma, již jsem spatřil, připomínala leoparda, ale nohy měla medvědí a tlamu lví.' Všechno tohle je za Zdí, pane Shannowe. Hodlám tam jít a najít Boží meč.“
„A proto sbíráte bandity a pistolníky?“
„Vy byste chtěl sedláky a učitele?“
Shannow vstal a přistoupil k oknu. „Já neumím vést hovory, pane. Ani nejsem soudce.“ Za ním Scayse zakryl vítězoslavný úsměv a zůstal zticha. - Shannow se obrátil a upřel na Scayse světlé oči. „Ale nejsem ani hlupák, pane Scayse. Vy jste člověk, co touží po moci - po tom ovládat svý bližní. Vy nehledáte pravdu. Tady se vašich mužů bojí. Mně do toho ale nic není.“
„Máte pravdu, pane Shannowe, když mluvíte o touze po moci. To ale samo o sobě není nic špatného, ne? Copak nebyl David synem rolníka a nestal se pak králem celého Izraele? Copak nebyl Mojžíš synem otroka? Bůh dává člověku nadání, a proto je správné, že ho člověk používá. Já nejsem žádný úkladný vrah nebo lupič. Moji muži jsou možná... hluční a drsní, ale za zboží platí a k lidem z této osady se chovají slušně. Nikdo z nich nebyl nikdy uznán vinným z vraždy nebo znásilnění, a s těmi, které chytili při krádeži, jsem si to osobně vyřídil. Vždycky tu budou nějací vládcové, pane Shannowe. A není hřích stát se jedním z nich.“
Shannow se obrátil k židli, nalil do pohárku vodu a nabídl Scaysemu, který s úsměvem odmítl. „Jak jsem říkal, nejsem soudce. Nebudu v téhle osadě dlouho. Ale už jsem takový osady viděl. Násilnosti porostou, a než bude nastolený pořádek, zemře ještě spousta lidí. Proč to, pane, že s vaší touhou po moci jste takový pořádek nezřídil?“
„Protože nejsem žádný tyran, pane Shannowe. Herny jsou ve východní čtvrti a nejsou pod mou pravomocí. Mám velký statek a několik stád mléčného i masného skotu - a vlastním největší stříbrný důl. Moji zemi hlídají moji muži, ale město samotné - i když tu mám nějaké zájmy - na starosti nemám.“
Shannow kývl. „Našel jste v tom vraku něco zajímavýho?“
Scayse se uchechtl. „Slyšel jsem o vaší... výměně názorů. Ano, našel, pane Shannowe. Bylo tam pár zlatých prutů a několik zajímavých kousků stříbrného nádobí. Ale nic tak velkolepého, jako jste viděl na Titaniku.“
Shannow nedal najevo nejmenší překvapení, jen kývl, a tak Scayse pokračoval. „Ano, viděl jsem i Titanik. Vím o

démonickém kameni Sipstrassi, který ho oživil, a o vašem souboji se Sarentem. Já taky nejsem žádný hlupák, pane. Vím, že minulý svět obsahoval úžasné věci, jaké si my ani neumíme představit, a že jsou pro nás ztracené, možná navždy. Tenhle nový svět však má taky sílu. A tu já najdu za Zdí."
„Ale démonický kámen byl zničen," podotkl Shannow. „Jestli jste Sarenta znal, tak víte o jeho ničemnostech a o pekelné válce, kterou vyvolal. Taková moc se pro lidi nehodí."
Scayse vstal. „Byl jsem k vám upřímný, pane Shannowe, protože si vás vážím. Nechci se s vámi dostat do sporu. Ale nechápejte mě špatně. Nemluvím tak ze strachu. Netoužím však po zbytečných nepřátelích. Sipstrassi je jenom zdroj moci, vlastně se příliš neliší od střelných zbraní, které máte u sebe. Ve špatných rukou rodí zlo. Já ale nejsem zlý člověk. Přeji vám dobrý den."
Scayse vyšel do chodby a sešel dolů, kde čekal Steiner.
„Chcete, abych ho vyřídil, pane Scayse?"
„Drž se od něj dál, Cleme. Jinak tě ten chlap zabije."
„To je vtip, pane Scayse? S pistolí mě nikdo neporazí."
„Neříkal jsem, že tě porazí, Cleme. Říkal jsem, že tě zabije."

## 13

DVA DLOUHÉ HORKÉ DNY NU-ATRACHASÍS kráčel Velkou Planinou. Hory mu sice připadaly pořád stejně vzdálené, nicméně síly mu velice rychle ubývaly. Jako stavitel lodí a tesař byl dlouho pyšný na ohromnou sílu, kdy dokázal přenášet a zvedat obrovské kusy dřeva nebo kamene. Jenomže tahle zdánlivě nekonečná cesta nevyžadovala sílu, nýbrž výdrž, a Nu-Atrachasís si uvědomil, že tady má značné nedostatky. Teď se posadil do stínu v mělké úžlabině a z hluboké kapsy kabátu vytáhl kamínek Sipstrassi. Nechtěl použít jeho moc, protože nevěděl, kolik jí ještě zbývá, ani kolik jí bude potřebovat k návratu domů k Pašad a dětem. Na rozdíl od většiny lidí z města Ad si Nu vzal jenom jednu manželku, dceru plachtaře Axina. Zamiloval se do ní ve chvíli, kdy se jejich ruce poprvé setkaly, a miloval ji doposud. Pašad nebyla silná, byla křehká jako jarní květinka, ale v nitru měla bezednou studnici, z níž rozdávala něhu i sílu, a Nu teď cítil, jak mu chybí.
Když měl Nu Sipstrassi naposledy, byl to jenom úlomek, odštěpek o nic větší než utržený nehet. Jeho moc se do druhého dne vyčerpala - když si Nu doplňoval síly, když zatlačoval do pozadí ohromnou moc času a měnil si prošedivělé vlasy v černé a svaly si plnil silou mládí. Kámen, jejž držel teď, byl dvacetkrát větší, zlaté žilky byly silné a tepala v nich moc.
Nu unikl Dlouhým nožům, ale nedostal se do Balakridy. Dostal se do jakési cizí země daleko za mořem, kde lidé nosili podivný šat. Používej hlavu, ty hlupáku! spílal si v duchu. Jak by ses mohl vrátit domů, aniž bys nejdřív věděl, odkud vycházíš? Podle pověsti používali kněží Starších Sipstrassi, aby uvolnili svého ducha a mohli se vznášet vesmírem. Když to zvládli oni, může to zvládnout také Nu-Atrachasís. Nu tedy poklekl, pomodlil se k Velikému používaje deset z tisíce lidem známých jmen, načež pevně stiskl kámen a představil si sám sebe, jak stoupá kupícími se mračny nahoře. Zatočila se mu hlava a Nu se náhle cítil volný jako loď, jíž se utrhla kotva. Otevřel oči a zjistil, že se dívá dolů na bílou divočinu, na hory a údolí beze známek života. Nad hlavou měl jasnou modrou oblohu, ale krajina pod ním byla přízračná a tichá. Přepadl ho strach. Kam to doplul? Spustil se dolů, ke sněhem pokrytému světu... a dostal se do mraků.
Na chvíli byl zcela oslepen, ale pak prorazil šedobílým oparem a hluboko dole uviděl krajinu pokrytou bujnou zelení, žebroví hor se sněhovými čepicemi a stužky řek, rozlehlá údolí a kotliny, lesy a pláně. Prohlížel si obzor, zda nespatří nějaké město či osadu, ale kromě ohromné rozlohy volné přírody nespatřil nic. Nuův duch se snesl níž. Teď uviděl své maličké tělo v dolince pod sebou a pár mil na západ tábor vozů s bílými plátěnými střechami. Na úbočí se pásli volci. Vydal se dál, přes hory, a spatřil ošklivé městečko s přisedlými dřevěnými domy a shromážděním lidí na louce. Přeletěl nad nimi a pokračoval k jihu. Zrak mu padl na velkou zeď, postavenou stejně jako mořská hráz u Adu, a on se k ní snesl. Kameny byly sesazeny stejným způsobem, ale byly mnohem starší než Pendarrikova hráz. Nu letěl dál a hloubal nad tím, jak mohl lid, jenž vztyčil takovýto val, klesnout až ke stavbě oněch ohavných budov, jež zahlédl v městečku. Pak spatřil město - a pokleslo mu srdce.
Stál tu palác s kupolí, mramorové terasy a dlouhá, sochami lemovaná Královská cesta - a směrem na jih se táhla zakřivená čára přístavu. Za ní se však netřpytila hladina oceánu, byla tu jenom pole a louky. Nu zůstal viset a prohlížel si lidi chodící ulicemi. Vše bylo tak, jak si to pamatoval, a přesto nebylo nic stejné. Pospíšil si k chrámu a zastavil se nad sochou proroka Derarcha. Prorok měl omšelý obličej a posvátné svitky v rukou sochy se změnily v pouhé bílé hůlky. Nu, otřesený do hloubi duše, prchl zpátky k obloze.
To, co viděl, bylo jako obraz Belialových ohňů.
A pochopil pravdu. Tohle nebyla nějaká zvláštní, vzdálená země. Tohle byl domov, tohle bylo město Ad. Vzpomněl si na vidění, kdy se zvedlo moře a na obloze se objevila tři slunce. Tohle byl svět budoucnosti.

Nu se vrátil do svého těla a plakal pro všechno, co bylo ztraceno. Pro Pašad a své syny, pro Baliho a své přátele, a pro všechny lidi ze světa, jemuž vbrzku hrozí smrt... ze světa, který již zahynul.
Nu-Atrachasís plakal pro Atlantidu.

* * *

Nakonec mu slzy vyschly a on se opřel o skálu. Celé tělo ho bolelo a bylo mu těžko u srdce. Jaký mělo smysl lidi varovat? Proč ho pán Kronos použil, když už není naděje?
Není naděje? Ty ze všech lidí bys měl vědět, jak je takový nápad hloupý.
Jeho první loď zachvátila strašlivá bouře. Do toho obchodu tenkrát investoval všechny peníze, co měl, i víc. Hodně si vypůjčil a uvrhl sebe i rodinu do hrozných dluhů. A jak se plavba chýlila ke konci, náklad byl bezpečně uchycen v podpalubí a Nuova budoucnost byla zajištěna, změnil se náhle vítr a moře se rozbouřilo. Do plavidla bušily vlny a hnaly je k černým útesům zvedajícím se nad bárkou jako napřažené kladivo.
Většina posádky zpanikařila a námořníci se vrhali přes zábradlí a riskovali téměř jistou smrt ve vzdouvajících se vlnách. Nu-Atrachasís však nikoliv. Vší svou obrovskou silou se opíral do kormidelního vesla a oči upíral na černou hrozbu, jež se mu tyčila nad hlavou. Nejdřív se nic nedělo, ale po chvíli se začala štíhlá loď obracet. Nu měl svaly napjaté k prasknutí, ale loď minula útes nad vodou a spěchala k nebezpečnému ponořenému skalisku.
S Nuem zůstali jen tři z třiceti členů posádky, a ti viseli na zábradlí a ze strachu, že je vlny smetou přes palubu, nedokázali svému pánu pomoci.
„Kotva!“ zařval Nu do chřtánu bouře. Obličej mu zalila slaná sprška a zahnala jeho slova zpátky. Nu zvedl ruku z kormidla a ukázal na provazovou brzdu vedle železné kotvy, a jeden z námořníků se začal plazit na záď. Zasáhla ho velká vlna a on se pustil a vlna ho vlekla přes palubu. Nu pustil kormidlo a vrhl se za ním. Těsně předtím, než to námořníka smetlo přes palubu, ho Nu zachytil za halenu. Pravou rukou sevřel stěh a vytáhl námořníka do bezpečí. Loď se řítila k útesu, jenž připomínal tesáky nějaké obludy zakryté zpěněnými vlnami. Nu se s námahou postavil a prodral se zpět ke kormidlu. Námořník se dřel s kotevní brzdou... a ta náhle povolila a těžká železná kotva zasvištěla přes okraj lodi.
Bárka se zachvěla a Nu zoufale vykřikl, protože věřil, že narazili na útes. Byla to však jen kotva, která se pevně zachytila korálů. Loď poskakovala na hladině a útes, jenž byl před malou chvílí hrozbou, se nyní změnil v útočiště před zuřivou bouří.
V zálivu se vítr utišil. „Pořád nabíráme vodu,“ zavolal námořník, jehož byl Nu zachránil.
„Začněte pumpovat, podíváme se, co je v nepořádku,“ nařídil mu Nu a muž se rozběhl do podpalubí. Dva další námořníci ho následovali a Nu se posadil na mokrou podlahu. Když se ohlédl přes levobok, právě se protrhala mračna a vysvitl měsíc. Nad vzdutou hladinou byly vidět řady zubatých skalisek, černých a lesklých. Kdyby loď na některé z nich narazila, roztrhlo by ji to od přídě po záď. Nu se vytáhl nahoru a došel na pravobok. Odsud bylo také vidět útesy. Nějak - jakýmsi zázrakem - dokázal provést loď úzkým kanálem mezi skalami.
Vrátil se jeden z námořníků. „Hladina vody klesá. Loď je v pořádku, pane.“
„Zasloužil sis příplatek, Acryllo. Dohlédnu na to, abys ho dostal.“
Muž se zazubil a předvedl tak polámané přední zuby. „Myslel jsem, že je po nás. Vypadalo to tak beznadějně.“
Nu-Atrachasís tímto prvním obchodem získal bohatství, a to, co tehdy odpověděl Acryllovi, měl nyní vyryté na kormidelním vesle každé ze svých lodí:
„Nikdy není nic beznadějné - dokud vydrží odvaha.“
Teď, když si vzpomněl na onu noc, se zvedl na nohy. Uvědomil si, že zoufalství je stejně velkým nepřítelem jako Šarazád či královy Dlouhé nože. Jeho svět byl odsouzen k záhubě, ale to ještě neznamenalo, že musí zemřít i Pašad. Nu měl kámen Sipstrassi a byl naživu.
„Vrátím se pro tebe, má milovaná,“ řekl. „I přes přehrady času nebo Údolí zatracených.“ Vzhlédl k obloze. „Děkuji, žes mi to připomněl, Pane.“

* * *

Beth seděla na stráni pod rozložitou borovicí a dívala se, jak si děti u potoka hrají na podomácku vyrobených houpačkách. Vysoko položená louka byla plná lidí z městečka, sedláků a horníků, kteří si užívali sluníčka a jídla u stánků. Jinde se soutěžilo v přetlačování, v obratnosti, v házení nožem či sekerou, ve střelbě z pušek, zápasilo se a boxovalo. Horníci uspořádali rytířský turnaj, kde vždy jeden muž seděl druhému na ramenou a držel tyč s dřevěnými koulemi na koncích jako kopí. Potom se utkali s druhou dvojicí, a jak se jezdci hnali, aby mohli srazit své protivníky na zem, diváci je bouřlivě povzbuzovali. Byly zapáleny ohně na rožnění a vzduchem se nesla vůně pečené hověziny - dar od Edrika Scayse. Beth se opřela o strom a poprvé po mnoha dnech se uvolnila. Malá zásobička peněz utěšeně rostla. Brzy se s dětmi přesune na bohatý jih severně od Zdi a tam si postaví vlastní statek na půdě pronajaté od Scayse. Bude to tvrdý život, ale ona to dokáže.
Padl na ni stín, a když vzhlédla, spatřila před sebou stát Jona Shannowa s kloboukem v ruce.
„Dobré ráno... Beth. Vaše děti jsou od nás dost daleko, takže žádné nebezpečí nehrozí. Smím se k vám připojit?“
„Prosím,“ souhlasila Beth a on se otočil a posadil se zády ke stromu. Beth se přesunula, až seděla proti němu. „Vím, kdo jste,“ řekla mu. „Celý město to ví.“
„Ano,“ připustil Shannow unaveně. „Předpokládám, že to vědí. Tohle je pěkné shromáždění a lidé se baví. To rád vidím.“

„Proč jste sem přišel?“ naléhala Beth.
„Jen jsem se zastavil, Beth. Nezůstanu tu. Sem jsem povolán nebyl. Nepřišel jsem sem, abych tu roznášel smrt.“
„To mě ani na chvíli nenapadlo. Je pravda, že hledáte Jeruzalém?“
„Možná ne s takovým nadšením jako kdysi. Ale ano, hledám Svaté město.“
„Proč?“
„Proč ne? Existují horší způsoby, jak prožít život. Když jsem byl malý, žil jsem s rodiči a bratrem. Přišli lupiči a rodiče zabili. S bratrem jsme unikli a ujala se nás jiná rodina, ale je lupiči přepadli taky. Tehdy jsem byl starší a pobil jsem je. Dlouho jsem se zlobil, byl jsem plný nenávisti ke všem banditům. Pak jsem našel svého Boha a chtěl jsem Ho vidět, přeptat se Ho na spoustu věcí. Jsem přímý člověk. Tak Ho hledám. Odpovídá to na vaši otázku?“
„Kdybyste byl mladší, tak ano. Kolik vám vlastně je? Čtyřicet? Padesát?“
„Je mi čtyřiačtyřicet a ano, hledal jsem už v době, kdy jste se narodila. Je v tom nějaký rozdíl?“
„Jistěže je,“ opáčila Beth. „Mladí muži - jako je třeba Clem Steiner - se považují za dobrodruhy. S dospělostí ale muž určitě začíná chápat, že takovej život je k ničemu, nebo ne?“
„K ničemu? Ano, asi ano. Nemám ženu, děti ani domov. Ale pro všechny lidi, Beth McAdamová, je život jako řeka. Jeden člověk do ní vstoupí a zjistí, že je chladivá, svěží a laskavá. Vstoupí do ní jiný a zjistí, že je mělká, studená a nepříjemná. Ještě jinýmu zase připadá jako prudký proud, který ho nese vstříc nebezpečí. A ten poslední pak nemůže jen tak změnit směr.“
„To jsou jenom slova, pane Shannowe - a vy to dobře víte. Silnej muž může udělat, co se mu zlíbí, žít život, pro jakej se rozhodne.“
„Tak možná nejsem silný,“ usoudil Shannow. „Jednou jsem měl ženu. Odložil jsem stranou sny o Svatém městě a jel jsem s ní hledat nový život. Měla syna, Erika, nesmělého kluka, co se mě bál. A nevědomky jsme vjeli přímo do srdce pekelné války... a já ji ztratil.“
„Hledal jste ji? Nebo snad zemřela?“ vyptávala se Beth.
„Zajali ji Pekelníci. Bojoval jsem o její záchranu. A - s pomocí skvělého přítele - se mi to podařilo. Vzala si jiného - dobrého muže. Jsem, co jsem, Beth. A nemůžu se změnit. Svět, ve kterém žijeme, mi to prostě nedovolí.“
„Mohl byste se oženit. Založit hospodářství. Vychovat děti.“
„A jak dlouho by trvalo, než by mě někdo poznal? Jak dlouho by trvalo, než by se sešli banditi? Za jak dlouho by po mně nebo mých dětech zase šel nějaký starý nepřítel? Jak dlouho by to asi trvalo? Ne, já budu hledat Jeruzalém.“
„Myslím, že jste smutný člověk, Jone Shannowe.“ Beth otevřela košík vedle sebe a vyndala dvě jablka. Jedno nabídla Jeruzalémanovi. Ten je s úsměvem přijal.
„Ve vaší společnosti, paní, mi není tolik smutno. Za což jsem vám ze srdce vděčný.“
Okamžitě ji napadla hněvivá slova, ale viděla, jak se tváří, a tak raději držela jazyk za zuby. Tohle nebyl obyčejný neohrabaný pokus, jak ji dostat do postele, ani úvodní výstřely ve hře na svádění. Byl to jenom okamžik opravdové upřímnosti od osamělého poutníka, jako byla i ona sama.
„Proč já?“ zašeptala. „Cítím, že si nenaděláte příliš mnoho přátel.“
Shannow pokrčil rozpačitě rameny. „Poznal jsem vás, když jsem jel ve vašich stopách. Jste silná a starostlivá. Jenom tak se nevyděsíte. Jistým způsobem jsme si velice podobní. Když jsem našel toho umírajícího banditu, poznal jsem, že nebudu dost rychlý, abych vám mohl pomoct. Čekal jsem, že najdu vás i vaše děti povražděné, a když jsem zjistil, že vás vaše odvaha zachránila, moc mě to potěšilo.“
„Oni zavraždili Harryho,“ vydechla Beth. „To je škoda. Ptal se, jestli by se za mnou mohl v Poutníkově Údolí zastavit.“
Beth si lehla, opřela se o loket a vypověděla Shannowovi příběh o banditech. Shannow mlčky naslouchal, dokud neskončila.
„Některé ženy mají na muže takový vliv,“ řekl. „Harry si vážil vaší odvahy a vydržel při životě dost dlouho, aby mě za vámi poslal na pomoc. Za to na něj, myslím, bude Všemohoucí pohlížet laskavě.“
„V tom se my dva asi neshodneme.“ Beth se zadívala dolů z kopce a všimla si, že k nim šplhají Samuel a Mary. „Moje děti se vracejí,“ prohodila tiše.
„A já vás opustím,“ odvětil Jeruzaléman.
„Zúčastníte se střelecký soutěže?“ zeptala se Beth. „Bude po skončení pastorova kázání. Cena pro vítěze je sto bartátů.“
Shannow pokrčil rameny. „Myslím, že ne.“ Uklonil se a Beth se za ním dívala, jak odchází.
„Zatraceně, Beth,“ zašeptala si pro sebe. „Nedovol mu, aby se ti dostal pod kůži.“

* * *

Pastor klečel na stráni hluboko ponořený v modlitbě a kolem něj se sbírali lidé. Pastor otevřel oči, rozhlédl se kolem a zahřálo ho u srdce. Šel pěšky dva měsíce, než dorazil do Poutníkova Údolí. Přešel poušť i travnatou pláň, hory i údolí. Modlil se na statcích a v osadách, uzavíral sňatky, křtil a kázal na pohřbech v odlehlých usedlostech. Modlil se za nemocné a cestou ho všude vítali. Jednou sloužil mši v táboře lupičů a ti ho nakrmili a dali mu jídlo a vodu na další cestu. Teď byl tady a díval se na dvě tisícovky dychtivých tváří. Prohrábl si husté ryšavé vlasy a vstal.
Byl doma.
Zvedl vypůjčené revolvery, natáhl kohoutky a dvakrát vystřelil do vzduchu. V tichu, které následovalo, se jeho hlas jasně nesl do dáli.
„Bratři a sestry, vítejte v tento Boží den! Podívejte se, jak na čisté modré obloze svítí slunce. Cítíte jeho teplo ve tvářích? To je jen ubohý odraz lásky Boží prýštící do vašich srdcí i duší.

Trávíme dny, bratří, tím, že se rýpeme v hlíně v honbě za bohatstvím. Ale pravé bohatství je tady. Přímo tady! Chci, aby se každý z vás obrátil k tomu, kdo stojí vedle vás, a vzal ho na znamení přátelství za ruku. Udělejte to! Vyjděte mu vstříc. Protože člověk, který stojí vedle vás, je dnes vaším bratrem nebo sestrou. Nebo synem. Nebo dcerou. Udělejte to! Udělejte to na znamení lásky.“
Dav se zavlnil, jak se lidé obraceli, většinou dost rozpačitě, rychle popadli cizince vedle sebe za ruku a hned ho zase pustili.
„To nestačí, bratří,“ křičel pastor. „Takhle snad vítáte dávno ztraceného bratra či sestru? Já vám to ukážu.“ Vyrazil mezi shromážděné lidi, pevně objal jakousi postarší ženu a políbil ji na obě tváře. „Boží láska s tebou, matko,“ pronesl. Potom popadl za ruku jednoho z mužů a obrátil ho k vedle stojící mladší ženě. „Obejmi ji,“ přikázal mu. „A řekni ta slova přesvědčivě. S vírou. S láskou.“
Pomalu kráčel mezi lidmi a nutil je přiblížit se k sobě. Někteří z horníků ho začali napodobovat, objímali okolní ženy a hlasitě je líbali na tváře. „Tak je to dobře, bratří!“ křičel pastor. „Dnes je den Boží. Dnes panuje láska!“ Vrátil se zpátky na kopec.
„Tolik lásky zase ne!“ houkl na jednoho z horníků, jenž zvedal vzpírající se ženu ze země. Lidé zařvali smíchem a napětí opadlo.
„Pohlédni na nás, Pane!“ Pastor zvedl ruce i obličej k nebi. „Shlédni na svůj lid. Dnes nebude žádné zabíjení. Žádné násilí. Žádná chamtivost. Dnes jsme před tvými zraky jedna rodina.“
Pak se s vervou vrhl do výmluvného kázání o mnoha lidech hříšných a málo lidech veselých. A jak se jeho silný hlas nesl nad zástupem, tehdy je dostal. Mluvil o chamtivosti a krutosti, bezduché honbě za bohatstvím a ztrátě radosti, která z toho pocházela.
„K čemu je člověku, když získá svět, ale ztratí svou duši? K čemu je majetek bez lásky? Před třemi sty lety uvrhl Pán na svět hříchu Armageddon, převrátil zemi a zničil velký Babylon. Protože za těch dnů se na zemi rozšířilo zlo jako mor, a Pán spláchl lidskou hříšnost, jako to předpovídal Izaiáš. Slunce vyšlo na západě a moře se vylila ze svých břehů a nezůstal kámen na kameni. Ale poučili jsme se, bratří? Začali jsme milovat jeden druhého? Obrátili jsme se k Všemohoucímu? Ne. Zaryli jsme nosy do bláta a hrabali jsme zlato a stříbro. Ovládal nás náš chtíč a bojovali jsme, nenáviděli a zabíjeli. A proč?“ zaburácel. „Protože jsme lidé. Hříšní, chlípní lidé. Dnes však ne, bratří. Stojíme tu v Božím světle a zakoušíme mír. Zakoušíme lásku. A zítra si na této louce postavím kostel, kde budou dnešní láska a mír posvěceny. Kde budou zasazeny jako rostlinky. A ti z vás, kdož si přejí vidět, jak Boží láska přetrvává v tomto společenství, za mnou přijdou sem, přinesou dřevo, kladiva, hřebíky a pily, a postavíme chrám lásky. A teď se pomodlíme.“
Dav poklekl a pastor mu požehnal. Nechal ticho růst déle než minutu, a pak pravil: „Vzhůru, bratří. Tučné tele čeká, radost a veselí jsou tu pro každého. Povstaňte a veselte se. Povstaňte a smějte se!“
Lidé se hrnuli ke stanům a krámkům a děti se hnaly dolů k houpačkám a blátu kolem potoka. Pastor kráčel mezi hemžícími se lidmi a od ženy prodávající koláčky přijal džbánek vody. Zhluboka se napil.
„To byla dobrá řeč,“ ozval se čísi hlas, a když se pastor otočil, spatřil vysokého muže s vlasy po ramena se stříbrnými skráněmi a prošedivělým plnovousem. Na sobě měl klobouk s plochou krempou, černý kabát a v pouzdrech u boků dva revolvery.
„Děkuji, bratře. Pohnulo tě to k pokání?“
„Přiměl jste mě se zamyslet. To, jak doufám, je začátek.“
„To opravdu je. Máš tady někde statek?“
„Ne, jsem na cestách. Hodně štěstí s tím vaším kostelem.“ A zmizel v davu.
„To byl Jeruzaléman,“ poznamenala žena prodávající koláče. „Včera zabil člověka. Povídá se, že přišel, aby zničil zloduchy.“
„Pomsta je má, pravil Hospodin. Ale nemluvme o násilí a smrti, sestro. Ukroj mi kousek toho svého koláče.“

14

SHANNOW SE ZÁJMEM SLEDOVAL STŘELECkou soutěž. - Soutěžící, dvaadvacet jich bylo, se seřadili čelem k otevřenému prostranství a na vzdálenost třiceti kroků stříleli do terčů. Postupně se pole soutěžících zúžilo na pouhé tři muže. Jedním z nich byl také Clem Steiner. Každý měl střílet do talířů, které do vzduchu vyhazovaly děti stojící napravo od palebné dráhy. Steiner soutěž vyhrál a od Edrika Scayse si vybral odměnu sto bartátů. Jakmile se začali lidé rozcházet, Scayse zvolal jasným hlasem.
„Máme tu dnes slavnou osobu, možná jednoho z nejlepších pistolníků na kontinentu. Dámy a pánové - Jon Shannow, Jeruzaléman!“ Diváci začali tleskat a Shannow jen zůstal mlčky stát a polykal hněv. „Pojďte blíž, velkomožný pane Shannowe,“ zavolal Scayse a Shannow vystoupil z řady. „Vítěz naší soutěže, Clement Steiner, má dojem, že si cenu plně nezaslouží, dokud neporazí nejlepšího soupeře. Proto mi cenu vrátil, dokud nezměří síly s Jeruzalémanem.“
Dav souhlasně zařval. „Přijímáte výzvu, velkomožný pane Shannowe?“
Shannow kývl a sundal si kabát a klobouk a položil je na dřevěné pažení, které ohraničovalo palebné pole. Vytáhl své zbraně a překontroloval náboje. Steiner se postavil vedle něho.
„Teď uvidíte skutečné střílení,“ řekl mladý muž a zakřenil se. Vytáhl pistoli. „Chcete začít?“ zeptal se. Shannow zavrtěl hlavou. „Dobrá. Házej, chlapče!“ křikl Steiner a do vzduchu vylétl velký talíř. Práskl výstřel a talíř se na vrcholku své dráhy rozlétl na kusy. Pak i Shannow natáhl kohoutek a kývl na hocha. Do vzduchu vylétl další talíř, a když Shannow vystřelil, rozpadl se. Do vzduchu létaly talíře a na zem kousky nádobí. Pak to Jeruzaléman ukončil.
„Takhle by to mohlo jít celý den, chlapče,“ řekl. „Zkusíme dva.“ Steiner přimhouřil oči.
K prvnímu chlapci poslali dalšího a do vzduchu vylétly dva talíře. Steiner zasáhl první, ale druhý dopadl na zem a nárazem se rozbil.
Shannow zaujal postavení a oba talíře se rozlétly na kousky. „Čtyři!“ zavolal a lidé stáli jako přimrazení, když se ke dvěma hochům připojila další dvojice. Shannow natáhl kohoutky obou revolverů a zhluboka se nadechl. Pak kývl na hochy, a když talíře vylétly, zvedl oba revolvery. Výstřely splynuly v táhlé zahřmění a tři z otáčejících se talířů se rozlétly dřív, než dorazily na vrchol své dráhy. Čtvrtý padal jako kámen, když jím prolétla kulka. Následoval ohlušující potlesk. Shannow se lidem uklonil, znovu nabil revolvery a vrátil je do pouzder. Natáhl si kabát, nasadil klobouk a vyzvedl si od Scayse odměnu.
Scayse se usmál. „Nelíbilo se vám to, pane Shannowe. Omlouvám se. Ale lidé na to nezapomenou.“
„Ty peníze se dostanou do potřebných rukou,“ řekl Shannow a obrátil se ke Steinerovi. „Myslím, že by bylo správné, kdybychom se o cenu rozdělili,“ navrhl. „Protože vy jste se kvůli ní mnohem víc nadřel.“
„Nechte si to!“ vyštěkl Steiner. „Vyhrál jste to. Ale to z vás nedělá lepšího chlapa. To ještě pořád musíme rozhodnout.“
„Není co rozhodovat, velkomožný pane Steinere. Já zasáhnu víc talířů, ale vy tasíte a střílíte přesně mnohem rychleji.“
„Víte, co tím myslím, Shannowe. Mluvím o zkoušce muž proti muži.“
„Ať vás to ani nenapadne,“ poradil mu Jeruzaléman.

* * *

Byla již skoro půlnoc, než Broome dovolil Beth odejít od Veselého poutníka. Ranní zábava se protáhla až do večera a Broome chtěl mít otevřeno i pro pozdní flamendry. S dětmi si Beth nedělala starosti, protože věděla, že Mary Samuela odvede zpátky k vozu a připraví večeři, ale mrzelo ji, že s nimi nemohla strávit večer. Tak rychle rostly. Rychle přešla po zastřešeném chodníku a po třech schůdcích sešla na ulici. Do cesty jí ze stínu u domu vstoupil jakýsi muž a připojili se k němu ještě dva další.
„No ne,“ prohodil jeden s tváří zastíněnou okrajem klobouku. „To je ta děvka, co zabila ubohýho Thomase.“
„Toho zabila jeho vlastní hloupost,“ odsekla Beth.
„Jo? Ale tys varovala Jeruzalémana, ne? Hned jsi za ním utíkala. Jseš jeho děvka, čubko?“
Beth ho pěstí udeřila do brady a muž se zapotácel. Beth ho vzápětí udeřila levačkou a srazila ho na zem. Jak se snažil

vstát, Beth ho nakopla a zasáhla ho těsně pod bradu. „Ještě nějaký dotazy?“ zeptala se. Šla dál, ale skočil na ni druhý muž a přitiskl jí paže k tělu. Snažila se obrátit a kopnout ho, ale další muž ji popadl za nohy a společně ji zvedli ze země. Nesli ji k boční uličce. „Uvidíme, jestli jseš tak dobrá,“ zavrčel jeden z útočníků.
„To nemyslím,“ ozval se ze tmy mužský hlas a útočníci pustili Beth na zem. Ta se vyškrábala na nohy a vzhlédla. Na ulici spatřila stát pastora.
„Nestrkej sem, sakra, ten svůj špinavej frňák,“ vyjel jeden z mužů a druhý vytáhl revolver.
„Hrozně nerad vidím, když se bratří chovají tak ošklivě k dámě,“ pokračoval klidně pastor. „A nemám rád, když na mě někdo míří zbraní. Není to zdvořilé. Jděte si po svých.“
„Myslíš, že tě nezabiju?“ zeptal se pistolník. „Jenom proto, že máš černý hadry a žvaníš o Bohu? Nejseš nic, člověče. Nic!“
„Já jsem muž. A muži se nechovají jako vy. Takové způsoby mají jenom ta nejubožejší zvířata. Vy jste špína! Červi! Vy nepatříte mezi civilizované lidi.“
„To je fakt!“ zařval muž a zvedl revolver, přičemž palcem natahoval kohoutek. Pastor švihl rukou, kterou měl předtím za zády, a vystřelil. Když muže zasáhla kulka do prsou, odhodilo ho to dozadu, a pak mu druhá střela prorazila lebku.
„Ježíši Kriste!“ zašeptal druhý útočník.
„Na modlitby je trochu pozdě,“ řekl mu pastor. „Přistup blíž, ať ti vidím do obličeje.“ Muž k němu doklopýtal a pastor zvedl ruku a sundal muži klobouk, takže se jeho tvář ocitla v plném měsíčním světle.
„Zítra ráno se ohlásíš na louce a pomůžeš mi vystavět kostel. Není to tak, bratře?“ A opřel mu hlaveň o bradu.
„Cokoliv řekneš, pastore.“
„Dobrá. Teď ukliď mrtvého. Nebylo by vhodné, aby ho tu ráno našly děti.“
Pastor přistoupil k Beth. „Jak se cítíte, sestro?“
„Už to bylo i lepší,“ řekla mu Beth.
„Doprovodím vás domů.“
„To není nutný.“
„To ne. - Ale mně to udělá radost.“ Vzal ji za loket a spolu se vydali směrem ke stanovému městečku.
„Myslela jsem, že váš Bůh na zabíjení nepohlíží právě přívětivě,“ prohodila Beth.
„To taky nepohlíží, sestro. Ale Jeho napomenutí se dotýká vraždění. Bible je plná zabíjení, a Hospodin chápe, že mezi hříšnými lidmi bude pořád docházet k násilnostem. V knize Kazatel je k tomu vhodná pasáž: Všeliká věc má jistý čas, a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli. Jest čas rození i čas umírání, čas sázení a čas vykopání, čas mordování a čas hojení... Je toho tam víc, a je to velice krásné.“
„Mluvíte dobře, pastore. Ale jsem ráda, že i stejně dobře střílíte.“
„Mám bohatou praxi, sestro.“
„Říkejte mi Beth. Já nikdy neměla bratra. Jmenujete se nějak?“
„Pastor stačí. A Beth se mi líbí. Je to dobré jméno. Jste vdaná?“
„Byla jsem. Sean zemřel cestou sem. Mám s sebou děti. Hádám, že už spí - rozhodně by měly.“
Procházeli mezi stany a vozy, až dorazili k místu, kde tábořili McAdamovi. Oheň dohořával a děti spaly vedle vozu zabalené do pokrývek. Voly zavedly na vedlejší louku, kde se mohli popásat s ostatním dobytkem. Beth přiložila.
„Dáte si se mnou čaj, pastore? Vždycky si před spaním dávám hrníček.“
„Děkuji,“ odpověděl pastor a se zkříženýma nohama se posadil k ohni. Beth uvařila vodu, přidala bylinky a cukr a směs nalila do dvou hliněných hrnků.
„Jdete zdaleka?“ zeptala se, když společně upíjeli tmavou tekutinu.
„Hodně zdaleka. Uslyšel jsem, jak mě Bůh volá, a odpověděl jsem. A co vy? Kam máte s dětmi namířeno?“
„Zůstaneme v údolí. Chci si od velkomožného pána Scayse pronajmout kousek půdy - založit statek. Mám s sebou trochu obilí k setí a další věci.“
„Pro samotnou ženu je to tvrdá práce.“
„Nebudu sama dlouho, pastore. To není můj způsob.“
„To vidím,“ odpověděl bez rozpaků. „Mimochodem, kde se taková okouzlující mladá matka naučila používat levý hák? Byla to skvělá rána, vložila jste do ní všechnu váhu.“
„Můj manžel, Sean, byl zápasník. Naučil mě to - a ještě spoustu dalších věcí.“
„Byl to šťastný muž, Beth.“
„Je mrtvej, pastore.“
„Mnoho mužů prožije dlouhý život a nikdy nepotká ženu, jako jste vy. Podle mě jsou proto nešťastní. A teď vám musím popřát dobrou noc.“ Vstal a uklonil se.
„Zase přijďte, pastore. Tady jste vždycky vítanej.“
„To rád slyším. Doufám, že vás uvidím v našem novém kostele.“
„Jenom jestli budete zpívat. Já zpívám hrozně ráda.“
„Budeme mít písně právě pro vás,“ slíbil jí a odešel do noci.
Beth chvíli tiše seděla u skomírajícího ohýnku. Pastor byl silný muž a s jemnými rusými vlasy a příjemným úsměvem taky neobyčejně pohledný. Jenomže na něm bylo něco, co ji znervózňovalo. Zamyslela se nad tím, nedokázala přijít na to, co to je. Tělesně jí připadal přitažlivý, ale bylo v něm jakési napětí, které v ní vzbuzovalo ostražitost. V myšlenkách se zatoulala k Jonu Shannowovi. Jsou si podobní, a přece nejsou. Jako hrom a blesk. Oba provázela vnitřní bouře. Ale Shannow si svou temnou stránku uvědomoval. S pastorem už si tak jistá nebyla.
Beth si svlékla dlouhou vlněnou sukni i bílou blůzku a opláchla se ve studené vodě. Pak vklouzla do noční košile po kotníky a zavinula se do pokrývek. Ruku vsunula pod polštář a sevřela ořechovou pažbu pistole.

A usnula.

* * *

Za noci došlo ke dvěma vraždám a za hernou ve východní části byla znásilněna jedna žena. Shannow seděl mlčky v rohu dlouhého baru, popíjel bakera a naslouchal vyprávěnkám. Vypadalo to, že pastor zabil muže, který napadl jakousi ženu, ale to druhé střílení bylo záhadou. Známo bylo pouze to, že mrtvý muž vyhrál v karnatu v herně vedené jakýmsi Webberem značný obnos.
Shannow už tohle všechno viděl. Falešné hráče, zloděje a lupiče společenství bez zákona přitahovala jako vosy med. Kdy se poctiví občané poučí, napadlo ho. V Poutníkově Údolí bylo kolem dvou tisíc lidí a lumpů z nich nebyla ani stovka. A přesto se ve městě roztahovali bandité a slušní lidé jim ustupovali. Shannow se trpce zahleděl do temných hlubin nápoje před sebou a cítil nutkání k tomu, aby vymýtil nemoc, jež toto společenství zachvátila. Aby zaútočil na bašty hříšníků a zlo vykořenil. Ale neudělá to.
Už nežity neprořezávám - tak to řekl Borisi Haimutovi. A byla to pravda. Muž od svých bližních snese jen určitou míru odporu a pohrdání. Vždycky to začínalo pěknými slovy a sliby. „Pomozte nám, pane Shannowe.“ „Potřebujeme vás, pane Shannowe.“ „Dobrá práce, pane Shannowe.“ „To jim ukáže, pane.“ A pak... „Musíte být tak surový, pane Shannowe?“ „Je to krveprolití nutné?“ „Kdy už pojedete dál?“
Ale už dost. Jestli je město zachváceno nemocí, je to problém těch, kdo v něm bydlí, kdo chtějí v údolí pracovat a vychovávat děti. Teď je na nich, aby si dali domov do pořádku.
Zhruba toto řekl kupcům Brisleymu a Fennerovi, kteří na něj ráno čekali. Brisley, tlustý a společenský, velebil ctnosti zdejší společnosti a všechny nešvary sváděl na muže, jako byli Scayse a Webber.
„Nejsou lepší než banditi, pane, to vám teda říkám. Scayseho chlapi jsou nadutí a nemají vychování. A co se Webbera dotýče, ten chlap je zloděj a vrah. Za poslední měsíc čtyřikrát lidi, co u něj vyhráli větší peníze, zabili kousek od jeho doupěte. A v souboji zabil další dva, kteří ho obvinili z podvádění. To je nesnesitelné.“
„Tak s tím něco udělejte,“ poradil mu Shannow.
„To právě děláme,“ vložil se do hovoru Fenner, štíhlý tmavooký mladý muž. „Přišli jsme za vámi.“
„Jenže mě na to nepotřebujete. Dejte dohromady dvacet chlapů. Zajděte za Webberem. Zavřete mu to tam. Nařiďte mu, ať odsud odejde.“
„Jeho chlapi jsou hrdlořezi a lotři,“ namítl Brisley a otíral si pot z obličeje. „Násilí jim přímo prospívá. My jsme obchodníci.“
„Máte zbraně,“ řekl Shannow prostě. „I kupec může zmáčknout spoušť.“
„Se vší úctou, pane,“ oponoval Fenner, „chladnokrevně zabít jiného člověka, na to musí být zvláštní typ muže. Já nevím, jestli bude zabíjení nutné. Doufám, že ne. Ale pro muže s vaší pověstí by bylo určitě jednodušší prosadit proti těm zloduchům svou, ne?“
„Chladnokrevně, velkomožný pane?“ opáčil Shannow. „Já neuvažuju v takových pojmech. Nezabíjím pro nic za nic, ani nejsem prostě nějaký úctyhodný bandita. Muži, které jsem zabil, zemřeli většinou při tom, když se oni snažili zabít mě. Ostatní zrovna vědomě přepadali někoho jiného. Nicméně za stávajících okolností nemají tyhle pojmy smysl. Já rozhodně nehodlám znovu vypustit sedm ďáblů.“
„Teď vám nerozumím, pane,“ řekl Fenner.
„Přečtěte si bibli, velkomožný pane. A teď mě nechte na pokoji.“
Shannow dopil a vrátil se do svého pokoje. Chvíli seděl a promýšlel problémy, které před něj stavěla Zeď, ale před očima se mu neustále objevoval obličej Beth McAdamové.
„Jsi hlupák, Shannowe,“ řekl si. Zamilovat se do Donny Taybardové byla chyba, a navíc chyba, které nakonec litoval. Ale hloupost toho nejhoršího druhu by byla, kdyby si do srdce pustil další ženu.
Vyhnal Beth z hlavy, vzal si bibli a listoval v ní, až našel Matoušovo evangelium.
„Když pak nečistý duch vyjde od člověka, chodí po místech suchých hledaje odpočinutí, ale nenalézá. Tehdy říká: ‚Navrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel.' A přijda nalezne dům prázdný, vyčištěný a ozdobený. Tedy jde a vezme s sebou sedm jiných duchů horších, nežli jest sám, a vejdouce, přebývají tam, i bývají poslední věci člověka toho horší nežli první.“
Kolikráte již Jeruzaléman viděl, jak je toto tvrzení pravdivé? V Allionu, v Cantastay, v Berkalinu a desítkách dalších osad. Bandité před ním uprchli - nebo byli jeho přičiněním pohřbeni. Shannow potom odjel a zlo se vrátilo. Daniel Cade navštívil Allion dva týdny po Shannowově odjezdu a po jeho útoku zůstalo město v troskách.
Tady se to nestane, rozhodl se.
V Poutníkově Údolí je Jeruzaléman pouhým divákem.

15

PO STŘELECKÉ SOUTĚŽI ZŮSTALO SHANNOwovi málo nábojů do pekelných revolverů. Zbylo mu jich třiadvacet včetně deseti, které měl ve válcích revolverů. Poutníkovo Údolí se chlubilo jediným zbrojířem a Shannow se za ním vydal do malého krámku ve východní čtvrti. Bylo to úzké stavení osvětlené kahany a stěna za pultem byla plná zbraní všech možných druhů, od křesadlových bambitek po perkusní ručnice, visely tu krátké trombony velké ráže používané na boj zblízka i štíhlé, spádově nabíjené zbraně s ořechovými pažbami. Ale pistole podobné těm Shannowovým tu nebyly žádné.
Majitel krámku byl malý plešatý postarší pán, který se představil jako Groves. Shannow vytáhl revolver a položil ho na podložená prkna sloužící jako dlouhý pult, oddělující zbrojíře od zákazníků. Groves si odfrkl, zvedl zbraň, vyndal bubínek a vyhodil z něj náboj. „Pekelná věc," prohodil. „Teď jich jsou na severu spousty. Doufáme, že nějaké dostaneme - ale jsou hrozně drahé."
„Potřebuju do náboje kulky," řekl Shannow. „Můžete je vyrobit?"
„S formičkami ani s třaskavinou potíže nejsou. Ale tyhle mosazné nábojnice? Nebude to právě snadné, pane Shannowe. Ani levné."
„Ale zvládnete to, že?"
„Nechejte mi tu pět nábojů, abych si to mohl vyzkoušet. Udělám, co půjde. Kdy odjíždíte?"
„Chtěl jsem odjet dneska."
Groves se uchechtl. „Potřebuju aspoň týden, pane. Kolik jich chcete?"
„Stovka by stačila."
„To bude stát padesát bartátů. Půlku bych rád dostal hned."
„Máte dost vysoké ceny."
„Taky jsem na tu práci machr."
Shannow mu zaplatil a vrátil se do hotelu, kde našel Masona, jak sedí v křesle u otevřeného okna a podřimuje na sluníčku.
„Potřebuju pokoj ještě na týden," řekl mu Shannow.
Mason zamrkal a vstal. „Myslel jsem, že jedete dál, velkomožný pane Shannowe."
„To taky ano, pane, ale až za týden."
„Chápu. Tak dobře. Týden."
Shannow došel do stáje a nasedlal si hřebce. Když vyjížděl ven, podomek se na něj zazubil a Shannow mu zamával. Pak zamířil na jih směrem ke Zdi. Jel asi dvě hodiny, přejel šťavnatou pastvinu a dojel až ke spodní hranici lesa v horách. Cestou zahlédl pasoucí se dobytek a stádo vidlorohů postupující podél potoka. Zeď byla stále blíž. Z vysoko položeného hřebene, po němž jel, Shannow viděl ohromnou stavbu i zvlněnou pahorkatinu za ní. Nebylo tam ani stopy po životě, žádný dobytek, ovce, kozy, ani vysoká. - A přesto vypadala krajina úrodná a zelená. Shannow zamířil dolů, zastavil na svahu a vytáhl ze sedlové brašny dalekohled. Sledoval čáru Zdi nejdřív na východ, kde mizela v modravém

oparu hor, a pak otočil dalekohled na západ. Pokud viděl, táhla se Zeď celé míle, neporušená a neporušitelná. Shannow zaostřil dalekohled na úsek asi o půl míle dál a zahlédl kousek od Zdi tábořit skupinku mužů. Pobídl koně do kroku a sjel z kopce. Zeď se nyní tyčila přímo před ním a podle Shannowova odhadu měla na výšku přes šedesát stop. Byla postavená z obrovských kvádrů asi deset stop širokých a přes šest stop vysokých.
Shannow sesedl a přistoupil k té impozantní stavbě. Vytáhl tesák a pokusil se ho zasunout mezi dva kameny, ale mezera byla příliš úzká a nebylo tu ani stopy po maltě. Při pohledu z vršku kopce Shannow odhadoval, že Zeď je přinejmenším deset stop tlustá. Teď vrátil nůž do pochvy a přejel prsty po kamenech hledaje vhodná místa, kudy by se mohl vyšplhat nahoru. Ale kromě lišejníků a zvláštních mušliček usazených v kameni nic nenašel.
Nasedl a jel podél Zdi na západ, až dorazil k táboru, kde Boris Haimut kladivem a dlátem odsekával jeden kvádr. Učenec odložil nástroje a zamával mu.
„Úžasné, že?“ řekl Haimut a vesele se zazubil. Shannow sesedl a přelétl pohledem malou skupinku mužů, kteří pokračovali v práci. Napravo si všiml dvou mužů, jež se ho nedávno snažili přinutit opustit vrak lodi. Teď před ním uhnuli pohledem a pokračovali v odsekávání kamene.
Shannow zašel za Haimutem do tábora, kde se ve velké konvici vařil baker. Haimut obalil hadříkem ouško, konvici zvedl a nalil tekutinu do dvou hrnků. Jeden podal Shannowovi.
„Už jste někdy něco takového viděl?“ zeptal se Haimut a Shannow zavrtěl hlavou. „Já taky ne. Nejsou tu žádné střílny, věže ani brány. Nemohli to postavit na obranu, jakékoliv útočící vojsko by prostě vyhodilo nahoru hákovací kotvice a přelezlo na druhou stranu. Není tu ani cimbuří. Nic. Prostě jenom obrovská Zeď. Podívejte se na tohle.“ Zalovil v kapse a vyndal lesklou mušli o něco větší než bartát. Shannow si ji vzal, obrátil ji v dlani a podržel ji proti světlu. V rýhách se třpytilo množství barev - nachová, žlutá, modrá a bílá.
„Je moc hezká,“ prohodil Shannow.
„To vskutku je. A navíc je z moře, pane Shannowe. Tahle ohromná stavba kdysi byla pod hladinou moře.“
„Celý tenhle kraj byl kdysi pod vodou,“ řekl mu Shannow. „Kvetla tu civilizace - velká civilizace. Ale moře se zvedlo a pohltilo ji.“
„Takže vy říkáte, že tohle je místo ze starosvěta?“
„Ne. Starosvětská naleziště jsou teď většinou pod hladinou moře. Před několika lety jsem zjistil, že země se převrhla ne jednou, ale dvakrát. Lidi, kteří žili za touhle Zdí, to zničilo už před pár tisíci lety. Nevím to jistě, ale podle mě se to stalo asi v době potopy, kterou popisuje svatá kniha.“
„Jak tohle všechno víte?“ podivil se Haimut.
Shannowa napadlo, že mu poví celou pravdu, ale okamžitě tento nápad zavrhl. Kdyby začal vysvětlovat, jak ho v bitvě proti strážcům za pekelné války přišel zachránit dávno mrtvý král Atlantidy, přišel by o veškerou důvěryhodnost.
„Přede dvěma lety jsem s přítelem přijel do zříceniny jednoho velkýho města. Všude tam stály sochy. Byly moc krásně vytesaný. Když jsme tam byli, potkal jsem učence, který se jmenoval Samuel Archer. Byl to skvělý člověk, silný, a přesto laskavý. Studoval ty trosky a další jim podobné spoustu let a dokonce se mu podařilo rozluštit jejich starobylý jazyk. To město se jmenovalo Balacris, stálo v zemi zvané Atlantida. Než zemřel, hodně jsem se od něj naučil.“
„Mrzí mě, že zemřel. Moc rád bych se s ním setkal,“ řekl Haimut. „Já taky viděl nápisy na zlatých fóliích. Ale potkat se s někým, kdo je umí přečíst... Jak zemřel?“
„Ubili ho k smrti, protože nechtěl pracovat jako otrok ve stříbrném dole.“
Haimut odvrátil zrak a usrkl bakera. „Tohle není dokonalý svět, velkomožný pane Shannowe. Žijeme za zvláštních okolností, kdy bojujeme o útržky vědomostí. Všude jsou samostatné osady, neexistuje ústřední moc. V divočině vládnou banditi a v osadách se vedou války mezi konkurenty. Nikde není mír. Je to jen k vzteku. Daleko na východě leží země, kde ženy nesmějí na veřejnosti ukázat odhalenou tvář, a muže, kteří popírají svatou knihu, zaživa upalují. Na severu zase jsou společenstva, kde jsou běžné dětské oběti. Vloni jsem navštívil oblast, kde se ženy nesmějí vdávat. Jsou majetkem mužů, a ti je používají jako chovné krávy pro společnost. Ale ať jdete, kam chcete, najdete tam násilí a smrt a vládu silnějšího. Už jste byl v Rivervale?“
„Byl,“ odvětil Shannow. „Kdysi jsem tam bydlel.“
„Tak to je teď skutečná oáza. Vládne tam muž jménem Daniel Cade. Mají tam zákony, dobré zákony. A rodiny můžou vychovávat děti v míru a blahobytu. Kdybychom jenom taky došli k takovému způsobu života. Říkal jste, že jste tam bydlel? Znáte Daniela Cadea?“
„Znám ho,“ odtušil Shannow. „Je to můj bratr.“
„Dobrý Bože! To jsem nevěděl. Samozřejmě jsem o vás slyšel. Ale nikdo nikdy nemluvil o bratrovi.“
„Rozdělili nás ještě jako děti. Řekněte mi, co tady chcete získat?“
„Velkomožný pán Scayse hledá způsob, jak se dostat přes Zeď. Požádal mě, abych to prozkoumal. A já potřebuji peníze, abych se mohl vrátit domů.“
„Myslel jsem, že s ním nesouhlasíte.“
„To taky nesouhlasím. Je - jako všichni lidé toužící po moci - nesmírně sobecký. Jenomže já si skrupule nemůžu dovolit. A tím, že tuhle stavbu prozkoumám, nikomu neublížím.“
Shannow dopil a vstal.
„Zůstanete přes noc, velkomožný pane Shannowe?“ zeptal se Haimut. „Nebylo by špatné mít někoho k inteligentní konverzaci.“
„Děkuju, ale ne. Možná někdy jindy. Povězte mi, co víte o Scaysem?“
Haimut pokrčil rameny. „Celkem nic moc. Přišel sem asi před rokem se spoustou peněz a velkým stádem dobytka. Říká se, že přišel zdaleka ze severu. Je to chytrý člověk.“
„O tom nepochybuju,“ pravil Shannow.

* * *

Shannow se do osady vrátil těsně před soumrakem. Nechal hřebce ve stáji, zaplatil podomkovi, aby ho vyhřebelcoval a nakrmil, a pak zamířil k Veselému poutníkovi. Když vstoupil, Beth McAdamová se na něj usmála a vyšla mu naproti.
„Moc vás tu nevidíme, Shannowe," řekla. „Jídlo není dost dobrý?"
„Jídlo je skvělé. Jak se vám daří?"
„Nemůžu si stěžovat. A vám?"
„Docela dobře," odvětil Shannow a byl si vědom rostoucího napětí. „Přinesla byste mi něco k jídlu? Cokoliv horkého, co máte."
„Jistě," opáčila Beth. Shannow seděl mlčky čelem ke dveřím a rozhlížel se po místnosti. Bylo tu osm dalších strávníků - a ti se pohledu na něj pečlivě vyhýbali. Beth mu přinesla misku hustého vývaru, kus tmavého chleba a sýr. Shannow to mlčky snědl a zauvažoval, zda si nemá objednat bakera, ale pak si vzpomněl, jak ho Haimut varoval, že je nápoj návykový, a nápad zavrhl. Místo toho požádal o sklenici vody.
„Jste v pořádku, Shannowe?" zeptala se Beth, když mu ji nesla ke stolu. „Vypadáte trochu... roztržitě."
„Studoval jsem Zeď," vysvětlil jí, „hledal jsem cestu přes ni. Vypadá to, že se na ni budu muset vyšplhat a dál jít pěšky. A tak já cestuju nerad."
„Tak ji objeďte. Přece nemůže vést kolem celýho světa, proboha."
„To by mohlo trvat celé týdny."
„A vy jste, samozřejmě, muž, který nemá času nazbyt."
Shannow se na ni zazubil. „Připojíte se ke mně?"
„Nemůžu. Pracuju. Ale zítra mám v poledne hodinku volno. Tak to můžete přijít."
„Možná," prohodil Jeruzaléman.
„Jestli ano, tak byste třeba mohl pouvažovat o tom, že si necháte vykartáčovat kabát a vyčistit šaty. Jste cítit prachem a koňmi. A s tou stříbrnou bradkou vypadáte starej jako Metuzalém."
Shannow se poškrábal na bradě a usmál se. „Uvidíme." V té chvíli vstoupil Alain Fenner. Zahlédl Shannowa a přistoupil k němu.
„Smím se posadit, velkomožný pane?" zeptal se.
„Myslel jsem, že jsme náš hovor dokončili," prohodil Shannow, rozzlobený, že Beth díky tomuto přerušení odešla.
„Chci jenom radu."
Shannow mu ukázal na židli naproti. „Jak vám můžu pomoct?"
Fenner se předklonil a ztišil hlas. „Hodláme to dnes večer u Webbera zavřít. Jak jste navrhoval, bude nás víc - Brisley, Broome a pár dalších. Ale nikdo z nás není zvyklý na násilí. Ocenil bych vaše návrhy."
Shannow se podíval do Fennerovy otevřené, poctivé tváře a uvědomil si, že ho má rád. Fenner měl odvahu a staral se.
„Kdo za vás bude mluvit?"
„Já."
„Takže od vás budou hříšníci čekat akci. Nenechejte Webbera ani nikoho jiného, aby přejal vedení. Nesmíte se zaplést do žádných diskusí. Řekněte, co máte na srdci, a pak to udělejte. Rozumíte?"
„Myslím, že ano."
„Mluvte co nejmíň. Vejděte tam, vyveďte Webbera ven a zavřete to místo. Kdyby se někdo zmohl i na tu nejmenší známku odporu, zastřelte ho. Musíte tu lůzu vyvést z rovnováhy. Ale hlavně musíte zvládnout Webbera. On je hlavou toho hada - usekněte ji, a ostatní budou stát a přemýšlet, co dělat, a zatímco oni budou uvažovat, vy jste vyhráli. Můžete věřit těm mužům, co půjdou s vámi?"
„Věřit jim? Co tím myslíte?"
„Dokážou udržet jazyk za zuby? Nedozví se Webber o vašem záměru ještě před vaším příchodem?"
„To nemyslím."
„Doufám, že máte pravdu. Závisí na tom váš život. Jste ženatý?"
„Mám ženu a čtyři syny."
„Tak až půjdete dovnitř, Fennere, myslete na ně. Jestli uděláte chybu, tak za ni zaplatí oni."
„Nedalo by se to udělat bez toho, abychom museli někoho zastřelit?"
„Možná. Neříkal jsem, že tam máte vejít a začít střílet. Snažím se vám poradit, jak zůstat naživu. Jestli Webber začne mluvit a vy mu odpovíte, jeho muži se mezitím seberou - a vaši budou mít srdce v kalhotách. Buďte silný, rychlý a přímý. - Žádné odstíny šedi, velkomožný pane Fennere. Jen černá a bílá. Vyhrát, nebo prohrát. Žít, nebo zemřít."
Fenner se zhluboka nadechl, „Pokusím se držet vaší rady. Děkuju, že jste si na mě udělal čas."
„Nic mě to nestálo. Jestli začnou potíže - stačí, aby to vypadalo, že by mohly začít - zabijte Webbera." Ale Shannow věděl, že to Fenner neudělá, protože ještě nedomluvil, a mladý muž již uhýbal před jeho přímým pohledem. „Udělejte, co půjde, velkomožný pane."
Když mládenec odešel, vrátila se ke stolu Beth. „Je to dobrej chlap," podotkla.
„Možná ale nebude žít dlouho," řekl jí Shannow.

* * *

Ve skupině, která vstoupila do Webberovy herny, bylo osm ozbrojených mužů. V místnosti stálo přes dvacet stolků a dlouhý bar byl plný zákazníků. Webber sám seděl vzadu u stolku na karnat a Fenner zavedl své muže přímo k němu.

„Půjdete s námi, velkomožný pane Webbere," řekl, vytáhl pistoli a namířil ji na hráče. Jak si flamendři začínali uvědomovat, co se děje, hluk v místnosti postupně utichal. Webber vstal a zřížil ruce na prsou. Byl to vysoký muž, trochu nabíral na váze, ale byl pevně stavěný. Hluboko posazené oči měl černé jako noc a teď se na Fennera usmál. V jeho úsměvu se zablesklo zlato a Fenner viděl, že má špičáky vyrobené ze vzácného kovu.
„Proč bych, k čertu, měl?" zeptal se Webber.
Fenner natáhl kohoutek. „Protože jestli to neuděláte, skončíte jako mrtvola," řekl mu.
„Je tohle fér?" vybuchl Webber. „Co jsem udělal? Vedu tady hernu. Nikoho jsem nezabil - kromě v rovným souboji."
„Jsi zloděj a lump," prohlásil Josiah Broome a protlačil se dopředu, „a my ti to tu zavřeme."
„Kdo říká, že jsem zloděj? Ať mi to řekne do očí," hulákal Webber.
Fenner na Broomea mávl, aby ustoupil, ale ten se hrnul dál. „Lidi, kteří u tebe vyhráli, zabili. Chceš snad popřít, že je to tvoje práce?"
„Proč by měla, velkomožný pane? Muže, kterej vyhraje hodně peněz, přece vidí spousta dalších - nešťastnejch - hráčů."
Fenner se rozhlédl kolem sebe. Dav teď ustoupil a skupinku obstoupili Webberovi muži. Brisley se silně potil a dva další nejistě přešlapovali. Fenner namířil pistolí Webberovi na prsa.
„Půjdete hned, velkomožný pane. Nebo ponesete následky."
„Vy byste mě zastřelil? Zavraždil mě, velkomožný pane? Jaký zákon to tu vlastně prosazujete?"
„On... má pravdu, Alaine," pošeptal Fennerovi Broome. „Nepřišli jsme sem nikoho zabít. Ale ať je to pro tebe lekce, Webbere! Žádné další násilí nestrpíme."
„Už se celej třesu, velkomožný krčmáři. A teď odložte zbraně, nebo vás moji chlapi rozstřílejí na cucky." Brisleyho zbraň zarachotila na podlaze a ostatní muži ho následovali... až na Alaina Fennera. Ten upíral zrak na Webbera a mezi oběma muži přeskočila jiskra porozumění.
Jenže Fenner nebyl zabiják. Zajistil revolver a vrátil ho do pouzdra u boku, ale Webber přitom tasil vlastní pistoli a dvakrát ho střelil do prsou. Mladý muž se ještě pokusil nahmátnout revolver, ale padl na kolena, a třetí kulka ho zasáhla do hrudní kosti a srazila ho na podlahu.
„Emily..." zašeptal. Na rtech mu zabublala krev a několikrát sebou trhl.
„Odneste toho hlupáka pryč," nařídil Webber. „Nás čeká další hra."
Brisley s ostatními vynesli Fennera na ulici a nesli ho kolem Poutníkova odpočinku. Na zápraží tu seděl Shannow. Když vstal a kráčel ke skupince, přepadla ho lítost.
„Prostě ho zastřelil," vykládal Broome. „Alain odkládal zbraň a Webber ho prostě zastřelil."
Shannow se předklonil a sáhl Fennerovi na hrdlo. „Je mrtvý. Položte ho."
„Ne na ulici," vzpíral se Broome.
„Položte ho!" vybuchl Shannow. „A počkejte tady." Sundal si kabát, položil ho vedle mrtvého a rychlým krokem se vydal k Webberovu domu. Vstoupil a prošel místností k místu, kde hráč popíjel a vtipkoval se svými muži. Potom tasil revolver, natáhl ho a přiložil ho Webberovi k ústům.
„Otevři pusu!" řekl Shannow. Webber zamrkal a všiml si, jak se Shannowovi zuřivě lesknou oči. - Otevřel ústa a Shannow mu vtiskl hlaveň mezi zuby. „A teď vstaň!" Webber se zvedl. Shannow ho prováděl natlačenými hráči ven ze dveří na ulici. Nemusel se ohlížet, aby věděl, že ho všichni z herny následují. Zpráva se rozšířila do dalších hráčských doupat a dav rostl. Webber ucouvl, protože ho hlaveň začínala dusit. Vlastní pistoli měl pořád v pouzdře, ale ruce držel dál od ní. Shannow se zastavil u těla Alaina Fennera a pootočil se, aby se mohl podívat na lidi kolem sebe.
„Tenhle mladý muž riskoval život kvůli mnoha z vás. A teď tu leží mrtvý, z jeho ženy je vdova a jeho synové byli oloupeni o otce. A proč? Protože nemáte ani jiskřičku odvahy. Protože necháváte takový všiváky klidně chodit mezi sebou. Tenhle muž zemřel následkem hříchu." Očima přelétl shromážděné lidi. „A jak se praví ve svaté knize: ‚Odplatou za hřích je smrt!'"
Shannow stiskl spoušť. Webberovi vyletěl mozek z hlavy. Mrtvé tělo se složilo na zem a ze zčernalých úst stoupal tmavý proužek dýmu ze střelného prachu.
„Teď mě poslouchejte!" zařval Shannow do ohromeného ticha, které následovalo. „Vím, že spousta z vás jsou banditi. Jestli budete ještě zítra ráno v Poutníkově Údolí, najdu si vás a zabiju vás na potkání. Můžete se zrovna cpát nebo vyspávat opici v teplý posteli, nebo klidně hrát karnat s přáteli. Ale já k vám přijdu a hněv Boží bude se mnou. Doufám, že je vám to jasný. Zítra zemřete."
Z davu vystoupil jakýsi hřmotný chlapík se dvěma pistolemi za pasem. „Myslíš, že nás zvládneš všechny?" vyprskl. Shannowův revolver zahřměl a muže to s rozdrcenou lebkou srazilo na zem.
„Žádný otázky," prohlásil Jeruzaléman. „Prostě si pro vás zítra přijdu."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

16

ZAČALA DLOUHÁ NOC. SHANNOW SEDĚL VE svém pokoji s pekelnými revolvery na stolku vedle sebe a prověřené perkusní pistole měl v pouzdrech u boku. Staré zbraně vyčistil a znovu je nabil. Do pekelných revolverů měl jen šestnáct nábojů, a pokud začne být v noci horko, rozhodně bude potřebovat víc střeliva. Odsunul židli od okny a teď seděl potmě. Pevně stočil polštáře a zasunul je pod pokrývku, takže to vypadalo, že v posteli někdo spí, a teď neměl na práci nic jiného než čekat na nevyhnutelné.
V první hodině zaslechl, jak z města odjíždějí nějací jezdci. Nepodíval se z okna, aby zjistil, kolik jich je. Přinejmenším dvě třetiny banditů před rozbřeskem odjedou, ale běženci Shannowovi starosti nedělali.
Seděl potmě. Vztek ho už přešel, a teď si dával za vinu Fennerovu smrt. Hluboko v nitru věděl, že ten mladík nepřežije, a přesto ho nechal vstoupit do Údolí stínů.
Jsem snad strážcem svého bratra? - Odpověď by měla znít ano. Vzpomněl si na šokované výrazy lidí v davu, když poslal Webbera do pekel, a věděl, co viděli. Jak šílený fanatik, kterého svět znal jako Jeruzalémana, zabíjí další bezmocnou oběť. Zapomenou, že Webber nelítostně zavraždil ubohého Alaina Fennera, ale budou si pamatovat zmučeného Webbera, jak stojí v měsíčním světle s hlavní revolveru v ústech.
A Shannow si to bude pamatovat také. Nebyla to správná věc. Mohl sám sebe přesvědčit o nevyhnutelnosti toho, co udělal, ale ne o tom, že to bylo správné. Bývaly doby, kdy by Jon Shannow s Webberem bojoval muž proti muži, vzpřímený a beze strachu. Nyní však ne. Rychlost i síly mu ubývaly. Viděl to jasně, když se díval, jak Clem Steiner střílí do džbánu. Kdysi by Jeruzaléman něco takového zopakoval. Teď však již nikoliv. Ani zdaleka ne.
Na chodbě zapraskalo prkno v podlaze. Shannow zvedl revolver, pak ale zaslechl, jak se otevírají a zavírají dveře a jak kdosi uléhá na slamník. Uvolnil se, ale kohoutek nechal natažený.
Rivervale. Tam se jeho život změnil. Projel divočinou a pak se vynořil v oné v podstatě mírumilovné osadě. Setkal se s Donnou Taybardovou. Jejího manžela, tesaře Tomase, zavraždili - a jí samotné také hrozilo nebezpečí. Shannow jí pomohl a zamiloval se do ní. Společně se vydali na cestu s Conem Griffinem s nadějí na nový život ve světě bez banditů a vrahů. Griffin to nazýval Avalonem.
A co našli? Shannowa zranili Masožrouti, zvláštní rasa kanibalů, a zachránil ho zbožný Karitas, jenž přežil Pád světa. Donna uvěřila, že je Shannow mrtev, a provdala se za Griffina.
A něco v duši Jona Shannowa zemřelo. Vzpomněl si, jak jeho otec říkal: „Je lepší mít lásku a ztratit ji, než vůbec nemilovat.“ Jenomže to nebyla pravda.
Než potkal Donnu, byl mnohem spokojenější. Možná ne šťastný, ale věděl, kým je a čím je...
Na střeše nad Shannowovou hlavou se ozvaly tichounké šouravé kroky.
Tak pojďte, vrahouni. Jsem tady. Čekám. Zaslechl šustot, jak se pod tíží lidského těla napínal provaz, a ve smyčce spouštějící se za oknem, zahlédl nohu v botě.
Provaz se spouštěl stále níž, až se objevil celý člověk. Muž se levou rukou držel lana a v pravé svíral pistoli s dlouhou hlavní. Když se dostal na úroveň okna, zamířil na postel a dvakrát vystřelil. Zároveň se roztříštily dveře Shannowova pokoje a dovnitř vpadli dva muži.
Jeruzaléman je oba zastřelil levým revolverem, pak se pootočil a pravou rukou to z bezprostřední blízkosti napálil do břicha muže na provaze, který zaječel a zřítil se na zem. Shannow zvedl revolver a tři střely poslal do stropu. Zaslechl kohosi zařvat, pak kolem okna prolétl konec provazu a na dřevěný chodník vedle domu dopadlo tělo, až prkna zapraštěla.

Nastalo ticho. V místnosti páchl střelný prach a ve vzduchu se vznášel jemný opar prachu a korditu.
Z chodby Shannow slyšel šeptané rozkazy, ale nikdo se nehýbal.
Z chodby se ozvaly dva výstřely. Kdosi vykřikl a do dřevěných prken narazilo tělo.
„Hej, Shannowe," zavolal Steiner. „Už je tu čisto. Nechcete vyjít ven?"
„Raději byste měl mít prázdné ruce," opáčil Shannow.
Steiner překročil těla a vešel do místnosti. „Byli jenom dva," řekl s úsměvem. „Zatraceně, ale že je s vámi život hned zajímavější. Víte, nejmíň třicet už jich odjelo z osady. Co bych dal za to mít pověst jako vy!"
„Proč jste mi pomáhal?"
„K čertu, Shannowe, nemohl jsem riskovat, že vás zabije někdo jiný. Kde bych pak našel protivníka, jako jste vy?"
Steiner se opatrně přiblížil k oknu a zatáhl přes ně tlustý závěs. Pak škrtl sirkou a zapálil lampu na stole. „Nevadilo by vám, kdybych ta těla odtáhl na chodbu - začínají už smrdět." Bez toho, že by počkal na odpověď, přistoupil k mrtvolám. „Oba jsou střelení do hlavy. Dobrá práce. Zatraceně dobrá práce!" Popadl prvního muže za límec a vyvlekl ho do chodby. Shannow se posadil a díval se, jak Steiner táhne ven i druhé tělo.
„Hej, Masone!" křikl Steiner. „Nemohl bys sem někoho poslat, ať ty zdechliny uklidí?"
Vrátil se do místnosti, zaklínil rozbité dveře a posadil se. „No, Shannowe, tak poděkujete mi, nebo ne?"
„Zač bych vám měl děkovat?"
„Za to, že jsem vyřídil ty dva na schodišti. Co byste si beze mě počal? Měli vás tu v pasti jako srnu v oku."
„Děkuju," řekl Shannow. „A teď byste měl odejít. Chci se trochu prospat."
„Chcete, abych s vámi šel zítra, až začne hon?"
„To nebude nutné."
„Člověče, vy jste vážně blázen. Pořád je tu tak dvacet, možná třicet chlapů, kteří se vyhnat nedají. Všechny je nezvládnete."
„Dobrou noc, velkomožný pane Steinere."

* * *

Následujícího rána, po třech hodinách spánku, sešel Jon Shannow dolů do haly a zavolal si Masona. „Pošlete někoho, ať mi sežene šest dětí, co umí číst. Ať je přivede sem."
Pak se Jeruzaléman posadil se šesti velkými listy papíru a uhlem. Pomalu a pečlivě napsal na každý list prosté oznámení.
Nechal to děti přečíst nahlas a pak je poslal do heren a putyk ve východní čtvrti, kde měly předat toto oznámení všem majitelům nebo barmanům. Oznámení bylo prosté:

VAROVÁNÍ

KAŽDÝ, KDO BUDE VE MĚSTĚ POUTNÍKOVO ÚDOLÍ NOSIT ZBRAŇ, BUDE POVAŽOVÁN ZA BANDITU A RVÁČE A BUDE S NÍM JAKO S TAKOVÝM NALOŽENO.

SHANNOW

Když děti odešly, Shannow se posadil a trpělivě čekal. Vyhnal z hlavy všechen strach a napětí. Mason mu přinesl hrnek bakera a posadil se proti němu.
„Jestli je to k něčemu dobrý, Shannowe, tak máte pokoj zadarmo - a všechno jídlo i pití."
„To je od vás laskavé, velkomožný pane."
Mason pokrčil rameny. „Jste dobrej chlap. Ale tohle vám žádný přátele neudělá."
„Toho jsem si vědom." Shannow se podíval na Masonův vyzáblý obličej. „Mám dojem, že jste vždycky nedělal pokojského, co?"
Mason se pousmál. „Vyhnal jste mě z Allionu - střelil jste mě do ramene. Když prší, bolí to jako čert."
Shannow kývl. „Pamatuju se na vás. Jezdil jste s Cadem. Jsem rád, že jste našel něco výnosnějšího."
„Člověk stárne," prohodil Mason. „Většina z nás se dala na zbojničení, protože nás nájezdníci nebo sucho nebo silnější chlapi vyhnali z hospodářství. Ale to není žádný život. Tady mám ženu, dvě dcery a střechu nad hlavou. Pravidelně jím a v zimě mám polena do krbu, co zimu zaženou. Co může muž chtít víc?"
„Amen," souhlasil Shannow.
„Co budete dělat teď?"
„Počkám do poledne a pak zlikviduju každýho, kdo tu ještě zůstane."
„Tohle není Allion, Shannowe. Tam za váma stáli měšťani. Tam byl výbor, jak si vzpomínám - kde všichni členové měli slušný ručnice - co vám kryl záda. Tady je to hotová sebevražda. Počkají si na vás někde v boční uličce, nebo vás zastřelí, jakmile vyjdete na ulici."
„Co jsem řekl, velkomožný pane, to platí."
„Asi ano," připustil Mason vstávaje. „Hodně štěstí."
„Obvykle ho mám," pravil Jeruzaléman.
Z místa, kde seděl, viděl, jak po obloze pomalu stoupá slunce. Vypadalo to na krásný den. Člověk by si na umírání nemohl vybrat lepší. Děti se jedno po druhém vracely a Shannow dal každému minci a vyptal se, kde nechali oznámení a co na to kdo odpověděl. Většina příjemců zprávu nahlas přečetla přítomným, ale v jednom případě to barman přečetl a

papír roztrhal. Lidé se smáli, vykládal chlapec Shannowovi.
„Popiš mi to místo.“ Hoch tak učinil. „A viděl jsi tam muže se zbraněmi?“
„Ano. Seděli u okna s dlouhými puškami namířenými na ulici. Na balkoně nahoře a napravo u dveří byli dva další. A mám dojem, že ještě jeden chlap se schovával za sudy u zdi vedle baru.“
„Jsi všímavý kluk. Jak se jmenuješ?“
„Matthew Fenner, pane.“
Shannow se podíval do chlapcových tmavých očí a napadlo ho, jak to, že si nevšiml podoby s farmářem, mučedníkem.
„Jak se má máma?“
„Hodně pláče.“
Shannow otevřel dobře schovaný váček, kde měl peníze, a odpočítal dvacet mincí. „Dej jí tohle. Řekni jí, že mě to mrzí.“
„My nejsme chudí, pane. Ale děkuju, že jste si vzpomněl,“ řekl Matthew. Pak se hoch otočil a odešel.
Bylo skoro poledne. Shannow vrátil peníze do váčku a vstal.
Z Poutníkova spočinutí vyšel zadními dveřmi a rychle zahnul do uličky, přičemž natažený revolver držel v ruce. Ulička byla prázdná. Šel dál zadem, až z boku dorazil k herně, kterou mu popsal malý Fenner. Vedl ji jakýsi Zeb Maddox, a Mason Shannowovi řekl, že Maddox je s pistolí dost rychlý. „Zatraceně, je skoro tak rychlej jako Steiner. Rozhodně mu nesmíte dát žádnou příležitost, Shannowe.“
Jeruzaléman se zastavil před menšími zadními dveřmi pro zásobování, zhluboka se nadechl a zvedl závoru. Vstoupil a všiml si muže klečícího za několika sudy. Za ním všichni upírali oči na přední dveře. Shannow popošel kupředu a revolverem udeřil klečícího muže zezadu do krku. Když muž zachrčel a začal se kácet na bok, Shannow ho chytil za hrnec a zlehka ho položil na podlahu.
V té chvíli kdosi vykřikl: „Sbíhají se tam lidi, Zebe.“
Shannow se díval, jak se zpoza baru vynořuje hubený dlouhán v černé košili a kožených kalhotách a přistupuje ke dveřím. Muž měl revolver s krátkou hlavní a kostěnou pažbou v pouzdře z leštěné kůže.
Zvenčí se ozval hlas.
„Muži uvnitř, poslouchejte. Hovoří k vám pastor. Víme, že jste ozbrojení, a jsme připraveni s vámi bojovat. Pomyslete ale na tohle: Tady venku je čtyřicet mužů, a pokud zaútočíme, budou to hrozná jatka. Ti, které nezabijeme, budou odvedeni na popraviště a pověšeni za hrdlo, dokud nezemřou. Navrhuji vám, abyste odložili zbraně a vyšli ven - v klidu - ke svým koním. Počkáme pár minut, ale pokud budeme nuceni zaútočit, všichni zemřete.“
„Musíme se odsud dostat, Zebe,“ zařval kdosi, koho Shannow neviděl.
„Já nebudu utíkat před tlupou měšťáků,“ zasyčel Zeb Maddox.
„Tak uteč přede mnou,“ řekl Shannow a se zdviženým revolverem vystoupil ze stínu.
Maddox se pomalu otočil. „Zkusíš mi ten revolver nacpat do pusy, Shannowe, nebo se zachováš jako chlap a postavíš se mi?“
„Ale ovšemže se ti postavím,“ opáčil Shannow, došel blíž a přiložil hlaveň Maddoxovi na břicho. „Tas zbraň a natáhni kohoutek.“
„Co to má k čertu znamenat?“
„Udělej to. A teď mi namiř na břicho.“ Maddox to udělal. „Dobrá. Teď máš příležitost. Napočítám do tří a pak oba stiskneme spoušť,“ šeptal Shannow chladně.
„Ty ses zbláznil. To oba určitě umřeme.“
„Jedna,“ řekl Shannow.
„To je úplně šílený, Shannowe!“ Maddox měl oči rozšířené hrůzou.
„Dva!“
„Ne!“ zaječel Maddox, odhodil revolver a vrhl se dozadu s rukama na obličeji.
Jeruzaléman se rozhlédl kolem sebe na čekající pistolníky. „Žít, nebo zemřít,“ pravil. „Vyberte si hned.“
Na podlahu dopadly zbraně. Shannow došel ke dveřím a kývl na pastora a muže shromážděné kolem něj. Byl tam Broome. A Brisley... a Mason... a Steiner. Vedle nich stála Beth McAdamová s pistolí v ruce.
„Nikoho jsem nezabil,“ oznámil jim Shannow. „Jsou připravení k odchodu. Nechejte je odjet.“ A s revolverem v ruce odcházel.
„Shannowe!“ vykřikla Beth a Jeruzaléman se otočil ve chvíli, kdy Zeb Maddox ode dveří vystřelil. Kulka Shannowa srazila na zem. Když palbu opětoval, měl již zamlžený zrak. Maddox se předklonil, pak se narovnal, ale salva výstřelů z davu ho zvedla ze země a srazila ho zpátky do dveří.
Shannow se s obrovskou námahou zvedl a zapotácel se. Na tvář mu stékala krev. Sklonil se, aby si zvedl klobouk... A pohltila ho temnota.

Zářila tu barevná světla, až ho z toho bolely oči. A po obličeji mu tekla krev. Koutkem oka viděl mihotající se plameny a spatřil, jak se k němu blíží hrůzná šelma držící provaz, jímž ho chtěla uškrtit. Vystřelil a stvoření se zapotácelo, nicméně hned pokračovalo v cestě, byť se mu z rány řinula krev. Znovu vystřelil. A ještě jednou. Šelma pořád postupovala, až nakonec těsně před ním klesla na kolena a rozevřela pracky.
„Proč?“ zašeptala.
Shannow se podíval dolů a všiml si, že tvor nenesl provaz, ale obvaz. „Proč jsi mě zabil, když jsem se ti snažil pomoci?“
„Je mi to líto,“ zašeptal Shannow. Šelma zmizela a on vstal a kráčel k ústí jeskyně. Na obloze visel ohromný Boží meč a kolem něj barevné kříže - zelený a bílý a modrý. Pod tím vším bylo město kypící životem. Obrovské, do kruhu postavené město obehnané hradbami z bílého kamene a širokým vodním příkopem, na němž byl také přístav, kde byly zakotvené lodi s řadami vesel.

K Shannowovi přistoupila překrásná žena s vlasy rudými jako oheň. „Pomůžu ti," řekla... ale v ruce držela nůž. Shannow ucouvl.
„Nechej mě být," řekl jí. Ale ona se dál blížila a zvedla nůž a zabořila mu ho do prsou. Obklopila ho temnota. Pak se ozval hrozný řev a on se probudil.
Seděl na malém sedátku, obklopený křišťálem zasazeným do oceli. Na hlavě měl těsně padnoucí koženou přilbici. A slyšel šepot.
„Kontrolní věži. Máme tu stav nouze. Zřejmě jsme uhnuli z kurzu. Nevidíme zemi... Opakuji... Nevidíme zemi."
Shannow se předklonil a vyhlédl křišťálovým okénkem. Hluboko dole uviděl oceán. Ohlédl se dozadu. Seděl v kovovém kříži visícím ve vzduchu pod mraky, které s ohromující rychlostí ubíhaly dozadu.
„Jakou máte polohu, veliteli?" ozval se druhý hlas. „Nejsme si jistí, kontrolo. Nejsme si jistí, kde jsme... Asi jsme se ztratili..."
„Zkuste zamířit k západu."
„Nevíme, kde je západ. Všechno je tu špatně... je to divné... nejsme si jistí žádným směrem - dokonce ani oceán nevypadá, jak by měl..."
Kříž se začal divoce otřásat a Shannow zaškrábal na okénko. Před ním jako by se moře a obloha spojovaly. Všude kolem okénka mizela obloha a kříž pohlcovala tma. Shannow zařval...

„To je v pořádku, Shannowe. Uklidněte se. Jen klid."
Když otevřel oči, uviděl nad sebou Beth McAdamovou. Pokusil se pohnout hlavou, ale ve spáncích mu zabušila bolest, udělalo se mu špatně a on zasténal.
Beth mu na čelo položila studený ručník. „Už je to v pořádku, Shannowe. Když vás ta kulka zasáhla, právě jste se obracel. Neprošla lebkou, jenom vás to hrozně praštilo. Teď odpočívejte."
„A Maddox?" zašeptal Jeruzaléman.
„Je mrtvý. Zastřelili jsme ho. Ostatní pověsili. Teď je tu výbor, který ve městě hlídkuje. Banditi jsou pryč."
„Vrátí se," řekl Shannow. „Vždycky se vracejí."
„Pro tento den již zla bylo dosti," ozval se jiný hlas.
„To jste vy, pastore?"
„Ano," odpověděl pastor a sklonil se k Shannowovi. „Jen klid, Shannowe. Všude je pořádek."
Shannow usnul spánkem beze snů.

## 17

„VIDÍM, ŽE MÁTE DVĚ BIBLE," ŘEKL PASTOR, přisedl si k Shannowovi a zvedl v kůži vázané knihy. „Jedna by přece měla stačit, ne?"

Shannow, s ovázanou hlavou a oteklým a modrým levým okem, natáhl ruku a jednu knihu vzal. „Tuhle s sebou vozím celá léta. Ale loni mi jedna žena dala druhou. Jazyk je v ní mnohem prostší. Postrádá vznešenost, ale hodně pasáží je pochopitelnějších."
„Já s chápáním svaté knihy potíže nemám," prohlásil pastor. „V celku má jeden závěr - Boží zákon je absolutní. Žij podle něj, a bude se ti dobře dařit, tady i v posmrtném životě. Odmítni ho, a zemřeš."
Shannow se opřel do polštářů. Vždycky si dával pozor na lidi, co prohlašovali, že chápou Všemohoucího, nicméně pastor byl dobrý společník, chvíli duchaplný, hned zase filozofoval. Myslelo mu to a uměl debatovat.
Díky jeho přítomnosti nebyl Shannowovi vynucený odpočinek tolik proti srsti.
„Jak pokračuje stavba kostela?" zeptal se ho zdvořile Shannow.
„Můj synu," zakřenil se pastor, „je to skoro zázrak. Každý den se desítky bratří vrhají s chutí do práce. Takového ducha jste ještě neviděl."
„Nemohlo by to mít něco společného s tím výborem, pastore? Beth mi říkala, že lotři jsou teď buď odsouzeni k práci, nebo pověšeni."
Pastor se zachechtal. „Víra bez práce není k ničemu. Tihle šťastní... lotři... nyní nacházejí Boha skrze tělesnou práci. A jenom třem bylo takto dáno na vybranou. Z jednoho se vyklubal skvělý tesař. Ostatní sice vhodné nadání postrádají, ale většina lidí na stavbě je z města. Až vám bude dobře, musíte přijít a poslechnout si moje kázání. I když to říkám já, ovládá mě při takové příležitosti Duch svatý."
Shannow se usmál. „Pokora, pastore?"
„Jsem na svou pokoru velice pyšný, Shannowe," opáčil pastor.
Shannow se uchechtl. „Nevím, co si mám o vás myslet, ale ve vaší společnosti se mi líbí."
„Já zase nerozumím vašemu zmatku," prohlásil pastor vážně. „Jsem takový, jakého mě vidíte, služebník Všemohoucího. Rád bych viděl, jak Jeho plán dojde naplnění."
„Jeho plán? Kterýpak?"
„Nový Jeruzalém, Shannowe, sestupující v celé své slávě z nebes. A to tajemství je tady, na jihu. Podívejte se na náš svět. Je pořád krásný, ale není tu žádná soudržnost. Hledáme Boha stovkami různých způsobů na tisíci různých místech. Ale my se musíme spojit, pracovat a stavět společně. Musíme mít zákony, které budou platit od jednoho oceánu k druhému. Nejdřív ale musíme dohlédnout na to, aby se vyplnilo Zjevení svatého Jana."
Shannow byl stále nervóznější. „Myslel jsem, že se už vyplnilo. Copak se v něm nemluví o zkáze, o pohromách, které zničí většinu lidstva?"
„Já mluvím o Božím meči, Shannowe. Hospodin ho poslal, aby pokosil zemi jako srp - ale k tomu ještě nedošlo. A proč? Protože je nad nečistým místem, obydleným Satanovými šelmami a nevěstkou babylonskou."
„Myslím, že už to chápu, pastore," řekl Shannow unaveně. „Vy chcete zničit šelmy a svrhnout tu nevěstku, ano?"
„Co jiného by měl bohabojný člověk dělat, Shannowe? Vy nechcete napomoci naplnění práce Hospodina?"
„Já nevěřím, že se naplní vražděním."
Pastor zavrtěl hlavou a oči měl nevěřícně rozšířené. „Jak můžete, vy ze všech lidí, říci něco takového? Vaše zbraně jsou legendární a cestu vašeho života lemují mrtvoly. Myslel jsem, že jste sečtělý, Shannowe. Copak si nevzpomínáte na města Hai a kletbu, kterou Bůh seslal na pohany? Mezi Molochovými vyznavači nebyl ponechán naživu jediný muž, žena ani dítě."
„Tenhle argument už jsem slyšel," podotkl Shannow, „od pekelného krále, který uctíval Satana. Kde je tu láska, pastore?"
„Láska je jenom pro ty z vyvolených, stvořených k obrazu Boha všemohoucího. Bůh stvořil člověka i zvířata na zemi. A jenom Lucifer by mohl mít tu drzost přeměňovat zvířata na lidi."
„Rychle soudíte. Možná i rychle soudíte špatně."
Pastor vstal. „Možná máte pravdu, protože jsem zřejmě špatně odhadl vás. Měl jsem vás za Božího bojovníka - ale vy jste slaboch, Shannowe, pochybovač."
Otevřely se dveře a vstoupila Beth nesoucí podnos s nakrájeným tmavým chlebem, sýrem a džbánkem s vodou. Pastor se kolem ní protáhl sice s přátelským úsměvem, ale odešel bez rozloučení. Beth položila tác vedle postele a posadila se.
„Cítím tady zlobu?" zeptala se.
Shannow pokrčil rameny. „Je to člověk se snem, který já nesdílím." Natáhl se a vzal ji za ruku. „Byla jste ke mně laskavá, Beth McAdamová, a já jsem vám vděčný. Je mi jasné, že to vy jste zašla za pastorem a přiměla ho, aby vytvořil ten výbor, který mi přišel na pomoc."
„To nic nebylo, Shannowe. Město potřebovalo vyčistit, a chlapi jako Broome by strávili rok debatováním o etice přímý akce."
„Jestli si ale vzpomínám, tak tam byl taky."
„Jemu nechybí kuráž - jenom zdravej rozum. Co dělá hlava?"
„Už je to lepší. Skoro to nebolí. Udělala byste pro mě něco? Sehnala byste mi břitvu a mýdlo?"
„Udělám něco lepšího, Jeruzalémane. Oholím vás sama. Hrozně ráda bych viděla, jakou vlastně máte pod těmi fousy tvář."
Vrátila se s tuhou štětkou z jezevčích chlupů a břitvou, které si půjčila od Masona, a s kostkou mýdla a miskou horké vody. Když mu mydlila vous, aby změkl, Shannow ležel se zavřenýma očima. Jak mu Beth zkušeně seškrabovala štětiny, břitva ho na tvářích studila. Nakonec mu setřela mýdlo z obličeje a podala mu ručník. Shannow se na ni usmál.
„Co vidíte?"
„Nejste ošklivý, Shannowe, ale cenu za krásu byste taky nevyhrál. A teď si sněžte oběd. Zaskočím za váma zase večer."

„Nechoďte ještě, Beth.“ Natáhl ruku a chytil ji za loket.
„Mám práci, Shannowe.“
„Ano. Ano, ovšem. Odpusťte.“
Beth vstala a s nuceným úsměvem vycouvala z místnosti. Na chodbě se zastavila a znovu si představila, jak se na ni díval, když ji žádal, aby zůstala.
„Nebuď labuť, Beth,“ řekla si.
Proč ne? Máš přijít až za hodinu. Otočila se na patě, otevřela dveře a vstoupila. Zvedla ruku ke knoflíčkům na blůzce.
„Nehledej v tom nic hlubšího, Shannowe,“ zašeptala, když odhazovala sukni na podlahu. Pak k němu vklouzla do postele.

* * *

Pro Beth McAdamovou to byl hotový objev. Když pak ležela vedle spícího Shannowa, bylo jí příjemné teplo a cítila se nádherně uvolněná. Nicméně to, co ji na jeho milování překvapilo, byla nezkušenost, jíž předváděl, poddajný a zároveň vděčný způsob, s nímž ji přijímal. Beth se v mužích vyznala a milování si užívala dávno předtím, než potkala a svedla Seana McAdama. Zjistila, že když jsou vzrušení, muži se všichni chovají skoro stejně. Nejdřív ji ohmatají, šátrají rukama, a pak se vrhnou na věc. Ne tak Shannow...
Rozevřel jí náruč a hladil ji po ramenou. Byla to ona, kdo zvládl všechny pohyby. Přes všechny své ohromné schopnosti při vyřizování nebezpečných situací byl Jeruzaléman v rukou ženy nezkušený a překvapivě jemný.
Beth vyklouzla z postele a Shannow se okamžitě probudil.
„Už odcházíš?“ zeptal se.
„Ano. Vyspal ses dobře?“
„Nádherně. Vrátíš se večer?“
„Ne,“ prohlásila odhodlaně. „Musím se podívat za dětmi.“
„Děkuju, Beth.“
„Neděkuj mi,“ vyštěkla. Rychle se oblékla a prsty si prohrábla plavé vlasy, aby si je aspoň trochu upravila. U dveří se ještě zastavila. „S kolika ženama jsi spal, Shannowe?“
„Se dvěma,“ odpověděl beze stopy rozpaků.
Beth přešla přes ulici k Veselému poutníkovi, kde již čekal Broome s tváří rudou vzteky.
„Říkala jste hodinu, milostpaní McAdamová, a byly to dvě. Přišel jsem o zákazníky - a vy přijdete o peníze.“
„Je to na vás, velkomožný pane,“ řekla Beth, prošla kolem něho a cestou sbírala špinavé nádobí. V jídelně byli pouze dva zákazníci a oba už dojídali. Beth odnesla talíře dozadu a umyla je ve vodě z hluboké studny. Když se vrátila, u Poutníka bylo prázdno.
Přišel k ní Broome. „Mrzí mě, že jsem se rozzlobil,“ řekl. „Vím, že je zraněný a potřebuje péči. Ty peníze si nechte. Jen mě tak napadlo... jestli byste se mnou dneska nepovečeřela.“
„Proč to, velkomožný pane?“
„Abychom si popovídali... něco snědli... poznali jeden druhého. Pro lidi, co spolu pracují, je důležité, aby si navzájem rozuměli.“
Beth se mu pozorně podívala do hubeného obličeje a spatřila tam vzrušení. „Obávám se, že to nepůjde, velkomožný pane. Dneska večer se mám setkat s velkomožným panem Scaysem, musíme probrat nějaký obchodní záležitosti.“
„Pronájem půdy, já vím,“ řekl Broome a Beth potemněly oči. „Nechápejte to špatně, milostpaní McAdamová. Velkomožný pán Scayse se mnou mluvil, protože vás znám. Chtěl si být jistý vaší... bezúhonností. Řekl jsem mu, že podle mě jste poctivá a pracovitá. Opravdu tolik toužíte po osamělém životě vdovy na statku?“
„Chci domov, velkomožný pane.“
„Ano, ano.“ Viděla, jak se propracovává k nabídce, a rychle tomu předešla.
„Musím do práce,“ řekla mu a protáhla se kolem něj dozadu.
Toho večera ji ve Scayseho nastálo pronajatých pokojích U poutníkova spočinutí přivítal sluha, jenž ji zavedl do velkého pokoje, kde v krbu hořela polena. Scayse se zvedl z hlubokého pohodlného křesla, vzal ji za ruku a tu zvedl ke rtům.
„Vítejte, madam. Smím vám nabídnout trochu vína?“
Hezký muž, a ve světle ohně byl ještě přitažlivější - vlasy sčesané z čela se mu leskly a díky hranatým, sílu prozrazujícím rysům teď téměř připomínal divocha. „Ne, děkuju,“ řekla Beth. Scayse ji odvedl ke křeslu a počkal, dokud se neposadila. Pak se vrátil do svého křesla.
„Půda, kterou si chcete pronajmout, mi celkem k ničemu není. Ale řekněte mi, milostpaní McAdamová, proč jdete za mnou? Víte přece, že na tu zem nemám žádné právo. Člověk si vezme, co dokáže udržet. Na to místo, které jste si vybrala, byste mohla prostě zajet s vozem a postavit si tam dům.“
„Kdybych byla bohatá, velkomožný pane, s padesáti jezdci, tak bych to přesně takhle udělala. Ale já bohatá nejsem. Zůstává to vaším pozemkem - a jestli budu mít potíže, zajdu za váma pro pomoc. Na vašich pastvinách hlídkují jezdci, a je známo, že vás banditi obtěžují jen zřídkakdy. Doufám, že mně se povede stejně.“
„Za tu krátkou dobu, co jste tady, jste se hodně naučila. Očividně jste velice bystrá žena. Krása s důvtipem se však u žen snoubí jen málokdy.“
„To je zvláštní, podle mě je to přesně stejný u mužů.“
Scayse se uchechtl. „Povečeříte se mnou?“
„Myslím, že ne. Takže jsme se dohodli na ceně?“

„Těch peněz se zřeknu - oplátkou za večeři.“
„Ujasněme si to, pane. Tohle je obchodní dohoda.“ Beth otevřela mošničku, kterou měla s sebou, a odpočítala třicet stříbrných. „Tohle je za první rok. A teď musím jít.“
„Jsem zklamán,“ pravil Scayse vstávaje. „Dělal jsem si velké naděje.“
„Tak se jich držte, velkomožný pane. To je totiž to jediný, co všichni máme.“

* * *

Když Beth odešla, Shannow se posadil. Z pokrývek pořád ještě cítil vůni i teplo jejího těla. Doposud nikdy nic takového nezažil. Donna Taybardová byla jemná, laskavá a poddajná, hluboce milující a nádherně uklidňující. Ale Beth... v ní byla síla, téměř primitivní hlad, který ho tělesně vyčerpal a zároveň duševně pozvedl. Vstal z postele. Chvíli se mu točila hlava, ale zůstal stát a zhluboka dýchal, dokud závrať nepřešla. Chtěl se obléknout a jít na vzduch, ale věděl, že je příliš slabý. - V tomto stavu by ho složilo i dítě s klackem. Váhavě se vrátil do postele. Na nočním stolku pořád ležel chléb a sýr a Shannow se dal do jídla. Ke svému překvapení zjistil, že má hlad jako vlk. Spal několik hodin a probudil se osvěžen.
Kdosi zlehka zaťukal na dveře. Doufal, že je to Beth. „Dál!“ zavolal.
Do místnosti vstoupil Clem Steiner.
„Tak to je teda pohled,“ zakřenil se Steiner. „Jeruzaléman v posteli a oholený. Bez té prokvetlé bradky nevypadáte ani zpoloviny tak hrozivě, Shannowe.“ Mladý muž obrátil židli opěradlem od sebe a sedl si čelem k Jeruzalémanovi. Shannow se mu podíval do očí.
„Co chcete, Steinere?“
„Chci něco, co mi nemůžete dát. Je to něco, co vám budu muset vzít - a to je škoda, protože se mi, Shannowe, líbíte.“
„Naděláte víc randálu než prase, co má větry. A jste zatraceně mladý, abyste to pochopil. Na to, co mám - ať je to cokoliv - chlapče, nemáte. A nikdy mít nebudete. To dostanete jedině tehdy, když po tom v nejmenším netoužíte. V opačným případě nemáte šanci.“
„To se lehko řekne, Shannowe. Podívejte se na sebe, na nejslavnějšího člověka, jakého jsem kdy viděl. A kdo kdy slyšel o mně?“
„Chcete vidět cenu slávy, Steinere? Podívejte se do mých brašen. Dvě obnošený košile, dvě bible a čtyři pistole. Vidíte někde ženu, Steinere? Rodinu? Domov? Sláva? Já slávu nehledal. A bylo by mi naprosto jedno, kdybych o všechnu přišel - a taky že přijdu, Steinere. Poněvadž jsem pořád na cestách, jednou určitě najdu místo, kde o Jeruzalémanovi v životě neslyšeli.“
„Mohl jste být bohatý,“ podotkl Steiner. „Mohlo z vás být něco jako za starých časů bývali králové. Ale vy jste to zahodil, Shannowe. Na vás byla sláva jenom vyplýtvaná. Já ale vím, co si s ní počít.“
„Vy nevíte nic, chlapče.“
„„Chlapec' nejsem už dávno. A nelíbí se mi to.“
„Mně se taky nelíbí déšť, chlapče, ale stejně s tím nemůžu moc udělat.“
Steiner se zvedl. „Vy opravdu víte, jak člověka naštvat, co, Shannowe? Víte, jak ho dohnat k zuřivosti.“
„Nemůžete se dočkat, až mě zabijete, co Steinere? Pak byste tedy byl slavný. Podívejte se na chlapa, co zastřelil Shannowa v posteli.“
Steiner se uvolnil a znovu se posadil. „Učím se. Nezastřelím vás po tmě, Shannowe, ani zezadu. Bude to rovný souboj. Venku na ulici.“
„Kde by vás mohli všichni vidět?“
„Přesně.“
„A pak uděláte co?“
„Dohlídnu na to, aby vám uspořádali velký pohřeb, s vysokými černými koňmi a náhrobním kamenem, co bude značit váš hrob. Pak se vydám na cesty a možná se stanu králem. Povězte mi, proč jste se tak předváděl s Maddoxem. Mohli jste se navzájem rozstřílet na kusy.“
„Ale nerozstříleli jsme se, ne?“
„Ne. On vás skoro zabil. Špatný odhad, Shannowe. To se vůbec nepodobá tomu, co jsem o vás slyšel. Copak už nejste tak rychlý, jako dřív? Stárnete?“
„Ano na obě otázky,“ odpověděl Shannow. Zvedl se na polštáři a zadíval se k oknu. Mladého muže si nevšímal. Ale Steiner se uchechtl a poplácal Shannowa po ruce.
„Čas odejít na odpočinek, Shannowe - jenom kdyby vás nechali.“
„Už mě to taky napadlo.“
„Ale sázím se, že vám to dlouho nevydrželo. Co byste dělal? Rýpal se v hlíně a čekal, až vás někdo pozná? Čekal byste na kulku nebo na nůž? Neustále hleděl k vzdáleným kopcům a uvažoval, jestli Jeruzalém není těsně za obzorem? Ne. Vy odejdete s pistolemi v rukou na nějaké ulici nebo na pláni nebo snad v nějakém údolí.“
„Jako všichni ostatní?“ zeptal se Shannow tiše.
„Jako my všichni,“ souhlasil Steiner. „Jenže jména žijí dál. Historie si je pamatuje.“
„Občas. Slyšel jste někdy o Pendarrikovi?“
„Ne. On byl taky střelec?“
„Byl to jeden z největších králů, co kdy žili. Změnil svět, Steinere. Dobyl ho a taky ho zničil. To on přivodil První pád.“
„A co z toho?“
„Nikdy jste o něm neslyšel. Tak dobře si historie pamatuje. Povězte mi, jaká jména si pamatujete vy.“

„Cory Tyler.“
„Bandita, který si vybudoval menší říši na severu - nakonec ho střelila do hlavy žena, kterou odvrhl. Popište mi ho, Steinere. Povězte mi, o čem snil. Řekněte mi, odkud přišel.“
„Nikdy jsem ho neviděl.“
„Tak jaký rozdíl znamená jméno? Je to jenom zvuk, šepot ve větru. V příštích letech bude třeba nějaký jiný hloupý kluk toužit po tom být jako Clement Steiner. Nebude vědět ani to, jestli jste byl vysoký nebo malý, tlustý nebo hubený, mladý nebo starý, ale bude se zaříkávat vaším jménem.“
Steiner se usmál a vstal. „Možná. Ale já vás zabiju, Shannowe. Udělám vlastní stopu.“

## 18

NU-ATRACHASÍS VIDĚL, ŽE S KONVOJEM POvozů je něco v hrozném nepořádku, dávno předtím, než k němu dorazil. Slunce již vyšlo, a přesto se mezi šestadvaceti vozy nic nehýbalo. Opodál ležel mrtvý chlapec a Nu zahlédl i další mrtvoly položené vedle sebe o třicet kroků dál.
Nu se zastavil a uvažoval o tom, že je obejde, jenže z vysoké trávy vedle vyjetých kolejí na něj kdosi zavolal. Nu se otočil a spatřil ve strži ležet mladou ženu. V náručí chovala dítě. Nu jejím slovům nerozuměl, mluvila drsným jazykem, který neznal. Obličej měla potlučený a přepadlý, na tvářích a na hrdle otevřené zarudlé boláky. Nu se zděšeně stáhl, ale pak se jí podíval do očí a uviděl v nich strach a bolest. Vzal do ruky svůj kámen a přistoupil k ženě. Byla hrozně vyhublá, a když jí položil ruku na rameno, cítil pod šedou vlněnou látkou jejích šatů ostře vystupující kosti. Ve chvíli, kdy se jí dotkl, stala se pro něj její slova náhle srozumitelnými. „Pomozte mi. Pro lásku Boží, pomozte mi!“ Nu se kamenem dotkl jejího čela a boláky okamžitě zmizely, stejně jako tmavé kruhy pod velkýma modrýma očima. „Moje dítě,“ řekla a zvedla k Nuovi malý uzlíček.
„Tady už nic udělat nemůžu,“ řekl jí Nu smutně s pohledem upřeným na maličkou mrtvolku. - Žena zaúpěla a přitiskla si dítě k hrudi. Nu vstal, pomohl jí na nohy a odvedl ji k vozům. Dvacet kroků před nimi na cestě ležel na zádech jakýsi muž a nevidoucí oči upíral na oblohu. Prošli kolem něj, a když se přiblížili k táboru, rozběhla se k nim postarší šedovlasá žena. „Vraťte se!“ křičela. „Je tady mor.“
„Já vím,“ řekl jí Nu-Atrachasís. „Já... jsem léčitel.“
„Tady už se nedá nic dělat,“ řekla žena. Pak si všimla dívky. „Ello? Dobrý Bože, Ello. Jsi v pořádku?“
„Nemohl zachránit moje děťátko,“ zašeptala Ella. „Pro malou Marušku už bylo pozdě.“
„Jak se jmenujete, příteli?“ zeptala se žena a vzala ho za ruku.
„Nu-Atrachasís.“
„Nuže, velkomožný pane Njú, je tady přes sedmdesát vážně nemocných lidí a jenom čtyřem z nás se mor zatím vyhýbá, takže o ně můžeme aspoň trochu pečovat. Proboha, doufám, že jste léčitel.“

Nu se rozhlédl kolem sebe. Smrt byla všude. Některá těla ležela nezakrytá a na stále ještě mokvající boláky se slétaly mouchy. Přes další mrtvé byly aspoň nedbale přehozené pokrývky. O kousek dál napravo Nu zahlédl dětskou ručku trčící z pytle. Z vozů vycházelo sténání a pláč a tu a tam se od oběti k oběti belhali pomocníci - sami nakažení - a pomáhali, kde mohli, dávajíce nemocným napít vody. Když se stařena dotkla jeho ruky, Nu ztěžka polkl. „Pojďte," vyzvala ho. Nu se podíval na její ruku a všiml si, že má na předloktí ošklivé červené skvrny. Stiskl kámen, natáhl ruku a pohladil ji po vlasech. „Pro lásku Boží," řekl jí. Boláky zmizely.
Žena se zadívala na své ruce a cítila, jak jí tělem opět proudí síla, jako by se právě probudila z hlubokého, osvěžujícího spánku. „Děkuji," zašeptala. „Kéž vám Bůh požehná. Ale musíte si pospíšit, protože vás nutně potřebují další."
Zavedla ho k vozu, kde přikrytá propocenými pokrývkami ležela žena a čtyři děti. Nu na každého položil kámen a horečka pominula. Potom šel od vozu k vozu, uzdravoval nemocné a díval se, jak se černé žilky v kameni rozšiřují. Padl soumrak a Nu zatím uzdravil přes třicet lidí. Ona postarší žena, jmenovala se Marta, spěchala připravit pro přeživší něco k jídlu a Nu byl ponechán sám sobě. V měsíčním světle si prohlédl kámen. Teď na něm bylo víc černé než zlaté a Nu pod příkrovem tmy vyklouzl z tábora.
Nemám na vybranou, přesvědčoval se v duchu. Jestli mám ještě někdy uvidět Pašad a děti, musím nechat v kameni aspoň trochu moci. Ale s každým krokem, který udělal, mu těžklo srdce.
Nakonec se na měsíčním světlem zalité pláni posadil a začal se modlit. „Co chceš, abych udělal?" zeptal se. „Co pro mě znamenají ti lidé? Ty dáváš život, přinášíš smrt. To ty jsi na ně seslal ten mor. Proč ho prostě nemůžeš zase odejmout?"
Žádné odpovědi se mu nedostalo, ale Nu si vzpomněl na dny svého dětství v chrámu, kdy ho učil sám veliký Rizzhak. Znovu viděl Rizzhakovy zastíněné oči i jeho orlí nos a rozcuchanou bílou bradku. A vzpomněl si na příběh o Nebi a Pekle, který Rizzhak vyprávěl:
„Modlil jsem se k Pánu všech věcí, aby mi ukázal Ráj i Belialovo trýznění. A ve svém vidění jsem spatřil dveře. Otevřel jsem je, a tam, ve velké místnosti, byla na ohromném stole rozložena opulentní hostina. Ale všichni hosté kvíleli, protože lžíce, které drželi, měly dlouhá, předlouhá držadla, a i když dosáhli na krmi, lžíce byly příliš dlouhé, aby si mohli jídlo vložit do úst. A tak proklínali Boha a hladověli. Zavřel jsem dveře a požádal o ukázku Ráje. Ale před sebou jsem měl pořád ty stejné dveře. Otevřel jsem je tedy, a uvnitř byla stejná hostina a všichni hosté měli ty stejné lžíce s dlouhými držadly. Ale teď krmili jeden druhého a vzývali Boha tisíci jmény známými pouze andělům."
Nu vzhlédl k měsíci a pomyslel na Pašad. Pak si povzdechl a vstal.
Když se vrátil k vozům, dokončil, co začal, a uzdravil všechny nemocné. Pracoval dlouho do noci a za svítání si prohlédl kámen. Byl celý černý, beze stopy zlata.
Přišla za ním Marta, přisedla si k němu a podala mu šálek s hořkým černým nápojem.
„Slyšela jsem o nich," řekla, „ale ještě jsem žádný neviděla. To byl Danielův kámen. Už je celý využitý?"
„Ano," řekl Nu a hodil ho na zem u ohně.
„Zachránil mnoho životů, velkomožný pane Njú. A já vám za to děkuji."
Nu neříkal nic.
Myslel na Pašad...

* * *

Beth McAdamová zamyšleně řídila vůz zvlněnou travnatou plání na jih ke Zdi. Děti seděly vzadu a škorpily se, ale ona je nevnímala. Shannow se rychle uzdravoval, ale pořád byl upoután na lůžko U poutníkova spočinutí, a do tábora ve stanovém městečku je často chodil navštěvovat pastor. A byl tu ještě Edric Scayse, vysoký, sebevědomý, zdvořilý a galantní. Dvakrát ji vzal na večeři a bavil ji příběhy o své výchově na dalekém severu.
„Teď tam mají města a volené vůdce," vykládal jí. „Někde uzavřeli smlouvy se sousedními osadami a vloni se dokonce mluvilo o konfederaci."
„Společně jim to nepůjde," prohlásila Beth. „Lidi to nezvládnou. O všechno se budou hádat a budou se mezi sebou rvát z těch nejmalichernějších důvodů."
„Nebuď si tak jistá, Beth. Lidstvo se nemůže rozrůstat bez organizace. Vezmi si třeba bartáty - teď je berou všude, bez ohledu na to, do jaké osady přijdeš. Starý Jacob Barta, který je razil jako první, snil o jednotném státu. A teď to vypadá, že by to mohlo vyjít. Jen si představ, jaké by to bylo, kdyby byl zákon přijímán všude stejně jako bartáty?"
„Jenom by byly větší války," řekla Beth s přesvědčením. „Tak to prostě chodí."
„Potřebujeme vůdce, Beth - silné muže, kteří by nás všechny svedli dohromady. Je toho ještě tolik, co nevíme o minulosti a co by nám mohlo pomoci v budoucnosti... tolik."
Vedoucí vůl klopýtl a vytrhl Beth ze zamyšlení. Beth přitáhla opratě a dala zvířeti čas se narovnat. Scayse ji přitahoval. Byl silný, ale bylo na něm něco, co ji, aniž si to jasně uvědomovala, znervózňovalo. Jako pastor, i on v sobě měl něco nebezpečného, nejistého. U Shannowa bylo všechno nebezpečí na povrchu - co jste viděli, toho se vám také dostalo. O kolik by byl život snazší, kdyby jí připadal Josiah Broome přitažlivý. Jenomže on byl takový zabedněný hlupák.
„Bojím se pomyslet na to, že lidi vzhlížejí k chlapům, jako je Jon Shannow," řekl jí jednou ráno, když čekali na první zákazníky. „Odporný chlap! Zabiják, rváč a štváč toho nejhoršího druhu. Lidi jako on kazí osady, ničí civilizované chování. Je jako rakovina mezi námi a měli by mu přikázat, aby odešel."
„Copak někdy něco ukradl?" namítla Beth a dávala pozor, aby se jí v hlase neozval hněv. „Nebo se choval nezdvořile? Kdy? Nebo někoho zabil bez toho, aby mu ten dotyčný sám vyhrožoval smrtí?"
„Jak se na to můžete ptát? Copak jste ho neviděla té noci, co zemřel ubohý Fenner? Když stál před lidmi a ten člověk se ho zeptal, jestli si myslí, že je zvládne všechny? Shannow ho bez varování zastřelil. Ten muž ani nedržel ruku na pistoli."

„Vy to nikdy nepochopíte, velkomožný pane Broome. Překvapuje mě, že jste se dožil tak vysokýho věku. Kdyby to Shannow nechal v tý chvíli plavat, všichni by se obrátili proti němu a rozstříleli by ho na kusy. On je ale zadržel, převzal iniciativu... na rozdíl od ubohýho Fennera. Mluvila jsem o něm se Shannowem. Věděl jste, že šel za Shannowem pro radu? Jeruzaléman mu řekl, aby Webberovi prostě nakázal odejít a nenechal se zatáhnout do hovoru. Říkal, že jakmile Webberovi dovolí se začít dohadovat, ztratí příhodnej okamžik. Fenner to pochopil, velkomožný pane Broome. Ale zradili jste ho, vy a všichni, co byli s váma. A teď je mrtvej.“
„Jak se mě opovažujete obviňovat ze zrady? Šel jsem tam s Fennerem. Svůj díl jsem udělal.“
„Váš díl?“ zasyčela Beth. „Nechal jste ho zabít a pak jste se odplazil jak bezpáteřnej had.“
„Nemohli jsme nic dělat. Nikdo nemohl nic dělat.“
„Shannow to udělal. Sám. Tak ho přede mnou nekritizujte. Ten chlap stojí za deset takovejch, jako jste vy.“
„Vypadněte! Tady už nepracujete. Ven, povídám!“
Když Beth přišla o práci, zašla za Scaysem, jenž souhlasil, že ji nechá se přestěhovat okamžitě. Dokonce jí nabídl, že jí jeho muži pomohou, ale ona odmítla.
Teď byla skoro na místě. Když volci překonávali poslední hřeben před pronajatým pozemkem, byli už unavení, a Beth je chtěla nahoře nechat trochu vydechnout. Ale když se dostali nahoru, Beth se podívala do údolí a uviděla pět chlapů, jak řežou pokácené stromy na polena. Opodál bylo provazy vyznačené místo, kde byla udusaná hlína připravená jako podlaha pro budoucí srub. V Beth se vzedmula vlna vzteku a ona vytáhla revolver, sestoupila z vozu a došla dozadu, kde měla uvázaného koně. Nařídila dětem, aby zůstaly, kde jsou, a dojela k místu, kde pracovali oni muži. Jak se přiblížila, jeden z nich odložil sekeru a vyšel jí naproti. Sundal klobouk a usmál se.
„Brejtro, milostpaninko. Hezkej den, svítí nám slunko a kapku pofukuje.“
Beth zvedla revolver a muži zmizel úsměv ze rtů. „Co to k čertu děláte na mým pozemku?“ zeptala se Beth a natáhla kohoutek.
„Zadržte, dámo,“ zvedl muž na obranu ruce. „Velkomoženej pán Scayse nás požádal, abychom vám kapku píchli - pokáceli stromy a tak. Taky jsme si vzali vodováhu, abychom viděli, jak to tu vlastně vypadá.“
„Já jsem o žádnou pomoc nežádala,“ prskala vztekle Beth a pořád na něho mířila revolverem.
„O tom já nic nevím. My jezdíme pro velkomožnýho pána Scayse. On řekne skočte, a my se neptáme proč - prostě skočíme.“
Beth zajistila revolver a vrátila ho do pouzdra. „Proč jste pro srub vybrali zrovna tohle místo?“
„No,“ usmál se ten muž znovu, „je tu vepředu a vzadu otevřený prostranství, voda je nedaleko a do předních oken vám večer bude hezky svítit sluníčko.“
„Vybrali jste to dobře. Jak se jmenujete?“
„Říkají mi Bejk, ale správně se jmenuju Izmael Kovac.“
„Bejk je správně,“ řekla mu Beth. „Pokračujte. Dojedu pro vůz.“

## 19

PRVNÍ OTŘES ZASÁHL MĚSTO TĚSNĚ PŘED svítáním. Bylo to jen vytrvalé chvění, které roztřáslo talíře v policích, a mnoho lidí ho prostě zaspalo. Někteří se však vzbudili, vytřeli si spánek z očí a uvažovali, zda se snad neblíží bouře. Druhý otřes přišel v poledne, a když k němu došlo, Chreena právě pracovala v laboratoři. Země se nyní chvěla silněji. Z polic popadaly knihy a Chreena vyběhla na balkon, odkud zahlédla lidi hemžící se v ulicích. U náměstí se zbortila dvanáct stop vysoká socha, ale nikdo nebyl zraněn. Chvění po chvíli ustalo.
Do laboratoře vkulhal Oshere. „Trocha vzrušení,“ prohodil huhňavěji než dřív.

„Ano," připustila Chreena. „Už tu někdy došlo k zemětřesení?"
„Jednou, asi tak před dvanácti lety," vykládal Oshere. „Nebylo to nic vážného, i když několik sedláků přišlo o pár kusů dobytka a hodně krav zmetalo. Jak pokračuje tvoje práce?"
„Dostanu se tomu na kloub," odvětila Chreena a odvrátila zrak.
Oshere si dřepl na mozaikovou podlahu a vzhlédl k ní. „Rád bych věděl, jestli k tomu problému přistupujeme z té správné strany," poznamenal.
„Jaký jiný způsob bychom měli vyzkoušet? Kdybych dokázala zjistit, co vyvolává regresi stavby genomu, možná bych to uměla zastavit."
„To právě myslím, Chreeno. Snažíš se dostat přímo do srdce problému, a tak ho nevidíš jako celek. Díval jsem se do záznamů těch, kdo prošli proměnou přede mnou. Všichni byli muži a všem bylo méně než pětadvacet let."
„To přece vím. Nijak mi to nepomůže," vyštěkla netrpělivě Chreena.
„Chvilku mě sleduj. Skoro všichni pozměnění se měli ženit. Tos nevěděla, co?"
„Ne," přiznala Chreena. „Ale jak to může být důležité?"
Oshere se usmál, ale ona to na jeho zduřelém lvím obličeji nepoznala. „U nás je zvykem, aby ženich vzal dámu svého srdce na jih do hor a tam se jí pod mečem Jediného zavázal svou láskou. Tak to dělá každý."
„Ženy tam ale chodí taky, a na ty to žádný vliv nemá."
„Ano," řekl Oshere. „Hodně jsem o tom přemýšlel. Já tvé vědě nerozumím, Chreeno, ale vím, jak řešit problémy. Nejdřív hledej odchylky a pak se ptej - ne kde je problém, ale kde není. Jestli všichni pozměnění putovali za mečem, ale na ženy to nemělo žádný vliv, tak co tam dělají muži jiného než ony? Co dělal Šir-ran, když jste tam byli?"
„Nic, co bych nedělala i já," řekla Chreena. „Jedli jsme, pili jsme, spali jsme a milovali jsme se. Vrátili jsme se domů."
„Copak se on nevyšplhal na štít Chaosu a neskočil do vody dvě stě stop pod ním?"
„Ano. Rozuměla jsem tomu tak, že je zvykem, aby se muži očistili ve vodách Zlatého plesa, než se zavážou. Ale tohle dělají všichni muži - a ne všichni jsou postižení."
„To je pravda," souhlasil s ní Oshere, „ale někteří se jenom opláchnou v té nejpřístupnější části plesa. Jiní skáčou do vody z nižších skalisek. Ale jen ti nejztřeštěnější se vyšplhají na štít Chaosu a skáčou odtamtud."
„Pořád nechápu, co se mi snažíš sdělit."
„Pět z posledních šesti pozměněných se na ten štít vyšplhalo. Jedenáct dalších, kteří žádnou změnu neprodělali, se jen vykoupalo v jezírku. To je ta odchylka. Nejvyšší procento pozměněných pochází z těch, co vyšplhali na štít."
„Ale co ty? Ty nejsi zamilovaný. Tys pod meč nikoho nebral."
„Ne, Chreeno. Já tam šel sám. Vyšplhal jsem na štít a skočil jsem. Oshere skočil a zavázal se."
„K čemu?"
„K lásce. Chtěl jsem požádat... jednu ženu, aby mě provázela, ale nevěděl jsem, jestli budu mít odvahu skočit. Tak jsem šel sám. A o dva týdny později začala proměna."
Chreena se posadila a zadívala se na zrůdu před sebou. „Byla jsem pěkně hloupá," zašeptala. „Mohl bys jít se mnou zpátky k meči?"
„Tu cestu bych jako muž nemusel přežít," poznamenal Oshere. „Ještě máš hromotvůrce, kterého sis přinesla s sebou?"
„Ano," odpověděla Chreena, otevřela přihrádku ve stole a vytáhla pekelnou zbraň.
„Měla by sis ho vzít s sebou, Chreeno."
„Nedokázala bych tě zabít, Oshere. Nikdy."
„I já jsem přesvědčen, že bych ti nedokázal ublížit. Ale ani jeden z nás to neví určitě, co?"

* * *

Shannow si natáhl boty a připjal si opasek se zbraněmi. Pořád se cítil slabý, což se mu příliš nelíbilo, ale síly se mu přece jen navracely. Od onoho odpoledne, kdy se s ním Beth McAdamová pomilovala, jí měl plnou hlavu. Od té doby za ním nepřišla. Shannow seděl u okna a vzpomínal na ten nádherný den. Nedával jí vinu za to, že se mu vyhýbá. Co by jí taky mohl nabídnout? Kolik žen by vůbec chtělo být spojováno s mužem jeho pověsti? V době, kdy se uzdravoval, měl spoustu času na přemýšlení. Nepromarnil snad svůj život? Co udělal, aby to tu po něm zůstalo? Ano, zabíjel špatné lidi, a dalo by se tvrdit, že tím zachránil několika nevinným život. Ale neměl syna ani dceru, kteří by byli pokračovateli jeho rodu, a nikde v tomto nezkroceném světě nebyl vítán. Aspoň ne nadlouho.
Jeruzaléman. Zabiják. Ničitel.
„A kde je láska, Shannowe?" zeptal se sám sebe.
Sešel dolů, odpověděl Masonovi na pozdrav a vyšel ven. Na jasné modré obloze svítilo slunce a větřík zvedal oblaka prachu z udusaného bláta na silnici.
Shannow přešel ulici a zamířil do zbrojířské dílny. Groves nebyl za pultem, a tak Shannow prošel obchodem a našel mužíka, jak se krčí u ponku.
Groves vzhlédl a usmál se. „Dal jste mi vskutku pěkný úkol, velkomožný pane Jeruzalémane. Tohle nejsou náboje s okrajovým zápalem."
„Ne, tyhle mají středovou zápalku."
„A taky mají pěkně velkou ráži. Člověk musí s takovou municí přesně mířit. Kdyby se netrefil, mohla by kulka klidně projít třeba stěnou domu a zabít někoho, kdo si lebedí doma v křesle."
„Snažím se střílet přesně," poznamenal Shannow. „Už jste dodělal, co jsem si objednal?"
„Je obloha modrá? Ovšemže je to hotovo. Taky jsem podle stejného vzoru vyrobil pět set nábojů pro velkomožného pána Scayse. Zdá se, že jeho pekelné zbraně už dorazily - ale bez munice."

Shannow mu zaplatil a odešel. Ostrý kamínek, na který šlápl, mu připomněl, jak už má prošlapané podrážky. Obchod byl hned naproti a Shannow tam zakoupil nové boty z měkké kůže, dvě bílé vlněné košile a spoustu černého střelného prachu.
Když mu příručí připravoval, co si objednal, zasáhl město otřes půdy a zvenčí se ozvalo ječení. Shannow se stačil chytit pultu, aby neupadl, a všude kolem něj se zboží - hrnce, pánve, nože, pytle s moukou a další potřebné věci - sypalo z polic.
Chvění země pominulo stejně rychle, jako přišlo. Shannow se vynořil z obchodu.
„No jen se na to koukněte!“ zvolal kdosi ukazuje na oblohu. Slunce stálo v nadhlavníku, ale o kousek dál na jih zcela jasně zářilo druhé slunce, než náhle zmizelo.
„Už jste někdy něco takového viděl, Shannowe?“ zeptal se Clem Steiner.
„Zatím ne.“
„Co myslíte, že to znamená?“
Shannow pokrčil rameny. „Možná to byla fata morgána. Už jsem o takových věcech slyšel.“
„Docela vám z toho naskakuje husí kůže, co? Já teda ještě nikdy neslyšel o fata morgáně, co by vrhala stín.“
Z obchodu vyšel příručí nesa Shannowovo zboží. Jeruzaléman mu poděkoval a balíček si strčil pod paži k věcem od zbrojíře.
„Připravujete se k odjezdu?“ zeptal se Steiner.
„Ano. Zítra odjíždím.“
„Tak bychom možná mohli dokončit tu naši záležitost,“ navrhl mladý pistolník.
„Steinere, vy jste ale hloupý kluk. A přesto vás mám rád - a rozhodně nemám v úmyslu poslat vás na hřbitov. Chápete, co říkám? Držte se ode mě dál. Svoji pověst si vybudujte jinak.“
Než mohl mládenec odpovědět, Shannow odkráčel. Vyšel po schůdcích k Poutníkově spočinutí. Ve dveřích stála jakási mladá žena a upírala oči na něco přes ulici. Shannow se kolem ní protáhl a ohlédl se. Všiml si, že hledí na muže s černým plnovousem, sedícího na chodníku před Veselým poutníkem. Muž vzhlédl a spatřil ji. Z obličeje mu zmizela veškerá barva. Vstal a rozběhl se zpátky do stanového městečka. Shannow si zmateně prohlédl onu ženu. Byla vysoká a krásně oblečená do třpytivé zlaté sukně. Zelenou košili měla volně zastrkanou pod široký kožený pás a měla také vysoké jezdecké boty z nejjemnější jelenice. Vlasy měla světlé s pramínky jako z ryzího zlata a oči barvy mořské zeleně.
Obrátila se a všimla si, že ji Shannow pozoruje. Ten se už už chtěl stáhnout před ledovým pohledem, jejž mu věnovala. Místo toho se však usmál a uklonil se jí. Žena si ho nevšímala a přistoupila k Masonovi.
„Je tu Scayse?“ zeptala se hlubokým, nakřáplým hlasem.
Mason si odkašlal. „Ještě ne, milostpaní Šarazád. Nechtěla byste počkat v jeho pokoji?“
„Ne. Řekněte mu, že se setkáme na obvyklém místě. Dneska večer.“ Otočila se na podpatku a vyšla z domu.
„Krásná to žena,“ poznamenal Shannow.
„Naskakuje mi z ní husí kůže,“ zavrčel Mason a zazubil se. „Ať mě vezme čert, jestli vím, odkaď je. Přijela včera na hřebci, co musel mít nejmíň osmnáct pěstí. A ty šaty... ta sukně je hotovej zázrak. Jak to, že se tak leskne?“
„To kdybych věděl,“ opáčil Shannow. „Zítra odjíždím. Co vám dlužím?“
„Už jsem vám říkal jednou, Shannowe, že nic. A stejný by to bylo, i kdybyste se vrátil.“
„Pochybuju, že bych se vracel - ale děkuju vám za nabídku.“
„Slyšel jste o tom léčiteli? Přijel dnes odpoledne s konvojem.“
„Ne.“
„Zdá se, že ten konvoj zasáhl dýmějovej mor, a tenhle chlap přišel odněkud z divočiny s Danielovým kamenem. Každýho uzdravil. To bych bejval moc rád viděl. O Danielovejch kamenech už jsem slyšel, ale nikdy jsem neměl žádnej v ruce. A co vy?“
„Já už je viděl,“ řekl mu Shannow. „Jak ten léčitel vypadal?“
„Velkej chlap s těma nejčernějšíma vousama, co jste kdy viděl. Taky má velký ruce. Jako zápasník.“
Shannow se vrátil do svého pokoje a znovu se posadil k oknu. Zlatovlasá žena právě na takového muže zírala s čirou nenávistí. Shannow potřásl hlavou.
To s tebou nemá nic společného, Shannowe.
Zítra již bude Poutníkovo Údolí daleko za tebou.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

20

ŠARAZÁD SEDĚLA, ZDÁNLIVĚ SAMA, V MĚsíčním světle na plochém kameni. Den jí přinesl nečekané potěšení. Nu-Atrachasís byl tady v této prokleté barbarské zemi. Jeho útěk z Adu ji neustále zlobil, a král byl kvůli tomu dost rozčilený. Sedm z jejích Dlouhých nožů stáhli z kůže a nabodli na kůl a ona sama přišla o královskou přízeň. Ale teď - převeliká nechť je sláva Belialova - má stavitele lodí opět na dosah. V duchu se zatoulala k muži, jehož zahlédla, jak si ji prohlíží v té chatrči, kterou tu vydávali za místo k odpočinku. Něco na něm ji zneklidnilo. Nebyl hezký, i když ošklivý také ne, ale měl nesmírně zajímavé oči. Kdysi dávno měla milence právě s takovýma očima. Ten muž byl gladiátor, skvělý zabiják. Bylo to snad tím? Nebo byl ten barbar nebezpečný?
Ze stromoví zaslechla hrčení vozu, a tak se vydala na kopec a zadívala se na dva muže, kteří na voze jeli. Jeden byl mladý a hezký, druhý starší a holohlavý. Šarazád počkala, dokud se nepřiblížili, a pak jim vkročila do cesty.
Stařec přitáhl opratě a zatáhl za hrubou brzdu. „Dobrej večír, milostpaninko," pozdravil, sešplhal z kozlíku a protáhl si hřbet. „Jste si jistá, že to chcete složit tadyhle?"
„Ovšem," odvětila Šarazád. „Přímo tady. Kde je Scayse?"
„Nemohl přijít," ozval se ten mladší muž. „Já ho tady zastupuji. Jmenuji se Steiner."
Co je mi po tvém jméně, pomyslela si Šarazád. „Vyložte vůz a otevřete první bednu," řekla nahlas. Steiner odvázal otěže osedlaného koně od zadku vozu a zavedl ho o pár kroků dál. Pak muži složili těžké bedny na zem. Starší vytáhl lovecký tesák a vypáčil víko. Šarazád přistoupila blíž, naklonila se nad bednu, odhrnula promaštěný papír a vytáhla ručnici s krátkou hlavní.
„Ukažte mi, jak to funguje," nařídila.
Starší muž otevřel babiček nábojů a dva zasunul ze strany do zásobníku. „Semhle přijdou - až deset nábojů. Tady ta pružina je dotláčí na místo. Chytnete to tuhle," vykládal a uchopil zbraň pod hlavní, „a jednou natáhnete. Teď je náboj v komoře a zbraň je připravená. Stiskněte spoušť, zapumpujte, a prázdnou nábojnici to vyhodí ven a dovnitř vklouzne nový náboj."
„Chytré," přiznala Šarazád. „Naneštěstí ale po téhle dodávce už nebudeme žádnou další potřebovat. Uděláme si vlastní."
„Mně to nevadí," prohlásil stařík. „Pro mě to neznamená žádnej rozdíl."
„Ó, ale ano," usmála se Šarazád a zvedla ruku. Z křoví kolem se zvedlo na dvě desítky Dlouhých nožů s pistolemi v rukou.
„Dobrý Ježíši, co to je k čertu zač?" zašeptal muž, když se plazi pohnuli dopředu. Když se ti strašidelní tvorové objevili, za vozem zůstal Clem stát hrůzou jako přimrazený. Pak zacouval ke koni.
„Zabijte je," rozkázala Šarazád. Clem se vrhl na zem, překulil se, a jak se zvedal, již střílel. Dva plazy to srazilo na zem. Nocí se rozlehla další střelba a kolem přikrčeného Clema vyskakovaly ze země obláčky prachu. Jeho kůň se splašil a rozběhl se pryč, ale jak probíhal kolem něj, Clem se k němu vrhl a zachytil se sedlové hrušky. Kůň ho zpola nesl, zpola vlekl mezi stromy a kolem nich hvízdaly kulky.
„Najděte ho," přikazovala Šarazád a šest plazů se rozběhlo do temnoty. Šarazád se poté obrátila ke staršímu muži, který stál po celou přestřelku jako přimrazený. Šarazád vsunula ruku do kapsy zlaté suknice a vytáhla malý kamínek, temně rudý s černými žilkami.
„Víš, co je tohle?" zeptala se starce. Ten zavrtěl hlavou. „Tohle je krvavý kámen. Umí úžasné věci, ale musí se krmit. Nakrmíš můj krvavý kámen?"
„Ó můj Bože," zašeptal vyděšeně stařík, a když Šarazád vytáhla stříbrnou pistoli, ucouvl s pohledem upřeným na zbraň.
„Překvapuje mne, že největší myslitelé Atlantidy nikdy neobjevili takovou skvělou hračku. Je tak čistá, tak smrtící, tak dokonale účinná."
„Prosím, milostpaní. Mám ženu... děti. Nikdy jsem vám neublížil."
„Urážíš mě, barbare, už jen tím, že jsi." Šarazád zvedla pistoli a kulka muži prostřelila srdce. Umírající padl na kolena a pak se zhroutil na břicho. Šarazád ho špičkou boty obrátila na záda a položila mu krvavý kámen na hruď. Černé žilky po chvilce úplně zmizely.
Šarazád se posadila k mrtvole, zavřela oči a soustředila se na své vítězství. Před očima uviděla obraz, na němž Nu-Atrachasís neozbrojen čekal, až ho zajmou. Ale mezi ní a pomstou, po níž tolik toužila, stál tmavý stín. Tvář toho

muže byla rozmazaná, ale Šarazád na něj soustředila svou pozornost a nakonec muže poznala. Byl to ten člověk od Poutníkova spočinutí - jenže teď měl v očích plameny a v rukou hady s ostrými, smrtícími zuby. Šarazád si tento obraz podržela a zavolala svého učitele, jehož tvář se jí vzápětí zjevila.
„Co tě trápí, Šarazád?“
„Podívej, pane, na ten obraz. Co to znamená?“
„Ohnivé oči značí, že je to neúprosný nepřítel. Hadi značí, že má v rukou moc. To za ním je ten odpadlý prorok?“
„Ano, pane. Je tady na tomto divném světě.“
„Chyť ho. Chci ho mít tady před sebou. Rozumíš, Šarazád?“
„Ano, pane. Ale pověz mi, proč už nebudeme jednat se Scaysem? Myslela jsem, že nám jejich zbraně budou k většímu užitku.“
„Otevřel jsem brány do světů s nekonečně větší mocí. Tvoje barbarské království nám toho mnoho nenabízí. Můžeš si vzít deset setnin Dlouhých nožů, jestli chceš, a pustit těm barbarům žilou. Ano, udělej to, Šarazád, jestli tě to potěší.“
Obličej zmizel. Deset setnin Dlouhých nožů! Ještě nikdy nevelela tak velkému oddílu. Ano, bude dobré naplánovat bitvu. Slyšet dunění střelby a křik umírajících. Jestli to provede dobře, třeba ji nechají velet lidem, místo těchhle odporných šupinatých stvoření zpoza bran. Ztracena ve svých snech si Šarazád nevšímala vzdálené střelby.

* * *

Clem Steiner dostal dva zásahy. Z rány v hrudi mu crčela krev a levá noha ho pálila, jak se na okraji rozšklebené rány mísil pot s krví. - Zastřelili pod ním koně, ale podařilo se mu zasáhnout přinejmenším jednoho z těch tvorů, co ho pronásledovali.
Co jsou, k čertu, zač?
Clem se doplazil za skálu a škrábal se dál nahoru po zalesněné stráni. Nejdřív je považoval za muže v maskách, ale teď si nebyl tak jistý. A byli hrozně rychlí... pohybovali se tak rychle, že by to žádný člověk nedokázal. Clem si olízl rty, zadržel dech a pozorně se zaposlouchal do zvuků kolem sebe. Slyšel vítr šepotající v listoví nad ním i zurčení horské bystřiny po své levici. Napravo se pohnul nějaký stín a Clem se překulil a vystřelil. Kulka plaza zasáhla pod bradu a vyšla mu temenem. Tvor se zhroutil vedle Clema a chvíli sebou ještě škubal. Clem si s hrůzou prohlížel šedou šupinatou pokožku a černé kožené brnění. Stvoření mělo jen čtyři prsty a navíc na palci tři klouby.
Dobrý Bože, jsou to démoni! napadlo ho. Honí mě démoni!
S námahou se uklidnil a nacpal do revolveru poslední náboje. Pak sebral mrtvému plazovi zbraň a opřel se zády o skálu. Kulka, která ho zasáhla do hrudi, šla hodně vysoko a Clem doufal, že minula plíci. Ovšemže ji minula, ty troubo! Přece nekašleš krev, ne?
Cítil se však velmi sláb. Zavíraly se mu oči, ale udržel se při vědomí. Musíš sebou hnout! Dostat se do bezpečí! Začal se plazit pryč, ale ztráta krve ho velice oslabila, a tak urazil jen pár yardů, než ho síly opustily docela. Za ním se ozvalo zašustění. Clem se pokusil otočit, ale do boku ho zasáhla těžká bota. Clem zvedl revolver, avšak kdosi mu ho vykopl z ruky. Pak cítil, jak ho vlečou dolů. Všechna bolest ho přešla a on upadl do bezvědomí.
Probudila ho bolest. Zjistil, že je svlečen donaha a připoután ke stromu. V těsném kroužku kolem těla tvora, jehož předtím zabil na úbočí, seděli další čtyři z těch odporných plazů. Viděl, jak jeden z nich bere nůž s pilovitým ostřím, prořezává hrudník oběti a vytahuje srdce. Clemovi hrozilo, že ho přemůže nevolnost, nicméně nedokázal od té scény odtrhnout zrak. Plazi začali prozpěvovat a jejich šeplavé hlasy se lesem jasně rozléhaly. Pak ten první tvor rozřezal srdce na čtyři díly a ostatní přijali svůj kousek, jejž hned pozřeli.
Potom poklekli vedle mrtvého těla a každý se ho dotkl čelem. Nakonec vstali a obrátili se ke spoutanému muži. Clem se podíval do jejich úzkých zlatých očí a pak sklouzl zrakem na pilovité nože, které drželi. Na Clema Steinera nečekala slovutná pověst ani obdivné pohledy. Nebude mu patřit žádný poklad ani zbožňující ženy. Přemohl ho hněv a on se napjal, až se mu provazy zařízly do masa. Plazi se blížili.
„Popatřete,“ ozval se čísi hlas a Clem se ohlédl napravo, kde spatřil stát Jona Shannowa. Slunce svítilo za ním, a tak měl Jeruzaléman obličej ve stínu. - Mluvil tichým, podmanivým hlasem, a plazi tam jen tak stáli a zírali na něj. „Popatřete, jak smršť, již seslal Hospodin, zuřivě postupuje, neutuchající smršť, jež dopadne strašlivě na hlavy špatných a je zhubí.“
Nastalo ticho. Shannow tam klidně stál a ranní větřík povlával šosy jeho pláště.
Jeden z plazů sklonil nůž, postoupil dopředu a šeplavě zasyčel.
„Tyss duch, nebo člověk?“
Shannow neříkal nic a plazi dali hlavy dohromady a cosi si šeptali. Pak se vůdce vydal k Jeruzalémanovi.
„Ssítím tvoji krrev,“ zasyčel Dlouhý nůž. „Tyss člověk.“
„Já jsem smrt,“ opáčil Shannow.
„Tyss Prravdomluvný,“ řekl plaz nakonec. „Nebojíme sse tě, ale zznáme mnoho, co lidé nezznají. Ty jssi to, co říkášš, a my tvoji ssílu cítíme. Tento den jesst tvůj. Vššak přijdou jiné. Krráčej opatrrně, mužži ssmrti.“
Vůdce pokynul ostatním Dlouhým nožům a všichni plazi se otočili na patě a odklusali pryč.
Čas jako by se pro Clema zastavil, připadalo mu, že se Shannow změnil v sochu. „Pomozte mi,“ zavolal nakonec a Jeruzaléman pomalu došel ke stromu a dřepl si ke Steinerovi. Clem se mu podíval do očí. „Jsem vám dlužen svůj život,“ řekl.
„Nedlužíte mi nic,“ prohlásil Shannow. Přeřezal Clemovi pouta a ovázal mu rány na hrudi a na noze. Pak mu pomohl se obléknout a zavedl ho k vraníkovi.
„Je jich víc, Shannowe. Nevím, kde jsou.“
„Až do toho dne bude zlo mezi námi,“ řekl Jeruzaléman a zvedl Steinera do sedla. Pak se vyhoupl za něj a vyjel z kopců.

* * *

Šarazád se dívala, jak Szsark se svými třemi společníky vybíhá na mýtinu. Zvedla ruku a pokynem ruky k sobě vysokého plaza přivolala. Szsark k ní přistoupil a krátce se jí uklonil.
„Našli jste toho muže?“
„Ano.
„A zabili jste ho?“
„Ne. Jiný ssi ho vyžžádal.“
Šarazád spolkla hněv. Szsark byl vůdcem těchto tvorů, byl prvním z plazů, jenž se králi zavázal spojenectvím. „Vysvětli to,“ požádala ho tedy.
„Zzajali jssme ho - žživého, jak jssi říkala. Pak přiššel sstín. Vyssoký válečník. Sse ssluncem zza zzády. Prronessl sslova moci.“
„Byl to ale jenom člověk, ne?“
„Člověk, ano,“ přitakal Szsark. „Můžžu jít?“
„Bojoval s vámi? Co? Co se stalo?“
„Nebojoval. On byl ssmrt, Zzlatovlássko. On byl moc. My to ssítili.“
„Takže jste ho klidně nechali být? To je zbabělost, Szsarku!“
Szsark naklonil klínovitou hlavu na stranu a velké zlaté oči upřel do jejích. „To sslovo pro člověky. My nemáme sstrach, Zzlatovlássko. Ale je šspatné zzemřřít pro nic.“
„Jak byste mohli vědět, že umřete? Ani ses s ním nepokusil bojovat. Máte přece zbraně, ne?“
„Zzbraně!“ vyplivl Szsark. „Velký hluk. Zzabíjejí moc daleko. Žžádná česst! My jssme Dlouhé nožže. Ten člověk. Měl moc. Nessl zzbrraně. Ale nedrržžel je. Rrozzumíšš?“
„Rozumím všemu. Sežeň dvacet válečníků a chytněte ho. Chci ho. Zajměte ho. Je to jasné?“
Szsark kývl a odešel. Šarazád nerozuměla, nikdy to nepochopí. Muž smrti je mohl kdykoliv zastřelit, ale místo toho pronesl slova moci. Dal jim na vybranou: život, nebo smrt. Tak to bylo prosté. Která inteligentní bytost by si vybrala něco jiného než život? Szsark se rozhlédl po táboře. Jeho válečníci čekali, až promluví.
Vybral jich dvacet a díval se, jak vybíhají z tábora.
Opět si ho zavolala Šarazád.
„Proč nejdeš s nimi?“ chtěla vědět.
„Dneššek jssem mu dal,“ prohlásil Szsark a odešel. Cítil její hněv, cítil, jak touží po tom střelit ho do zad. Došel k potoku, dřepl si, ponořil hlavu do vody a vychutnával chladný klid tam dole.
Když král Atlantidy vyvedl své legie do jejich pralesů, Ruazsové s nimi bojovali. - Ale Szsark věděl, co musí přijít. Ruazsů bylo příliš málo, aby mohli vzdorovat mocné Atlantidě. A tak se Szsark sám vydal vyhledat krále.
„Proč jsi přišel?“ zeptal se král sedící před vojenským stanem.
„Zzabít tě, nebo ti ssloužit,“ odpověděl Szsark.
„A podle čeho se rozhodneš, co udělat?“ ptal se zvědavě král.
„Užž sse sstalo.“
Král kývl. Napjal se a vycenil zuby. „Tak mi to ukaž.“
Szsark poklekl a podal králi zakřivenou dýku. Vladař ji přijal a přitiskl hrot Szsarkovi na hrdlo.
„Zdá se, že teď mám já dvě možnosti.“
„Ne,“ opáčil Szsark. „Jenom jednu.“
Král otevřel ústa a štěkavé zvuky, jež vydal, plaza poplašily. V následujících měsících zjistil, že ten zvuk je smích a že u lidí znamená dobrou náladu. Od Šarazád teď ten zvuk slýchával zřídka - pokud někdo zrovna nezemřel.
Zvedl hlavu z vody a v hlavě mu zazvonila tichá hudba. Szsark odpověděl na volání.
„Mluv, můj bratře, můj synu,“ odpověděl v duchu.
Z křoví vylezl jeden z plazů a se sklopenýma očima se přikrčil.
Hudba v Szsarkově hlavě zesílila a chodbami jeho mysli se nesl jazyk Ruazsů. „Zlatovláska si přeje, abychom přepadli domovy pozemních lidí. V její mysli je snadné číst. Ale tam je jen pár válečníků, Szsarku. Proč jsme tady? Urazili jsme snad krále?“
„Král představuje velikou moc, můj synu. Ale jeho lidé se nás bojí. Teď jsme... prostě jen hračky pro jeho družku. A ona touží po krvi. Ale my jsme zavázáni poslušností králi a musíme poslechnout. Pozemní lidé musí zemřít.“
„To není dobré, Szsarku.“ Melodie se opět změnila. „Proč nás Pravdomluvný nezabil? Nestáli jsme mu snad zato?“
„Četl jsi v jeho myšlenkách. Nepotřeboval nás zabíjet.“
„Tenhle svět se mi nelíbí, Szsarku. Chtěl bych se vrátit domů.“
„My se již domů nikdy nevrátíme, můj synu. Ale král slíbil, že brány nikdy znovu neotevře. Sémě je v bezpečí, my však jsme zárukou toho slibu.“
„Zlatovláska nás nenávidí. Jistě zařídí, abychom všichni zemřeli. A pak nebude nikoho, kdo by pozřel naše srdce a dal nám život. A já už necítím duše svých bratří zpoza bran.“
„Já také ne. Oni tam ale jsou a ponesou naše duše. Nemůžeme zemřít.“
„Zlatovláska přichází!“ Plaz vstal a zmizel v podrostu.
Szsark se také zvedl a pozoroval Šarazád. Z její ošklivosti se mu obracel žaludek, ale odpoutal se od toho a raději se soustředil na drsný jazyk člověka.
„Co ssi přeješš?“ zeptal se.

„Nedaleko je jedna osada. Chci, aby byla zničena.“
„Jak přikazzuješš,“ odpověděl Szsark.

## 21

SHANNOW JEL OPATRNĚ A RANĚNÉHO PODpíral, ale často se zastavoval a ohlížel se za sebe. Po pronásledovatelích nebylo ani vidu, ale přesto Jeruzaléman zamířil výš do kopců a projížděl sutí, kde po jeho průchodu nezůstávaly stopy. Rána na Steinerově hrudi přestala krvácet, ale nohavici měl prosáklou krví a upadl do horečnatého spánku, kdy měl hlavu položenou Shannowovi na rameni.
„Já to tak nemyslel, tati,“ zašeptal náhle. „Nechtěl jsem to udělat! Nebij mě, tati!“ Steiner se rozplakal - vzlykal tiše, leč prudce.
Shannow zastavil koně v hrubém kamenném kruhu na svahu, odkud bylo vidět na velkou Zeď. Přidržel Steinera, sesedl a pak bezvládného muže složil na zem. Hřebec popošel o pár kroků dál a začal se pást. Shannow zatím připravil lůžko a zakryl Steinera pokrývkou. Ze sedlových brašen vytáhl jehlu a nit a zašil Steinerovi ránu na noze. Rozšklebená rána vzadu na pistolníkově stehně mu způsobila nemálo starostí, protože kulka se očividně odrazila od kosti a potom prorazila skrze svaly ven, takže výstupní otvor byl vskutku velký. Shannow ránu uzavřel, jak nejlépe dokázal, a pak nechal Steinera odpočívat. Došel na hřeben a zahleděl se do kraje. V dálce spatřil tmavé stíny hledající stopy. Věděl, že mají se Steinerem asi tři hodiny k dobru, jelikož ho však zraněný zatěžoval, nic to neznamenalo.
Uvažoval o tom, že se vrátí do Poutníkova Údolí, ale nápad nakonec zavrhl. To by totiž znamenalo vydat se směrem, kterým by plazům zkřížil cestu, a Shannow tušil, že by podruhé nemusel mít takové štěstí.
Shannow vyjel z osady za svítání, ale výstřely ho přiměly uhnout k východu. Viděl, jak černě odění plazové vlečou Steinera ke stromu a svlékají ho, a také přihlížel, když pojídali srdce svého mrtvého druha. Ještě nikdy nic takového neviděl, ani o takových tvorech neslyšel. Připadalo mu zvláštní, že se objevili v Poutníkově Údolí tak nečekaně a bez ohlášení.
Podle místních pověstí existovaly v zemi za Zdí šelmy, které chodily jako lidé, ale nikdy neslyšel, že by je někdo popisoval jako tvory pokryté šupinami. Ale ani neslyšel o tom, že by ta stvoření kdy nosila zbraně - zvláště ony úžasné pekelné kousky.
Tento problém však pustil z hlavy. Nezáleželo na tom, odkud sem šupináči přišli - teď byli tady a bylo nutné se jim postavit.
Steiner se znovu rozplakal a Shannow k němu došel a vzal ho za ruku. „To je v pořádku, chlapče. Tady jsme v bezpečí. Klidně spěte.“ Ale jeho slova k muži nepronikla a ten plakal dál.
„Prosím, tati. Prosím! Já tě prosím!“ Steiner měl obličej zalitý potem a neměl dobrou barvu. Shannow přes něj přehodil další pokrývku a změřil mu tep. Byl nepravidelný a slabý.
„Máte dvě možnosti, chlapče,“ prohlásil Shannow. „Žít, nebo zemřít. Je to na vás.“
Vrátil se zpátky na hřeben a dával si přitom pozor, aby se neobjevil proti obzoru. Stíny na východě se zatím přiblížily a Shannow napočítal přes dvacet postav opatrně se pohybujících krajinou. Hodně daleko na západě zahlédl tenoučký proužek kouře, který mohl pocházet z táborového ohně.
Steiner nebyl ve stavu, kdy by mohl pokračovat v cestě, a Shannow neměl dost střeliva, aby zastavil dvacet nepřátel.

Poškrábal se na strništi na tváři a snažil se promyslet problém ze všech stran. Steiner přestal blábolit, a tak se na něj šel Shannow podívat. Zraněný pistolník usnul a tep měl o něco silnější. Shannow se vrátil na hřeben a čekal.
Kolikrát už takhle čekal, napadlo ho, zatímco se k němu kradli nepřátelé? Banditi, rváči, lovci, pekelní Horlivci - a všichni se snažili Jeruzalémana zabít.
Vzpomněl si na Horlivce, zuřivé zabijáky, jimž krvavé kameny poskytovaly zvláštní moc, takže jejich duch mohl opustit vlastní tělo a ovládnout tělo libovolného zvířete, které pak používali ke splnění svých cílů. Jednou Shannowa napadl lev posedlý právě takovým Horlivcem. Shannow tenkrát spadl z vysokého útesu a málem se utopil v prudké horské řece.
Pak tu byli strážci se svými strašlivými zbraněmi, které znovu vytvořili podle těch z Mezičasí, pušky, které stokrát za minutu vypálily kulky, jež dokázaly člověka roztrhat na kusy.
Ale na Jeruzalémana žádný z nich neměl.
Pendarric, přízračný král Atlantidy, Shannowovi prozradil, že je rolynda, zvláštní typ válečníka s bohem daným šestým smyslem, který jej varuje před nebezpečenstvím. Ale i s Pendarrikovou pomocí Shannow v boji s vůdcem strážců, Sarentem, málem zahynul.
Jak dlouho mu ještě vydrží štěstí?
Štěstí, Shannowe? Jeruzaléman vzhlédl k nebi v tiché omluvě. Kdysi dávno, když byl ještě malý kluk, vyprávěl mu jeden svatý muž příběh. Bylo to o muži, který došel na konec svých dní, a když se ohlédl zpátky, uviděl stopy svého života v písku. A vedle svých šlépějí spatřil další a poznal, že ty patří Bohu. Když se však podíval lépe, všiml si, že v okamžicích největších strázní se objevují jen jediné stopy. Ten muž se podíval na Boha a zeptal se: „Proč jsi mě opustil, když jsem tě nejvíc potřeboval?“ A Bůh odpověděl: „Já tě nikdy neopustil, synu můj.“ A když se ten muž optal: „Tak proč jsou tu tedy jen jedny otisky?“ Bůh se pousmál a odvětil: „Protože to byly chvíle, kdy jsem tě nesl.“
Shannow se zazubil a vzpomněl si na dobu, kdy s bratrem Danielem navštěvoval jejich starou školu. Pan učitel Hillel jim vyprávíval spousty příběhů a všechny byly povznášející.
Postavy na pláni se opět přiblížily. Shannow již rozeznával černou zbroj na prsou i šedé šupiny na klínovitých obličejích. Odplazil se z hřebene a připoutal hřebce ke skále. Pak ze sedlové brašny vytáhl náhradní revolvery a zastrčil si je za pás. Vrátil se na hřeben a studoval svah pod sebou, odhadoval vzdálenosti mezi úkryty a vybíral si nejlepší palebné pole.
Přál si, aby s ním zase byl Batik. Obrovský Pekelník byl rozený válečník, neohrožený a skvělý bojovník. Společně se probojovali do rozlehlé kamenné pevnosti, aby osvobodili přítele. Batik se pak vydal do Nového Babylonu, aby zachránil Donnu Taybardovou, a bojoval tam se samotným ďáblem. Shannow by ho teď potřeboval.
První z Dlouhých nožů zachytil jejich stopu a zamával na ostatní. Plazi se sešli do hloučku asi o dvě stě yardů dál a pak se rozběhli k hřebeni. Shannow vytáhl pekelné revolvery a natáhl kohoutky.
V té chvíli se objevili čtyři jezdci. Blížili se od západu, a když zahlédli plazy, přitáhli koním otěže. Byli spíše zvědaví než vystrašení. Jeden plaz vystřelil a zasažený muž se svalil ze sedla. Ostatní opětovali palbu a Shannow toho využil, přelezl hřeben a rozběhl se k velkému balvanu v půli cesty z kopce. Střelba ještě chvíli pokračovala a Shannow viděl, jak padá kůň a jezdec se vrhá za něho, takže byl mrtvým zvířetem chráněn. Pak ten člověk vytáhl ručnici a s chladnou hlavou začal do plazů vysílat jednu kulku za druhou. Pět plazů již bylo sraženo a ostatní se rozbíhali do úkrytu.
Shannow jim vstoupil do cesty a pálil z obou revolverů - dva ještěry to rovnou srazilo na zem a třetí se zhroutil, drže se za hrdlo. Tento nepředvídaný útok byl i pro plazy příliš, a tak se přeživší příšery obrátily a neuvěřitelně rychle se rozběhly zpátky přes pláň. Shannow chvíli počkal a pozoroval těla. Jeden z ležících plazů se náhle překulil zvedaje zbraň... Shannow ho střelil do hlavy. Pak došel k jezdcům. Dva muži byli mrtví a třetí zraněný. Čtvrtý muž držel pušku. Měl pískové vlasy, široký přátelský obličej a přimhouřené oči. Shannow v něm poznal jednoho z jezdců, kteří byli při tom, když si bral zpět svého koně.
„Jsem vám hrozně vděčnej za pomoc, Shannowe,“ řekl ten muž a napřáhl ruku. „Kamarádi mi říkají Bejk.“
„Rád vás poznávám, Bejku,“ opáčil Shannow, ale ruku nepodal. „Přijeli jste právě včas.“
„To je věc názoru,“ odtušil jezdec s pohledem upřeným na mrtvé kamarády. Zraněný se zatím posadil, svíral si rameno a klel.
„Nahoře za hřebenem je další zraněný,“ řekl Shannow. „Měli byste zajet do Poutníkova Údolí a poslat sem vůz.“
„Udělám to. Ale zdá se, že se blíží bouřka. Bejt váma, tak ho dopravím do srubu milostpaní McAdamový - včera jsme ho dostavěli, a tam aspoň bude pod střechou a v posteli.“
Bejk Shannowa nasměroval a pak s raněným odjel na sever. Shannow mrtvým mužům odebral zbraně a střelivo a vrátil se k mrtvolám plazů, dřepl si a prohlížel si je. Oči měli velké a vyvalené, zlaté barvy, s podlouhlými zorničkami, jaké mají kočky. Obličeje měli ti tvorové protažené a v ústech beze rtů ostré zuby. Co však Shannowa zneklidnilo nejvíc, bylo to, že všichni měli stejnou zbroj, což mu silně připomínalo Pekelníky. Tihle tvorové nebyli náhodně sebraní zabijáci, byli součástí vojska... a to neznačilo nic dobrého. Shannow posbíral jejich zbraně a schoval je za skálou. Pak se vrátil na hřeben, zvedl bezvědomého Steinera a přehodil ho přes sedlo. Sbalil pokrývky, nasedl na koně za Steinera a vyjel ke srubu Beth McAdamové.

* * *

Když Samuel McAdam vyšel z nového srubu a spatřil na zemi ve stínu domku sedět toho muže, přepadl ho strach. Chlapec, s pohledem upřeným na nově příchozího, o krok ustoupil. Ten muž byl veliký a měl ty nejčernější vousy, jaké kdy Samuel viděl. Muž upřeně pozoroval vzdálenou hradbu.
„Dneska je horko,“ poznamenal, aniž se obrátil.

Samuel neříkal nic.
„Mě se nemusíš bát, chlapče. Nenosím zbraň, a tady jsem se jenom posadil, abych si mohl vychutnat ranní vánek, než půjdu dál.“ Hlas měl tichý, hluboký a uklidňující, ale Beth McAdamová svého syna mnohokrát varovala, aby cizincům nevěřil.
„Někteří,“ vykládala mu Beth, „vypadají poctivě, ale běhá ti z nich mráz po zádech. Jiní vypadají ošklivě, a taky jsou oškliví. K těm všem se chovej stejně. Drž se od nich co nejdál.“ Tohle ale bylo těžké, protože ten pán seděl skoro ve dveřích jejich domku. Ale nevešel dovnitř, přemítal Samuel, což aspoň ukazovalo na dobré způsoby. Beth byla s Mary na louce, volky zapřáhly do pluhu a začaly dlouhou klopotnou přípravu půdy na setbu. Samuela napadlo, zda by neměl proběhnout srubem dozadu a sehnat matku.
„Dal bych si doušek vody,“ ozval se ten muž ukazuje na studnu, kterou vykopal Bejk s ostatními. „Smím?“
„Jasně,“ odpověděl Samuel, který dospělému rád prokázal službu, a teď pocítil nezvyklou moc, která přichází s poskytnutím daru. Muž vstal, došel ke studni a Samuel si všiml, že má velké ruce a dlouhé paže. Také se při chůzi kolébal jako člověk nezvyklý na pevnou půdu, jenž se obává, že by mu mohla uhnout pod nohama. Muž vhodil okov do studny a lehce ho vytáhl. Naběračkou si nabral vodu a zhluboka se napil.
„Mám synka asi v tvém věku,“ prohodil. „Jmenuje se Jáfet. Má zlaté vlásky a taky nesmí mluvit s cizími lidmi. Tvůj otec je doma?“
„Umřel a odešel do nebe,“ prozradil mu Samuel. „Bůh si ho zavolal k sobě.“
„Tak to musí být šťastný. Já se jmenuji Nu. Máš tu matku?“
„Máma pracuje a určitě by nechtěla, aby ji někdo rušil. Zvlášť ne nějaký pán. Umí se strašně rozčílit, velkomožný pane Nu.“
„To chápu. Za tu krátkou dobu, co jsem tady, jsem zjistil, že tohle je pěkně násilnický svět. Nicméně jsem rád, že jsem potkal tolik lidí, co znají Boha a jeho dílo.“
„Vy jste kazatel?“ zeptal se Samuel a zády ke zdi si dřepl.
„Svým způsobem jsem. Stavím lodi, ale také jsem starším Zákona Jediného a kážu v chrámu. Tedy kázal jsem.“
„Víte něco o nebi?“ zeptal se Samuel a modrá očka měl doširoka otevřená.
„Trochu vím. I když jsem tam naštěstí zatím nebyl povolán.“
„Tak jak víte, že je táta šťastný? Třeba to tam není takové jako tady. Třeba mu chybíme.“
„On vás vidí,“ vysvětloval Nu. „A ví, že na vás Veliký... Bůh... dává pozor.“
„Vždycky chtěl mít hezký dům,“ povídal chlapec. „Mají tam hezké domy?“
Nu se posadil a nevšiml si plavovlasé ženy, která se pomalu blížila srubem s velkou pistolí v ruce. Zastavila se ve stínu dveří a zaposlouchala se do jejich hovoru. „Když jsem byl malý, tak jsem nad tím taky uvažoval, a pak jsem zašel za chrámovým učitelem. Ten mi řekl, že domy v nebi jsou zvláštní. Říkal, že jednou žila bohatá žena, která byla velice zbožná, ale neměla příliš ráda své sousedy. Hodně se modlila, ale nikdy ji ani nenapadlo, aby se chovala laskavě k jiným. Zemřela a odebrala se do Ráje. Když tam dorazila, vyšel jí vstříc anděl, jenž jí řekl, že ji zavede do nového domova. Procházeli kolem velkých paláců z mramoru a zlata. ‚Budu žít tady?' zeptala se ta žena anděla. ‚Ne,' odpověděl on. Šli dál do ulice hezkých kamenných domů a stavení z cedrového dřeva. Ale ty minuli také, až nakonec dorazili na ošklivé místo u řeky. Tady bylo několik hnijících prken špatně přibitých k sobě, takže zhruba vytvářely stěny a střechu, a místo postele tam byla jen od molů prožraná pokrývka. ‚Tady je tvůj domov,' řekl anděl. ‚Ale tohle je hrozné,' namítala bohačka. ‚Tady žít nemůžu.' Anděl se usmál a řekl. ‚Je mi to líto. Tohle bylo vše, co jsme z toho, co jsi nám sem poslala, dokázali postavit.'“ Nu se na užaslého hošíka zazubil. „Jestli byl tvůj otec laskavý, tak teď má v nebi nádherný dům,“ dodal.
Samuel se usmál. „Byl velice laskavý. To teda opravdu byl.“
„Tak teď bys měl říci své matce, že jsem tady,“ vyzval ho Nu, „jinak se poleká, až mě uvidí.“
„Už vás viděla,“ ozvala se Beth McAdamová. „A takovej chlap se ještě nenarodil, co by mě dokázal polekat. Co tu pohledáváte?“
Nu vstal a uklonil se. „Hledám cestu přes Zeď a tady jsem se zastavil, abych se napil vody. Nezůstanu tu.“
„Kde máte pistoli?“
„Nenosím zbraně.“
„To je kapku hloupý,“ podotkla Beth, „ale je to jenom vaše věc. Klidně můžete zůstat na jídlo. Ten příběh o nebi se mi celkem líbil. Možná je to nesmysl, ale mně se to opravdu líbilo.“
Údolím proběhl otřes půdy a Beth to hodilo na veřeje takovou silou, až pustila pistoli. Samuel zavřískl a Nu se zapotácel. Záchvěv rychle přešel. Nu se sklonil a zvedl pistoli. Beth ztvrdly rysy, ale on jí zbraň jenom podal.
„Koukni na to, mami!“ vyjekl Samuel.
Na obloze svítila dvě slunce a stromy kolem srubu vrhaly dvojité stíny. Jas přetrval několik vteřin, pak druhé slunce vybledlo a zmizelo.
„Nebyla to nádhera?“ zeptal se Samuel. „Bylo tak horko a jasno.“
„Nebyla to nádhera,“ poznamenal tiše Nu. „Vůbec to nebyla nádhera.“
Kolem srubu se přihnala Mary. „Viděli jste to?“ volala, a pak, když zahlédla cizince, na místě ztuhla.
„Viděli jsme to,“ ujistila ji Beth. „Vraťte se se Samuelem do domu a připravte něco k jídlu. Porci navíc pro našeho hosta.“
„Jmenuje se velkomožný pán Nu,“ vykládal Samuel cestou do srubu. Beth na Nua kývla a společně poodešli dál na mýtinu.
„Co se to děje?“ chtěla vědět Beth. „Mám pocit, že víte o těch divných znameních víc než já.“
„Jisté věci by se vůbec neměly stát,“ řekl jí Nu. „Jisté síly by člověk vůbec neměl používat. Jisté brány by neměl

otevírat. Tohle je doba velkého nebezpečí a převeliké hlouposti.“
„Vy jste ten muž s Danielovým kamenem, že? Ten, který vyléčil mor.“
„Ano.
„Povídá se, že ten kámen už nemá žádnou moc.“
„To nemá. Ale posloužil dobré věci - Boží věci.“
„Slyšela jsem o nich vykládat, ale nikdy jsem tomu nevěřila. Jak může kámen čarovat?“
„To nevím. Sipstrassi jsou dar z nebes. Před staletími spadly z oblohy. Mluvil jsem jednou s učencem, jenž tvrdil, že kámen je jen jakýsi zesilovač, že skrze něj je možné uskutečnit lidské sny. Prohlašoval, že všichni lidé mají kouzelnou moc, ale ta je pochována hluboko v naší mysli. Sipstrassi pak tuto moc uvolňují. Nemám ponětí, je-li to pravda, ale vím, že kouzla jsou skutečná. Právě jsme to viděli na obloze.“
„To je silné kouzlo,“ podotkla Beth, „když umí vytvořit nové slunce.“
„To nebylo nové slunce,“ prozradil jí Nu, „a proto je to tak nebezpečné.“

## 22

„VAŠE ZBRANĚ JSOU OPRAVDU STRAŠLIVÉ,“ řekl Nu, když se podíval na ránu, kterou měl Clem Steiner v prsou.
„Meče také zabíjejí, ale člověk se aspoň nepříteli musí postavit zblízka a riskovat i vlastní život. Tihle hromotvůrci jsou barbarství.“
„My jsme barbarští lidé,“ odvětil Shannow a položil ruku Steinerovi na čelo. Clem Steiner teď spal, ale tep měl stále slabý.
„Říkal jsi něco o plazech, Shannowe,“ ozvala se Beth, když se všichni tři vrátili do velkého obývacího pokoje. „Co jsi tím myslel?“
„Ještě nikdy jsem nic takového neviděl. Měli tmavou zbroj a pekelný pistole. Podle toho, co říká Steiner, je vede jakási žena.“ Vzhlédl k Nuovi. „Myslím, že ji znáš, léčiteli.“
„Já nejsem léčitel. Měl jsem... kouzelnou moc. Ale je pryč. Ano, tu ženu znám. Je to Šarazád. Bývala jednou z královýchmilostnic. Ona ale žízní po krvi a král její přání plní. Ti plazi jsou známi jako Dlouhé nože. Poprvé k nám přišli před čtyřmi lety přes bránu vedoucí do světa s horkými a vlhkými pralesy. Jsou rychlí a velice nebezpeční a král je použil v několika válkách. S mečem a nožem jim není rovna. A s těmihle vašimi zbraněmi...“
„Co to pořád melete o králích?“ vyštěkla Beth. „Tady žádní králové nejsou, aspoň já o nich v životě neslyšela. Nebo myslíte za Zdí?“
Nu zavrtěl hlavou a potom se usmál. „Jistým způsobem ano. - Ale také ne. Za Zdí stojí město. Já tam dospěl, a přesto to není moje město. Těžko se mi to vysvětluje, milá paní, protože tomu sám pořádně nerozumím. To město se jmenuje... jmenovalo se... Ad. Je to jedno ze sedmi velkých měst Atlantidy. Mne pronásledovaly Dlouhé nože a já použil... Danielův kámen... abych unikl. Měl mě přenést do Balakridy, to je další město na pobřeží. Místo toho mě přinesl sem, do budoucnosti.“
„Co tím myslíte, do budoucnosti?“ podivila se Beth. „To nedává smysl.“
„Toho jsem si vědom,“ odtušil Nu. „Ale když jsem Ad opouštěl, město stálo na břehu moře a zátokou proplouvaly velké trirémy. Nicméně toto město je uprostřed pevniny a jeho sochy jsou omšelé.“
„K tomu došlo,“ vysvětloval mu tiše Shannow, „když před dvanácti tisíci lety pohltilo Atlantidu moře.“
Nu kývl. - „To jsem si domyslel. Pán mne obdařil vizí právě takového zemětřesení. Jsem rád, že alespoň trocha vědomostí našeho světa přetrvala. Kde jsi o nás slyšel?“
„Viděl jsem Balakridu,“ řekl Shannow. „Zbyla z ní sice jenom pobořená schránka, ale budovy přetrvaly. A jednou jsem potkal muže jménem Samuel Archer, který mi vyprávěl o prvním Pádu světa. - Řekni mi ale, kolik těch Dlouhých nožů sem přišlo?“
„Nejsem si jistý, ale je jich několik legií. Možná pět tisíc, možná méně.“

Shannow přistoupil k oknu a vyhlédl do noci. „Nevím, kolik jich tam je," prohodil, „ale mám takový nepříjemný pocit. Měl bych zůstat venku a hlídat. Mrzí mě, že jsem ti do domu zatáhl potíže, Beth, ale myslím, že se mnou budeš ve větším bezpečí."
„Tady jseš vítanej... Jone. Udělej, co musíš, a já dohlídnu na Steinera. Jestli se dožije rána, má naději."
Shannow si vzal sušené maso a ovoce a vyšel ven. Na stráni za srubem se posadil pod rozložitou borovici a rozhlížel se po ztemnělém obzoru. Někde tam se sbírali démoni a zlatovlasá žena snila o krvi. Shannow se zachvěl a přitáhl si kabát těsněji k tělu.
O půlnoci se k němu připojil Nu a společně pak seděli v příjemném tichu pod hvězdami.
„Proč po tobě jdou?" zeptal se nakonec Shannow.
„Kázal jsem proti králi. Varoval jsem lidi... aspoň jsem se o to snažil... před velikou katastrofou, jež nám hrozila. Oni mě ale neposlouchali. Královy výboje vedly k velkému nahromadění bohatství. Lidé jsou teď bohatší než kdy předtím."
„Takže tě chtěli zabít? To je obvyklý osud proroků, příteli. Pověz mi o tom vašem bohu."
„Není to můj bůh, Shannowe. Je to prostě Bůh. Pán Kronos, stvořitel nebe a země. Jediný bůh. A ty, v co věříš ty?"
Asi hodinu rozebírali oba muži svou víru a převelice je potěšilo, když mezi oběma náboženstvími shledali velkou podobnost. Shannowovi se stavitel lodí líbil a pozorně naslouchal, když Nu hovořil o rodině, o své laskavé ženě Pašad a svých synech, o lodích, které postavil, a o plavbách, jichž se zúčastnil. Ale když se Nu optal Shannowa na jeho život, Jeruzaléman se jenom pousmál a znovu se začal vyptávat na Atlantidu a vzdálenou minulost.
„Rád bych si přečetl vaši bibli," řekl pak Nu. „Směl bych?"
„Ovšem. Překvapilo mě, že staří Atlanťané hovořili naším jazykem."
„Nejsem si jist, že jsme to uměli, Shannowe. Když jsem se tu objevil, nerozuměl jsem ani slovu. Ale když jsem se kamenem dotkl čela ženy, která potřebovala léčení, náhle mi byla všechna slova zřejmá." Nu se pousmál. „Možná až se vrátím, nebudu umět mluvit jazykem svých otců."
„Vrátíš? Říkal jsi, že váš svět se má co nevidět převrhnout. Proč by ses vracel?"
„Je tam Pašad. Nemohu ji opustit."
„Ale mohl by ses vrátit jenom proto, abys pak vedle ní umřel."
„Co bys udělal ty, Shannowe?"
„Já bych se vrátil," odpověděl Jeruzaléman bez váhání. „Ale mě taky nikdy nepovažovali zrovna za duševně zdravého."
Nu Shannowa poplácal po rameni. „To není šílenství, Shannowe. To je láska - největší dar, jaký může Bůh poskytnout. Kam půjdeš odsud?"
„Na jih, přes Zeď. Na obloze jsou znamení, která bych moc rád viděl."
„Jaká znamení?"
„Je tam Boží meč, pluje v oblacích. Možná tam někde blízko bude i Jeruzalém."
Nu se na chvíli odmlčel. Pak pravil: „Půjdu s tebou. Já ta znamení musím také vidět."
„Říká se, že v té zemi číhá velké nebezpečí. Jak by ti to mohlo pomoct vrátit se domů?"
„Nemám ponětí, příteli. Ale Pán mi přikázal nalézt meč, a já Jeho vůli nezpovídám."
„Mohl bych ti půjčit pár pistolí."
„Já žádné zbraně nepotřebuji. Jestli si mne Pán označil, zemřu. Ani tvoji hromotvůrci by to nezměnili."
„To je na mě moc fatalistické, Nu," řekl mu Shannow. „Věř v Boha, ale kohoutky měj natažené. Zjistil jsem, že se Jemu líbí, když je člověk připravený."
„Copak On k tobě mluví? Slyšel jsi Jeho hlas?"
„Ne, ale viděl jsem Ho na prériích i v horách. Cítil jsem Jeho přítomnost v nočním vánku. Viděl jsem Jeho slávu v ranních červáncích."
„Jsme šťastní muži, ty a já. Já strávil padesát let tím, že jsem se učil tisíc jmen, pod nimiž je Bůh lidem znám, a dalších třicet tím, že jsem vstřebával devět set devadesát devět jmen známých prorokům. Jednoho dne poznám i těch tisíc, která pějí jedině andělé. Veškeré tyto vědomosti však nejsou nic ve srovnání s poznáním, jež popisuješ ty. To zakusilo jen málo lidí, a já lituji ty, kterým se ho nedostalo."
Údolím se mihl stín a Shannow pozvedl ruku, aby Nu-Atrachasísa umlčel. Dlouhou dobu se upřeně díval, ale nic dalšího nespatřil.
„Myslím, že bys měl jít radši dovnitř, Nu. Potřebuju být sám.
„Urazil jsem tě snad?"
„Ale vůbec ne. Jenomže se musím soustředit - abych vycítil přítomnost nepřátel. Potřebuju všecku svoji sílu, Nu. A to jde, jenom když jsem sám. Jestli nebudeš moct usnout, vezmi si z mých sedlových brašen, co jsou u dveří, některou bibli. Uvidíme se za úsvitu."
Když Nu odešel, Shannow vstal a tichounce došel k lesu. Ten stín mohl být vlk nebo pes, liška či jezevec.
Ale stejně tak to mohl být jeden z Dlouhých nožů...
Shannow uvolnil zbraně v pouzdrech a čekal.

* * *

Shannow zůstal bdělý ještě hodinu před úsvitem. Pak přestal mít ten nepříjemný pocit a svaly se mu uvolnily. Opřel se zády o mohutný kmen borovice a usnul.
Beth McAdamová vyšla ven brzy zrána a zadívala se na oblohu. Svítání pro ni vždy mělo zvláštní význam - těch pár vzácných okamžiků, kdy byla obloha sice již modrá, ale ještě byly vidět hvězdy. Ohlédla se k zalesněnému pahorku a vydala se k místu, kde spal Shannow. Ten ji neslyšel přicházet - a ona si k němu přisedla a upřeně pozorovala jeho

ošlehanou tvář. Opět mu rašily vousy, na bradě stříbrem prokvetlé, ale přesto ve spánku vypadal zvláštním způsobem mladě.
Po chvíli se Shannow probudil a uviděl ji. Nevyskočil, ani sebou netrhl, jen se na ni líně usmál.
„Byli támhle," řekl, „ale prošli kolem nás."
Beth kývla. „Vypadáš odpočatě. Jak dlouho jsi spal?"
Shannow se podíval na oblohu. „Ani ne hodinu. Já moc spát nepotřebuju. Měl jsem zvláštní sny. Viděl jsem sám sebe lapeného v křišťálové kopuli ve velkém kříži, co visel na obloze. Měl jsem koženou přílbu a slyšel jsem v uších čísi hlas. Někdo, kdo se jmenoval Věž, mi udával směr. Ale nemohl jsem uniknout, ani se pohnout." Shannow se zhluboka nadechl a protáhl se. „Děcka spí?"
„Ano. Jsou přitulení k sobě."
„A Steiner?"
„Tep má silný, ale ještě se neprobral. Ty věříš tomu Nuovi? Že přišel z minulosti?"
„Já mu věřím, Beth. Danielovy kameny jsou neuvěřitelně mocné. Jednou jsem stál ve vraku lodi ležící na vysoké hoře, ale díky moci velkého kamene loď opět vyplula. Ty kameny umějí dát nesmrtelnost, vyléčí každou nemoc. Jednou jsem jedl medový koláček, co byl původně kamenem. Danielův kámen ho prostě přeměnil. Myslím, že neexistuje nic, co by tyhle kameny nezvládly."
„Pověz mi o nich."
Shannow jí tedy vyprávěl o Pekelnících a jejich šíleném vůdci Abaddonovi. Také o strážcích minulosti a znovuvytvořeném Titaniku. A nakonec hovořil o mateřském kameni, ohromném meteoritu z čistého Sipstrassi, který byl pošpiněn krví a obětmi.
„Takže jsou dva druhy těch kamenů?" zeptala se Beth.
„Ne, jenom jeden. Sipstrassi je čistá moc, ale čím víc se používá, tím dřív vyprchá. Když se nakrmí krví, znovu nabyde moci, ale už nemůže léčit ani tvořit jídlo. A navíc ovlivňuje mysl toho, kdo ho používá, přináší s sebou touhu po bolesti a násilí. Pekelníci všichni měli krvavé kameny, ale jejich moc se během války vyčerpala."
„A jak jsi přežil, Jone Shannowe, proti takové moci?"
Shannow se usmál a ukázal na nebe. „Kdo ví? Já sám jsem se na totéž ptal už mockrát - nejen kvůli pekelným Horlivcům, ale taky kvůli všem těm hrozbám, kterým jsem musel čelit. Hodně záleží na načasování, ale ještě víc na štěstí nebo na Boží vůli. Viděl jsem ale spousty silných mužů sražených nepřáteli, nemocemi nebo nešťastnou náhodou. Když jsem byl mladší, měl jsem jiné jméno. Jmenoval jsem se Jon Cade. Potkal jsem jednoho strážce pořádku, byl to Varey Shannow, a ten mě naučil hodně věcí o lidech a o způsobech špatných lidí. On se dokázal sám postavit davu a lidi před ním uhýbali očima. Ale jednou k němu přišel jakýsi mladík - byl to skoro ještě kluk - zrovna když snídal. ‚Rád vás poznávám,' řekl ten kluk a napřáhl ruku. Varey ji přijal. V té chvíli ten kluk levičkou vytáhl pistoli a střelil Vareyho do hlavy. Když jsem se ho potom ptal, proč to udělal, říkal, že chtěl, aby si ho lidi zapamatovali. Varey byl chlap, se kterým bys klidně přešla hory. Pomáhal lidem usadit se v téhle vaší divoké zemi. A ten kluk? No, pamatovali si ho. Pověsili ho a na hrob mu napsali: ‚Tady leží ten, co zabil Vareyho Shannowa.'"
„Takže sis vzal jeho jméno? Proč?"
Shannow pokrčil rameny. „Nechtěl jsem se dívat, jak umírá. A taky se můj bratr Daniel stal banditou a vrahem. Styděl jsem se."
„Copak se ale z Daniela nestal prorok? Copak nebojoval s Pekelníkama?"
„Ano. To mě potěšilo."
„Takže se člověk může změnit, Jone Shannowe? Může si pro sebe zařídit novej život?"
„Hádám, že může - když na to bude mít sílu. Já ji ale nemám."
Beth chvíli seděla mlčky, pak natáhla ruku a položila mu ji na paži. Shannow se neodtáhl. „Víš, proč jsem se k tobě nevrátila?"
„Myslím, že vím."
„Ale jestli se rozhodneš změnit život, moje dveře ti budou otevřený."
Shannow odvrátil zrak a pohlédl na vzdálenou Zeď a zvlněnou krajinu za ní. „Já vím," řekl smutně. „Vždycky jsem byl osamělý, Beth. V mým životě je prázdnota, a je tam už od chvíle, kdy mi zavraždili tátu s mámou. Ale koukni na Steinera. Do včerejška to byl kluk, co po ničem netoužil víc, než aby mě zabil - aby se stal mužem, co porazil Jona Shannowa. Jak to ještě může trvat dlouho, než za mnou u snídaně přijde nějaký kluk a řekne: ‚Rád vás poznávám?' Jak dlouho? A copak bych mohl sedět večer u tvýho stolu a přemýšlet, co kdyby některé z tvých dětí dostalo kulku, která patřila mně? Na tohle já nemám sílu, Beth."
„Tak si změň jméno," navrhla mu. „Ohol se. Cokoliv. Já pojedu s tebou a můžeme si vybudovat domov na místě, kde o tobě ještě nikdy neslyšeli." Shannow neříkal nic. Beth se mu podívala do očí a poznala odpověď. „Je mi tě líto, Shannowe," zašeptala. „Nevíš, o co přicházíš. Doufám ale, že sám sebe neobelháváš. Doufám, že nemáš rád to, co jsi. Že nemáš rád Jeruzalémana, hrdýho a osamělýho, zhoubu zloduchů. Je v tom snad něco takovýho? Bojíš se odložit svou pověst a svý jméno? Bojíš se toho, že tě nikdo nebude znát?"
„Ty jsi velice bystrá ženská, Beth McAdamová. Ano, toho se bojím."
„Tak jsi slabší, než tušíš," prohlásila Beth. „Většina lidí se bojí smrti. Ty se bojíš života." Vstala a vrátila se zpátky do srubu.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

23

JOSIAH BROOME ZAVŘEL PŘEDNÍ DVEŘE svého malého domku a vydal se k Veselému poutníkovi. Slunce jasně svítilo, ale Broome si toho nevšímal. Celé dny v něm již bouřilo pomyšlení na odchod Beth McAdamové a zraňující nepravdivá slova, kterými po něm hodila, jako by to byly nože.
Jak to mohla nevidět? Muži jako Jon Shannow nebyli pro civilizaci žádným přínosem. V jejich stopách přicházelo násilí a zoufalství dávající zrod dalším takovým, jako byli sami. Pouze rozumně uvažující lidé mohli změnit svět. Jak ho ta slova pálila! Beth ho nazvala hlupákem a zbabělcem. Dávala mu vinu za Fennerovu smrt.
Copak lze člověku dávat vinu za letní bouřku, nebo za jarní záplavy? To nebylo spravedlivé. - Ano, Fenner mohl být ještě naživu, kdyby tenkrát, když vešli do Webberova podniku, majitele okamžitě zastřelili. Čeho by tím ale dosáhli? Co by se z toho naučili mladí tohoto společenství? Že je v jistých situacích vražda ospravedlnitelná?
Vzpomněl si, jak Shannow, vzápětí poté, co popravil Webbera, zastřelil na ulici člověka. Jmenoval se Lomax. Byl to tvrdý, nadutý muž, ale pomohl pastorovi postavit kostel a tvrdě pracoval u velkomožného pána Scayse, aby vydělal dost peněz pro svou ženu a dvě děti. Z těch dětí byli nyní sirotci, kteří vyrostou u vědomí, že jejich otec byl na ulici zastřelen pro výstrahu. A kdo by jim dával za vinu, kdyby z nich vyrostli špatní lidé? Ale to Beth McAdamová prostě nechápala.
Broome přešel ulici a od západu zaslechl střelbu. Další výtržníci, napadlo ho. Otočil se, aby se mohl na rušitele pořádku podívat. Když spatřil stovky válečníků v černé zbroji, blížící se k osadě a střílející jako o závod, zůstal stát s otevřenými ústy. Muži i ženy před nimi s křikem utíkali. Broomemu kolem hlavy zasvištěla kulka a on se pudově sehnul a rozběhl se do uličky mezi dvěma domy. Kolem něj proběhl jakýsi muž... a náhle se mu roztrhl hradní koš a on padl na břicho do prachu.
Broome se otočil a tryskem zahnul do uličky. Přelezl plot a rozběhl se přes pole k nově zbudovanému kostelu na louce.
U poutníkova spočinutí Mason vyhlédl z okna a uviděl, jak hlavní ulicí kráčejí podivní plazi a zabíjejí vše v dohledu. Mason zaklel a strhl z držáku pekelnou pušku. Rychle nacpal náboje do zásobníku a pak jeden natáhl do komory. Na schodech zaslechl kroky, a když se dveře rozlétly dovnitř, otočil se a vypálil. Jednoho plaza to srazilo dozadu do chodby, ale dovnitř se drali další. Masonovi puška poskakovala v rukou, jak do útočících plazů sázel jednu kulku za druhou, ale pak ho vysoko do prsou zasáhla střela a srazila ho na okno. Další dvě kulky se mu zaryly do břicha a Mason vypadl z okna a zřítil se na udusané bláto na ulici.
V obchůdku se zbraněmi popadl Groves dva revolvery, ale byl zastřelen dřív, než stačil jedinkrát vypálit.
Městem se hnaly stovky plazů. Tu a tam někdo jejich palbu opětoval, ale útok byl tak překvapivý, že k žádné organizované obraně nedošlo.
V kostele právě pastor ohnivě kázal o babylonské nevěstce a bestiích v zemi za Zdí. Když k lidem dolehly zvuky bitvy, muži i ženy vyrazili ven z budovy. Pastor se mezi nimi protlačil a s hrůzou přihlížel, jak z městských budov začínají vyrážet první plameny. Ke zmateně pobíhajícím lidem se dopotácel Josiah Broome.
„Bestie pekelné!“ křičel. „Jsou jich tisíce!“
Muži se začali rozbíhat, ale pastorův hlas je zastavil na místě. „Bratří! Utéci znamená zemřít!“ Rozhlédl se kolem sebe na shromážděné věřící. Bylo tu přes dvě stě lidí, z toho dvě třetiny tvořily ženy a děti. Muži své zbraně zanechali před kostelem. „Seberte zbraně,“ nařídil pastor. „Broome, s Hendricksem odvedete ženy a děti na jih, do lesů. Najděte vhodné skrýše a my se k vám připojíme později. Tak honem!“ Potom se obrátil k mužům, kteří si zatím posbírali pušky a pistole. „Pojďte za mnou,“ vyzval je a vydal se k městu. Muži na okamžik zaváhali, ale pak se jeden po druhém připojili k pastorovi. Ten se zastavil na okraji louky, kde byl vykopán mělký odvodňovací příkop. „Tady se seřaďte,“ přikazoval, „a nestřílejte, dokud neřeknu.“
Šestapadesát mužů, kteří se k němu připojili, se poskládalo do příkopu držíce zbraně před sebou. Pastor zůstal stát a pozorně poslouchal křik z města. Moc rád by byl zaútočil a přenesl Boží hněv na ty zabijáky, ale toto nutkání potlačil a čekal.
Na dohled se objevila velká skupina Dlouhých nožů. Když plazi uviděli pastora, zvedli pušky, ale těsně předtím, než stačili vystřelit, pastor skočil do výkopu a kulky mu neškodně přeletěly nad hlavou. Dvacítka plazů se rozběhla přes otevřené prostranství.
„Teď!“ zařval pastor. Po salvě osadníků zůstal stát jediný ještěr. Pastor zamířil a prostřelil mu hlavu. Z uliček vybíhaly

další desítky plazů. Pastor se ohlédl a viděl, že Broome s Hendricksem odvádějí ženy a děti do bezpečí, ale ještě nejsou dost daleko, aby se obránci mohli stáhnout. Plazi zaútočili. Při útoku nekřičeli, nevydávali žádný hrůzný válečný pokřik. Prostě neuvěřitelně rychle běželi a stříleli. Do jejich řad udeřily tři salvy a útok se rozbil.
„Dochází mi střelivo," křikl jeden z mužů v příkopu. Kdosi mu podal hrst nábojů. Pastor se podíval napravo a zahlédl víc než stovku plazů, přichystaných obránce obklíčit.
V té chvíli se od východu přiřítil Edric Scayse s třicítkou jezdců. Plazi do nich začali střílet a muži i koně padali k zemi. Scayse, s revolvery v obou rukou, přicválal mezi nepřátele a s chladnou hlavou je střílel. Přeživší jezdci ho následovali. Jatka to byla strašlivá, ale Scaysemu a sedmnácti mužům se podařilo seskočit z koní a doškrábat se k příkopu.
„Hrozně rád vás vidím, člověče," přivítal Scayse pastor a poplácal ho po rameni.
„Odkud se tu, k čertu, vzali?" křikl Scayse.
„Zpoza Zdi... poslala je velká nevěstka," řekl pastor.
„Myslím, že bychom odsud měli radši zmizet," naléhal na něj Scayse.
„Ne, musíme chránit ženy a děti. Víc než stovku jsem jich poslal k jihu. Musíme tyhle bestie na chvíli zadržet."
„Odsud to nezvládneme, pastore. Zde nás můžou snadno obklíčit. Navrhuji, abychom se stáhli do kostela a drželi se tam."
Plazi opět zaútočili. Jejich řady sice díky střelbě obránců dosti prořídly, ale čtyři ještěrky se dostaly až mezi muže v jámě. Scayse udeřil revolverem jednu šedivou šupinatou obludu do hlavy a pak ji z bezprostřední blízkosti střelil do prsou. Ostatní byly zklikvidovány noži, ale před smrtí ještě stačily zabít tři obránce.
„Ustupujte ve dvou řadách," křičel pastor. „Každý druhý muž ustoupí o třicet kroků a potom bude krýt druhý oddíl."
Země se strašlivě otřásla. Muži popadali na zem a na louce se objevila dlouhá klikatá puklina. Táhla se před příkopem jako tlama nějaké obrovské šelmy. Ve městě se začaly hroutit domy. Zemi rozechvěl další otřes. Dlouhé nože prchaly na otevřené prostranství a boj byl zapomenut.
„Teď je vhodná chvíle, pastore," řekl Scayse a obránci vstali a rozběhli se zpátky přes louku. Cestou neviděli přes oblaka prachu, takže když se země otevřela, dva muži spadli dolů do hlubiny. Ostatním se podařilo dostat ke kostelu, který uprostřed poklesl. Pastor zůstal stát a díval se, jak se budova pomalu rozpadá na kusy.
„Zpátky do lesa," řekl. „Snesl se na nás hněv Boží."

* * *

Josiah Broome seděl a díval se, jak pastor řídí kopání zákopu na severním konci lesa. Muži vyhazovali hlínu nahoru, budujíce tak obranný val, a pracovali v zachmuřeném tichu. Protože neměli nářadí, vyrývali měkkou prst holýma rukama a v očekávání útoku vrhali nervózní pohledy k severu. Broome byl v šoku. Jenom seděl, popelavý ve tváři, a lidé kolem něj pobíhali.
Všechno bylo pryč. Městys byl pobořený, osadníci vybití, a ti, co přežili, byli lapeni v lese bez jídla, střechy nad hlavou a mizivým množstvím střeliva do těch pár zbraní, které se jim podařilo zachránit. Zůstalo jim jedině čekání na smrt z rukou těch bestií. Broome jen s námahou potlačoval slzy.
Edric Scayse sehnal tři koně a odjel na svůj statek, kde měl uskladněny ručnice. Dva muže poslali na okolní statky, aby varovali ostatní osadníky před vpádem. Broome se o nic z toho nestaral.
Přišlo k němu jakési děcko a zastavilo se před ním, hlavičku naklonilo na stranu a upřelo na starce velké oči. - Broome se na holčičku podíval.
„Co chceš?"
„Ty brečíš?" zeptala se.
„Ano," přiznal Broome.
„Proč?"
Ta otázka byla natolik směšná, že se Broome začal pohihňávat. Dívenka se rozesmála s ním, ale když Broomemu do očí vhrkly slzy a on začal vzlykat, až se celý třásl, ucouvla a utekla za pastorem. Zrzavý kazatel, s obličejem celým od bláta, došel za Broomem.
„Nevypadá to dobře, velkomožný pane," pravil. „Děsíte děti. Tak se zachovejte jako chlap a pomozte nám jako dobrý muž."
„Všichni umřeme," zašeptal přes slzy Broome. „A já nechci umřít."
„Smrt si přijde pro každého člověka - a všichni se pak musíme postavit před Všemohoucího. Nebojte se, velkomožný pane Broome. Není příliš pravděpodobné, že by Ho člověk, co dělá snídaně, jakkoliv urazil." Pastor vzal Broomeho kolem ramen. - „Ještě nejsme mrtví, Josiahu. No tak, jděte pomoct chlapům s tím výkopem." Broome se nechal odvést k valu a zadíval se do údolí.
„Kdy přijdou, co myslíte?"
„Až budou připravení," opáčil pastor temně.
Když se z lesa za nimi ozval dusot koňských kopyt, práce okamžitě ustala. Pak muži zaslechli bučení krav. Na mýtinu se došouraly tři dojnice s telaty po boku. K jámě dojel na svém hřebci Jon Shannow a sesedl.
„Myslel jsem, že vám budou k užitku," prohodil. „Když porazíte telata na maso, budete mít mlíko pro děti."
„Kde jste je našel?" zeptal se pastor.
„Ráno jsem slyšel tu střelbu a viděl vás utíkat. Tak jsem zajel na statek a tyhle krávy vybral ze stáda. Majitel byl mrtvý - s celou rodinou."
„Jsme vám vděční, Shannowe," řekl pastor. „Teď kdybyste dokázal přijít tak s tisícovkou nábojů a přihodit pár set pušek, políbil bych vám nohy."

Shannow se zazubil a sáhl do sedlových brašen. „Tohle jsou všechny náboje, co mám - jsou pro pekelný ručnice i revolvery. Ale seženu vám nějaký další zbraně. Včera jsem jich pár schoval asi čtyři míle odsud.“
„Pojďte se mnou kousek stranou,“ řekl pastor a vyvedl Shannowa z tábora. Zastavili se u potoka a posadili se na břehu. „Kolik jich tam je?“ zeptal se.
„Co jsem viděl, tak víc než tisíc. Vede je nějaká ženská.“
„Ta černá nevěstka,“ zasyčel pastor.
„Černá teda nebyla. Měla zlaté vlasy a vypadala jako anděl,“ podotkl Shannow. „A nejsou ze země za Zdí.“
„Jak to víte?“
„Prostě to vím. Když už mluvíme o Zdi, tak to poslední zemětřesení do ní udělalo pěknou díru. Napadlo mě, že bychom měli větší naději na přežití, kdybychom se tam dostali a prošli za Zeď. Tu mezeru by mělo udržet pár chlapů, takže by si ostatní mohli najít bezpečné místo na táboření.“
„Máme tu asi tři sta lidí, Shannowe. Vzali jim všechno, co měli. Nemáme jídlo, náhradní oblečení, plátno na stany, lopaty, sekery ani kladiva. Kde bychom mohli být v bezpečí?“
„Tak co máte v plánu?“
„Počkat tady, tvrdě zaútočit a modlit se za úspěch.“
„S tím modlením bych souhlasil,“ prohlásil Shannow. „Koukněte, pastore, já toho o válčení v tomhle rozsahu moc nevím, co ale vím jistě je, že tyhle plazy tím, že tu budeme sedět a čekat na ně, rozhodně neporazíme. Říkáte, že potřebujeme zásoby - sekery, kladiva a tak. Tak si je vezměme. A zároveň sebereme i pár pušek.“
„Kde?“
„No přece ve městě. Pořád tam jsou vozy a na loukách se potulují spousty tažných volů i koní. Ne všechny domy vzaly za své, pastore. Prohlížel jsem si město dalekohledem. Grovesův krámek pořád ještě stojí. Měl tam fůru prachu a olovo na kulky. Pak je tu kovárna - a celý stanový městečko je nedotčený.“
„Co ale s těmi plazy?“
„Ti se utábořili jižně od města. Myslím, že se bojí dalšího zemětřesení.“
„Kolik mužů byste potřeboval?“
„Řekněme tak tucet. Obejdeme to k západu a půjdeme tam v noci.“
„A vy chcete naložit vozy a přímo nepříteli pod nosem s nimi odjet?“
„Já nevím, pastore. Ale je to pořád lepší než tu sedět a umřít hlady.“
Pastor chvíli neříkal nic, pak se uchechtl a potřásl hlavou. „Uvažoval jste někdy o porážce, Shannowe?“
„Ne dokud dýchám,“ odtušil Jeruzaléman. „Dostaňte tyhle lidi k díře ve Zdi. Já seženu nářadí, který potřebujete, a nějaký zásoby. Můžu si ty chlapy vybrat sám?“
„Jestli s vámi půjdou.“
Shannow se vydal za pastorem k táboru a počkal, dokud pastor muže nesežene k sobě. Když jim kazatel nastínil Shannowův plán a zeptal se na dobrovolníky, vystoupilo asi dvacet chlapů. Shannow si je zavolal a odvedl je stranou na malý palouček, kde k nim promluvil.
„Potřebuju jen dvanáct chlapů,“ řekl jim. „Kolik z vás tu má ženy?“ Zvedlo se patnáct rukou. „A kolik má děti?“ zeptal se těch patnácti. Devět rukou. „Tak se vraťte. Ostatní si posbírají věci a já vám řeknu, co musíme udělat.“ Asi hodinu pak Shannow pořizoval seznam zásob, které budou potřebovat, a zjišťoval, kde je získat. Někteří muži dávali dobré rady, jiní jen mlčeli a poslouchali. Nakonec je Shannow ještě varoval.
„Žádné zbytečné hrdinství. Nejdůležitější je získat zásoby. Jestli na nás zaútočí a vy uvidíte kamaráda v průšvihu, za žádných okolností se pro něj nesmíte vracet. Mě neuvidíte, ale budu blízko. Z nepřátelského tábora uslyšíte zmatek - a tehdy vyrazíte.“
„Co chcete dělat, Shannowe?“ zeptal se Bejk.
„Hodlám jim předčítat z bible,“ pravil Jeruzaléman.

## 24

CHREENA DVA DNY STUDOVALA JEZÍRKO Zástavy a analyzovala křišťálově čistou vodu, která pod útesy vtékala do podzemních říček. Nyní seděla ve stínu štítu Chaosu, vysoké, jako šíp rovné drsné skalnaté věže a zároveň přírodnímu odrazovému můstku, odkud do vody skákali ti lehkomyslnější z deanajských mužů.
Šir-ran se vyšplhal až těsně pod vrchol štítu. Byl by šel ještě výš, kdyby vrcholek skály netvořil korunu vyčnívající ze skalní stěny, čímž vznikl převis, jejž žádný člověk nedokázal překonat. Jeho skok neměl chybu, a Chreena si

vzpomínala, jak, když se vynořil z vody, se mu tmavé vlasy leskly a ve zlatavých očích se mu vítězoslavně blýskalo. Hned však vzpomínku zahnala. V jezírku muselo být něco, co pozměnilo Šir-ranovu genetickou stavbu. Skok z takové výšky znamenal, že se musel ponořit hlouběji do vody... možná problém ležel tam. - Chreena zavřela oči a nechala svého ducha vzlétnout nad skaliska kolem jezírka a ponořit se dolů do jeho temných hlubin. Věděla, co hledá - nějaké toxické dědictví z Mezidobí. Sudy s chemickým odpadem, nervový plyn, zárodky moru. Mezidobníci zřídkakdy přemýšleli o budoucnosti a své ohavné bojové otravné látky klidně házeli do hlubin oceánů. Na domovské základně měli jednu teorii, podle níž museli Mezidobníci dobře vědět, že se jejich čas krátí. Proč by si jinak otravovali řeky a jezera, káceli lesy, které jim poskytovaly kyslík, a znečišťovali vlastní těla jedy a karcinogenními látkami? Tuhle teorii však považovali spíš jenom za vhodný námět debaty pro děti, a ne za vážný předmět studia.
Teď Chreena zahnala tyhle myšlenky a snažila se připomenout si všechno, co se kdy učila o vodě, látce zcela nezbytné pro život. V Mezidobí pokrývala 70,8 % zemského povrchu, teď to však bylo 71,3 %. Voda tvořila dvě třetiny hmotnosti těla. Člověk dokázal přežít bez jídla celé měsíce, ale bez vody jen pár dní. Mysli! Mysli! Dva díly vodíku a jeden díl kyslíku. Chreena se soustředila víc, zaostřila myšlenky a propadala se stále hlouběji do výzkumného transu, propátrávajíc stopové prvky na dně jezírka. Jeden po druhém je zavrhovala - křemík, hořčík, sodík, draslík, železo, měď a zinek. Byly zde i stopy olova, ale to by člověku nemohlo uškodit, leda by denně pil nejméně dvě stě padesát litrů vody po kdovíkolik let.
Chreena se vrátila do svého těla a vyčerpaně se položila. Slunce se již přehouplo přes štít a pálilo ji na nahém těle. Chreena se posunula o pár yardů doleva a začala hledat Oshereho. Ten spal ve stínu. Z člověka v něm zbývalo jen málo a téměř nemluvil.
Voda tedy ne. Tak ale co? Chreena vzhlédla k obloze a hrozivému Božímu meči ukazujícímu k nebesům. Zachvěla se. Tohle ne!
Zadívala se na štít. Bylo snad něco tam? Chreena vstala a protáhla se, pak se rychle oblékla a došla k patě skalní věže. Ve skále pokryté vilejši byla spousta vhodných chytů a Chreena se jala pomalu šplhat nahoru. V duchu se vrátila do chvíle, kdy naposledy visela na skále. Byly tomu skoro tři roky, kdy znovu ztroskotal Titanik, a ona ze zničené strašidelné lodi vynesla svého syna Luka a pak ho nesla dolů po holé skalní stěně nad Balakridou.
Tehdy byla Amazigou Archerovou, vdovou po zesnulém Samuelovi a učitelkou dětí strážců. Strážců? Ti udržovali veškeré vědomosti Mezidobníků pro budoucí pokolení, a přesto byla celá jejich práce zničena, pošpiněna jediným mužem - Sarentem. Ten toužil spatřit znovuzrození starého světa takového, jaký býval. Docházela mu však trpělivost, a tak začal skrze mateřský kámen manipulovat s událostmi. Dal krvavé kameny rozšiřujícímu se státu, jenž se pak stal Peklem. Podporoval jejich válečné choutky a předal jim tajemství automatických zbraní. „Ve válce," říkával, „je člověk nejvynalézavější. Všechny velké historické objevy přišly přes bitevní pole."
Díky moci mateřského kamene znovu poskládal Titanik, jenž ležel rozlámaný na úbočí hory nad Atlantidou. Vytvořil z něj domovskou základnu pro strážce. Ale jeho zkáza byla zpečetěna ve chvíli, kdy Pekelníci unesli Donnu Taybardovou jako krvavou obětinu, protože to do Balakridy a na Titanik přivedlo Jeruzalémana.
Amaziga si živě vzpomínala na tu příšernou noc, kdy Sarento použil mateřský kámen, aby zopakoval první plavbu. I když loď zůstala na hoře, ti na palubě - z nádherných, jasně osvětlených salonů - se mohli dívat na hvězdné nebe nad černým zářícím oceánem.
Ale Shannow se Sarentem bojoval v podzemní jeskyni, kde byl umístěn mateřský kámen, zabil ho a uzavřel moc kamene. Titanik opět narazil na ledovec a loď naplnilo kouzelné moře, zničilo strážce a vymazalo znalosti celých tisíciletí.
A Amaziga sešplhala z vraku a bez ohlédnutí odešla.
A přišel za ní Jeruzaléman.
„Mrzí mě to," řekl. „Nevím, jestli to, co jsem udělal, bylo správné - ale oni si to zasloužili. Odvedu vás do bezpečí."
Rozdělili se v malém městečku stovky mil dál na sever a Amaziga se synem se vydali do kraje za Zdí.
Teď šplhala výš a občas shlédla na třpytící se jezírko pod sebou. Byla unavená, a tak se vytáhla na skalní římsu, aby si odpočala. Necítila tu nic škodlivého. „Stárneš," říkala si. Žila víc než jedno století a její mládí jí zajišťovaly Sipstrassi strážců. Ty však již byly pryč a v kudrnatých vlasech jí teď probleskovalo stříbro. Jak jsi vlastně doopravdy stará, Amazigo? zeptala se. Třicet pět? Čtyřicet?
Zhluboka se nadechla, zvedla se a začala šplhat výš. Trvalo jí hodinu, než se dostala na římsu pod vrcholkem. Když přelézala skalní hranu, sevřela ostrý kámen, který jí rozřízl dlaň. Zaklela a s bušícím srdcem se posadila zády ke skále. V kameni štítu nezjišťovala nic špatného. Výstup byl jen marněním času a posloužil pouze tomu, že vyvolal hořké vzpomínky a způsobil jí bolestivou ránu. Amaziga se uvolnila a připravovala se na sestup. Napadlo ji, že skočí do jezírka v hloubce, ale nápad zavrhla. Ve vodě se nikdy necítila dobře. Slunce jasně svítilo a jí bylo teplo a cítila se zvláštním způsobem odpočatá. Zpomalil se jí tep, a když zvedla poraněnou ruku, aby tlakem zastavila krvácení, rána byla pryč. Amaziga přejela prstem po kůži, ale neměla ani jizvičku. Natáhla ruku a zvedla kámen se zubatou hranou, o který se řízla. Byla na něm krev. Amaziga si na úzké římse opatrně klekla a otočila se čelem ke skále. Nad hlavou měla převis štítu a nad ním meč Boží s maličkými křížky. Amaziga zavřela oči a její duch se vpil do drsné skály. Postupovala stále hlouběji, až nakonec dorazila k otesanému mramoru a za ním k síti zlatých drátků a krystalů. Sledovala síť nahoru ke stříbrné míse, která měla v průměru šest stop. Uprostřed mísy ležel obrovský kámen Sipstrassi se zlatými žilami několik palců tlustými.
Amaziga prudce otevřela oči. - „Ó Bože!" zašeptala. „Ó Bože!"
Štít Chaosu nebyl přírodním útvarem. Protože ležel tak dlouho pod vodou, usadil se na něm nános z moře. Byla to věž, a kámen Sipstrassi pořád vysílal svou moc i po dvanácti tisíci letech. Amaziga se zadívala dolů na spícího Oshereho - a pochopila.

Léčivá síla Sipstrassi!
Deanajcům nemělo být ublíženo. Téměř mechanické kouzlo kamene, které působilo na Šir-rana a ostatní - je napravovalo, odstraňovalo geny promotory a pečlivě provedenou práci genetických inženýrů. Vracelo je do stavu dokonalosti. „Dobrý Bože!“
Amaziga vstala, opřela se zády o skálu a zadívala se dolů na Oshereho. Obvykle se musel léčitel kamenem nemocného dotknout, aby jeho moc usměrnil... ale... něco takhle velkého? Amaziga se soustředila víc a hluboko dole se Oshere ve spánku zavrtěl. Tělem mu projela bolest. Oshere zařval a vyrazil proti neviditelnému nepříteli. Tělo se mu zkroutilo a on upadl zpátky. Nová srst mizela a údy se mu narovnávaly. Amaziga si ho představila tak, jak si ho pamatovala, a podržela tento obraz před očima. Konečně se uvolnila a zadívala se na nahého mladého muže spícího na slunci.
Bez váhání udělala krok dopředu a skočila. Štíhlá ebenově černá postava padala dolů a jako šíp se zanořila do vody. Když se Amaziga vynořila, doplavala ke břehu a vytáhla se na skálu vedle Oshereho. Svlékla si vlhký oděv a sušila se na slunci.
Oshere se zavrtěl a otevřel zlaté oči. „Tohle se mi zdá?“ zeptal se.
„Ne. Tohle je skutečnost, z níž jsou tvořeny sny.“
„Vypadáš tak... mladá a krásná.“
„Ty taky,“ řekla mu Amaziga s úsměvem. Oshere se posadil a s úžasem si prohlížel své bronzové tělo.
„Opravdu to není sen? Jsem zase zpátky?“
„Ano.
„Povídej. Řekni mi všechno.“
„Ještě ne,“ zašeptala a pohladila ho po tváři. „Zatím ne, Oshere. Ne, když jsem pro tebe právě skočila do vody.“

* * *

Šarazád, tisknouc k prsům krvavý kámen, prošla bránou. Zatočila se jí hlava a před očima se jí míhaly barvy živější, než kdy viděla. Držela se zpříma, dokud jí nepřestalo vířit před očima. Prošla z hvězdné noci do jasného svítání a na chvíli ji to vyvedlo z míry.
Král seděl u okna a díval se na své vojsko nacvičující daleko v polích válečné manévry.
„Vítej,“ řekl tiše, aniž se otočil.
Šarazád padla na kolena a sklonila hlavu, až jí zlaté vlasy sklouzly do obličeje.
„Ani neumím vyjádřit, jak nádherné je být opět ve tvé přítomnosti, pane.“
Král se otočil a široce se usmál. „Tvoje pochlebování je skutečně na místě,“ pravil, „protože s tebou vůbec nejsem spokojen.“ Šarazád vzhlédla k jeho hezkému obličeji a všimla si, jak se mu v čerstvě nakadeřeném zlatém vousu třpytí sluneční paprsky, i jeho hřejivých veselých - skoro laskavých - očí. Dostala strach. Jeho příjemné způsoby ji v nejmenším neoklamaly, ani jeho očividně dobrá nálada.
„A jakým způsobem jsem si vysloužila tvoji nelibost, ó Veliký?“ zašeptala a sklopila oči k vzorovanému koberci, na němž klečela.
„Svým útokem na tu barbarskou vesnici - byl špatně načasovaný a uboze vedený. Pokládal jsem tě za bystrou ženu, Šarazád. A přesto jsi zaútočila pouze z jedné strany a poskytla jsi nepříteli prostor k úniku. Tam, kde jsi měla provést zdrcující úder, jsi je jenom zahnala do lesů na jihu, kde kují plány a připravují obranu.“
„Nám se však neubrání, Veliký. Jsou to jen barbaři. Nemají žádnou organizaci, pár zbraní a žádné schopnosti.“
„To je možná pravda,“ souhlasil král. „Ale jestli ty máš tak málo nápadů, plánů a schopností, proč bych ti měl ponechat velení?“
„Mně nápady nechybí, pane, ale bylo to moje první pověření. Všichni generálové se musejí učit. Já se to naučím. Udělám cokoliv, abych tě potěšila.“
Král se zasmál a vstal. Byl vysoký, hezky stavěný, a když ji zvedal na nohy, pohyboval se se zřejmým půvabem. „Já vím, že ano. Vždycky jsi to dělala. Proto jsem ti povolil ta tvá... malá potěšení. - Než se s tebou pomiluji, Šarazád, chci, aby ses na něco podívala. Mohlo by ti to pomoci pochopit.“
Ze zlatem krumplovaného míšku u pasu vytáhl kámen Sipstrassi a podržel ho ve vzduchu. Protější stěna zmizela a Šarazád se dívala na tábor Dlouhých nožů. Nízké ploché kožené stany byly neuspořádaně postavené na kamenité stráni u potoka. Všude kolem tábora stály hlídky a dvě další vyhlížely na skále nad táborem.
„Nevidím, že by něco bylo v nepořádku,“ poznamenala Šarazád.
„Já vím. Dívej se... a poslouchej.“ Na úbočí hvízdal vítr a bylo slyšet ševelení netopýřích křídel. Pak Šarazád zaslechla bučení krav. Nic jiného. „Ty to pořád necítíš, co?“ zeptal se král, položil jí ruku na rameno a rozepjal přezky na zlatém pancíři.
„Ne. Jsou to přece jen přirozené zvuky noci, ne?“
„To nejsou,“ pravil král, sundal jí pancíř a odepjal jí opasek s dýkou. „Jeden z nich není v pořádku.“
„Ten dobytek?“
„Ano. V noci krávy nechodí, Šarazád, a proto je někdo žene. A žene je směrem k Dlouhým nožům. Myslíš, že jako dar? Nabídku ke smíru?“
Teď už stádo viděla - tmavou hemžící se masu pomalu se blížící přes pláň k táboru. Několik strážných přestalo přecházet a dívalo se, jak se krávy blíží. Náhle zpoza stáda zazněl výstřel a následovaly skřeky, při nichž vstávaly vlasy na hlavě. Dobytek se rozběhl a s dusotem zamířil k táboru. Šarazád se s rostoucí hrůzou dívala, jak hlídky začínají střílet na vedoucí zvířata. Viděla býky padnout, ale zbytek stáda se hnal dál. Dlouhé nože vybíhaly se stanů a prchaly pryč, některé naskákaly do potoka, jiné se hnaly nahoru kamenitou stráni. Pak splašené stádo proběhlo táborem a bylo pryč.

Když se prach usadil, Šarazád ve zničeném táboře uviděla na třicet rozdupaných těl.
Král sáhl po její hedvábné haleně a rozvázal tkanice. Pak jí látku stáhl přes ramena, ale ona nedokázala odtrhnout zrak od jatek před sebou.
„Dobře se dívej a uč se, Šarazád," zašeptal a špičkami prstů jí přejel po bocích. Scéna se posunula do rokle tři sta kroků od tábora, kde na vysokém vraníkovi seděl jakýsi muž. Jezdec se v sedle zaklonil a sundal si klobouk. V měsíčním světle Šarazád jasně spatřila jeho rysy a vzpomněla si na muže, jenž se jí U poutníkova spočinutí poklonil.
„Jeden muž, Šarazád, jeden zvláštní muž. Jmenuje se Shannow. Tihle barbaři si ho váží a bojí se ho. Říkají mu Jeruzaléman, protože hledá jedno bájné město. - Jediný muž."
„Ten tábor nic neznamená," namítla Šarazád. „A třicet Dlouhých nožů je snadné nahradit."
„Ty to pořád nechápeš. Proč splašil ty krávy? Měla to snad být ubohá pomsta? Ten muž je nad něčím takovým."
„Tak jaký jiný důvod by mohl mít?"
„Vyslala jsi zvědy?"
„Ovšem."
„Kde jsou teď?"
Šarazád se rozhlížela po pláni. Tři skupiny zvědů, každá o dvaceti válečnících, spěchaly zpět k pobořenému táboru. Scéna se opět zachvěla a Šarazád náhle hleděla na město.
„To město jsi samozřejmě nechala prohledat a zničit všechno, co by mohlo být nepříteli k užitku, že?"
„Ne. Já... ne..."
„Ty jsi vůbec nemyslela, Šarazád - a to je tvůj veliký zločin." Šarazád se dívala na pracující muže. Na vozy nakládali potraviny, nástroje, pušky ze zásob ve zbrojířském krámu i zbraně ležící vedle mrtvých Dlouhých nožů. Král od ní poodstoupil, ale ona si ho nevšímala, protože zahlédla toho muže, Shannowa. Jel hlavní ulicí a ona se dívala, jak sesedá před zbrojířskou dílnou. Nenávist ji zachvátila jako horečka.
„Můžu dostat lovce?" zeptala se. „Toho muže chci."
„Můžeš dostat, cokoliv budeš chtít," pravil král, „protože tě miluji."
Švihl bičem a přetáhl ji po zadnici. Šarazád vykřikla, ale nepohnula se.
A dlouhý den plný bolesti začal.

* * *

Král se díval na spící Šarazád. Ležela na boku v bílých hedvábných prostěradlech a dlouhé nohy měla přitažené k tělu. Vypadá jako dítě, nevinné a čisté, napadlo krále. - Mrskal ji, dokud se nezhroutila, a její krev se vpíjela do koberce, na němž stála. Pak ji uzdravil.
„Hloupá, hloupá ženská," řekl. - Město se otřáslo, ale moc mateřského kamene Sipstrassi pod chrámem otřes zastavila, napravila pukliny ve zdech a ochránila obyvatele před zemětřesením, které ničilo okolní krajinu.
Král přistoupil k oknu. Pod palácem za vysokými mramorovými hradbami se obyvatelé Adu věnovali svým záležitostem. Šest set tisíc duší zrozených v největším státě, který kdy na zemi existoval - a bude existovat, pomyslel si král. Díky moci kamene z nebes král dobyl celý civilizovaný svět a otevřel brány k zázrakům, jež si nikdo ani neuměl představit.
Nové dobývání pro něj teď už nic neznamenalo. Jediné, na čem mu ještě záleželo, bylo, aby se jeho jméno neslo zvučně jako třesk štítů celými dějinami. Král se usmál. A proč ne? Se Sipstrassi byl nesmrtelný, a proto tu bude i tehdy, až budou bardové zpívat budoucím pokolením jeho stále se rozrůstající příběh.
Město se otřáslo opět. Začínalo mu to dělat starosti, protože záchvěvy půdy se v poslední době značně zhoršily. Král stiskl svůj kámen a zavřel oči.
A zmizel...
Když opět otevřel oči, stál ve stejné místnosti a před očima měl stejnou vyhlídku. Na mramorové hradby, na město za nimi a na tichý, čekající přístav. Tohle byl snad jeho největší umělecký úspěch. Vytvořil přesnou kopii Adu ve světě neobydleném lidmi. Tady žádná zemětřesení nebyla, jen množství jelenů, losů a všech ostatních nádherných výtvorů přírody.
Brzy sem přenese obyvatele a vybuduje novou Atlantidu, kde je žádní nepřátelé nikdy neporazí, protože tu žádné jiné státy nebudou.
Král se vrátil do svého pokoje a napadlo ho, že vzbudí Šarazád a hodinku stráví milováním, ale pak tento nápad zavrhl, protože ho pořád ještě rozčilovala její hloupost. Smrt Dlouhých nožů mu nevadila, plazi byli pouhými nástroji, jak Šarazád správně poznamenala, a bylo snadné je nahradit. Ale král nesnášel ledabylé myšlení a opovrhoval těmi, kdo nechápali prosté zásady taktiky. Mnozí generálové se ho obávali. Nedokázali pochopit, že důvodem války bylo zvítězit, a ne se pouze zaplést do ohromných a drahých bitev se spoustou hrdinství na obou stranách. Nejdůležitější bylo porazit nepřítele zevnitř. Nejdřív ho přesvědčit o beznaději jakéhokoliv odporu a pak na něj udeřit plnou silou, než se stačí vzpamatovat. Ale po vítězství bylo třeba být velkodušný, protože poražený a potupený nepřítel bude žít pouze pro den, kdy se bude moci pomstít. Z války bylo třeba obvinit poražené velitele a lidem zalichotit. Dokázali to ale generálové pochopit?
Nyní pro Atlantidu začínal nový den. Král viděl svět s létajícími stroji a velkými zázraky. Spojení zatím bylo nejisté, ale on brzy otevře brány více a vyšle zvědy, aby prozkoumali nového nepřítele.
V myšlenkách se vrátil k Šarazád. Svět, který objevila, nestál za pozornost - kromě zbraní známých jako střelné. Teď však, když je viděli, dokážou je také vyrobit - vylepšit. Nic zajímavého nezůstalo. A přesto dovolí Šarazád hrát její hru do konce. Pořád existovala, byť velice slabá, naděje, že se něco naučí. A pokud ne, vždycky tu byl bič a její nádherně

uspokojivý křik.
Ten muž, Shannow, vzbuzoval jen prchavý zájem. Lovci ho samozřejmě zabijí, ale nejdřív je musí trochu pobavit. Kolik jich má poslat? Pět zaručí úspěch. S jedním by měl Shannow šanci. Takže tři, pomyslel si král. Ale které?
Musí mezi nimi být Magellas, domýšlivý a nadutý, potřebuje tvrdou lekci. Lindian? Chladný a smrtící - to nebyl člověk, kterého si k sobě pustíte s jakoukoliv zbraní. Ano, Lindian. A na doplnění Rhodaeul. S Magellasem se na smrt nenávidějí a neustále soupeří o to, kdo bude mít vrch. Měla by to pro ně být úžasně zajímavá výprava. S novými zbraněmi zacházeli se vzácnou dokonalostí.
Nastal čas zjistit, jestli je dokážou použít i proti velice schopnému nepříteli.
Král zvedl kámen a soustředil se na Shannowův obličej. Vzduch před ním se zavlnil a on spatřil Jeruzalémana, jak si přes sedlo háže těžký pytel.
„Jsi ve velkém nebezpečí, Jone Shannowe," pravil král. „Měl by ses mít na pozoru!"
Když zaslechl strašidelný hlas, Shannow se otočil. Tasil revolver, ale na dohled nebyl žádný cíl.
Ozvěnou se k němu nesl zlomyslný smích.

## 25

ODEŠLI TĚSNĚ PŘED SVÍTÁNÍM. PASTOR ZŮstal vzadu s dvacítkou mužů, aby chránil zástup lidí, mířící údolím k velké puklině, kterou zemětřesení udělalo v prastaré Zdi. Pastor měl pušku s krátkou hlavní a z opasku, kterým měl přepásánu sutanu, mu trčely pažby revolverů. Několik dětí se vezlo na zachráněných vozech, ale asi tři sta těch, co přežili nájezd - posílených o sedláky a usedlíky z okolí - šlo mlčky pěšky a nervózně se rozhlíželo kolem sebe. Všichni čekali, že plazi zaútočí, a pastor měl spoustu práce s tím, aby uprchlíky přesvědčil, že zdánlivé útočiště v lese musejí opustit.
Edric Scayse se vrátil v noci se dvěma vozy naloženými potravinami a puškami. S třicítkou dalších se dobrovolně přihlásil k tomu, že zůstane bránit zákop v lese.
„Tohle je částečně moje chyba," řekl pastorovi, než lidé odešli. „Ti démoni mají pušky, co jsem jim dodal já, kéž mi Bůh odpustí."
„On mívá ve zvyku lidem odpouštět," ujišťoval Edrika pastor.

Nyní se pastor z celé duše modlil. „Pane, jako jsi dostal vyvolený lid ze spárů Egypta, tak zůstaň při nás i nyní, než projdeme údolím stínů až na sám konec. A zůstaň s námi i tehdy, až vstoupíme do říše velké nevěstky, kterou, s tvým požehnáním, zabiju a zničím, i se všemi těmi pekelnými bestiemi, jimž vládne.“
Vozy zvedaly oblaka prachu a pastor se rozběhl k zadní části konvoje a přikázal dětem, aby na kola stříkaly vodu. V dálce se již tyčila Zeď, ale pokud by je nepřátelé dostihli nyní, nezmohli by se lidé k obraně. Pastor odklusal ke svým mužům.
„Viděli jste něco?“ zeptal se Bejka.
„Ani chlup, pastore. Ale mám pocit, jako bych seděl na kovadlině a nad hlavou měl napřažený kladivo - víte, co tím myslím? I kdyby tu nebyli ti plazi, pořád jdem do země Lvího lidu.“
„Bůh bude s námi,“ opáčil pastor a přinutil se, aby to znělo sebejistě.
„Taky doufám,“ zamumlal Bejk. „My teda kapku povzbuzení určitě potřebujem. Koukněte támhle! Další, co to přežili.“
Pastor sledoval, kam Bejk ukazuje, a spatřil vůz sjíždějící dolů ze svahu směrem k nim. Na kozlíku poznal Beth McAdamovou. Vedle ní seděl jakýsi muž s černým plnovousem. Pastor jim pokynul, aby se zařadili, a vydal se k vozu.
„Moc rád vidím, že jste v pořádku, Beth,“ řekl.
„Já teda rozhodně v pořádku nejsem, pastore. Právě jsem si postavila dům a teď mě z něj vyhání banda ještěrek. A co je ještě horší, mám tady nemocnýho, a tohle kodrcání mu určitě moc nepomůže.“
„Za pár hodin, dá-li Bůh, budeme za Zdí. Tam se můžeme bránit.“
„Jo, proti plazům. A co ty ostatní šelmy?“
Pastor pokrčil rameny. „To je v rukou Božích. Představíte mě svému příteli?“
„Tohle je Nu, pastore. To on uzdravil ten konvoj. Je to další Boží člověk - mám dojem, že jsou všude kolem mě.“
Nu slezl z kozlíku a protáhl se. Pastor mu podal ruku, kterou Nu přijal, a společně poodešli stranou.
„Vy jste tady nový, velkomožný pane?“ zeptal se pastor.
„Ano a ne,“ odvětil Nu. „Byl jsem tady... kdysi dávno. Hodně se toho změnilo.“
„Znáte zemi za Zdí?“
„Obávám se, že moc ne. Je tam město - velice staré město. Říkávalo se mu Ad. Stojí tam chrámy a paláce.“
„Nyní ho obývají zplozenci ďábla,“ prohlásil pastor. „A díky jejich zlu zůstává meč Boží lapený na obloze. - Mým snem je zničit jejich zlo a osvobodit meč.“
Nu neříkal nic. Viděl město při své duchovní cestě, ale po bestiích či démonech tam nebylo ani stopy. Oba muži společně kráčeli spolu s hlídajícími střelci. Pastora však po chvíli mlčení unavilo a odešel. Nu šel ztracen v myšlenkách. Napadlo ho, jak může člověk, který tvrdí, že věří v nejvyšší moc Boha, být tolik přesvědčen, že taková moc potřebuje jeho pomoc. Lapený na obloze? Za jaké ubohoučké stvoření tenhle člověk Boha považuje?
Konvoj se pomalu sunul krajinou.
Přicválal k nim jezdec. Pastor se stráží se mu rozběhl vstříc. Byl to jeden ze Scayseho lidí.
„Měli bychom sebou pohnout, pastore,“ řekl jezdec a nakláněl se nad krkem svého zpěněného oře. „Těch potvor jsou dva oddíly. Jeden se blíží k velkomožnýmu pánovi Scaysemu v lese a druhej a větší jde po nás. Nejsou už moc daleko za náma.“
Pastor se otočil, aby odhadl vzdálenost ke Zdi - stále byla nejméně míli daleko. „Jeďte dál a vozy ať si pospíší. Řekněte každému, ať přidá do kroku.“ Jezdec pobídl unaveného koně a odcválal k vedoucím vozům. Zapráskaly biče a voli se napřeli do postraňků.
Pastor si zavolal zadní stráž k sobě. „Nezadržíme je,“ řekl jim, „ale budeme se držet za konvojem. Až je uvidíme, můžeme je aspoň zpomalit. Tak do toho.“
Ranní sluníčko již značně pálilo, když muži vbíhali do oblaku prachu, který prchající zástup zvedl.

* * *

Když zlomyslný smích utichl, Shannow nasedl. - Rozhlédl se po tiché ulici. V prachu u Poutníkova spočinutí ležel Mason prostřílený jako cedník. O pár yardů dál zahlédl pozůstatky Borise Haimuta, který již nikdy nenajde odpovědi na své otázky. Na ulici u nájemné stáje ležel onen kulhavý podomek se starou puškou v rukou. Všude byla těla mužů, žen a dětí, které Shannow vůbec neznal. A přesto všichni museli mít vlastní sny a touhy. Shannow obrátil hřebce a vyjel do údolí.
Ve zbrojířově krámu měl štěstí. Jak doufal, Groves vyrobil pekelného střeliva víc, očividně dostal velkou objednávku od Scayse. Shannow teď měl přes pět set nábojů. Také sebral ručnici s krátkou hlavní a tři pytle černého prachu a z rumu v obchodě vyhrabal i další věci.
Cestou se znovu zamyslel nad hlasem, jenž se mu ozval v uších: Mít se na pozoru? Kdy se za posledních dvacet let neměl na pozoru, nebo nebyl v nebezpečí? Hlas ani naznačená hrozba mu velké starosti nedělaly. Lidé žili a umírali. Co by mohlo vyděsit člověka, který tuhle pravdu znal?
Shannow chvíli jel na dohled vozů, ale nikdo je nepronásledoval, a tak zabočil doprava a zajel do kopců na východě. Jestli si vzal pastor jeho radu k srdci a lidi přestěhoval, tak budou právě v údolí v největším nebezpečí.
Shannow jel ostražitě dál a co chvíli měnil směr, aby žádný skrytý pozorovatel nemohl odhadnout, kam má namířeno. Půda se tady zvedala a Jeruzaléman zamířil mezi kamenité kopce, sesedl a spoutal hřebce. Zvedl jeden pytel, otevřel ho a rozložil na zem jeho obsah. Bylo tu sedm hliněných nádob s úzkým hrdlem uzavřeným korkovou zátkou, šest balíčků hřebíčků a svitek zápalné šňůry. Do dvou nádob Shannow nasypal černý prach s hřebíčky - a pevně obsah upěchoval. Dlouhým hřebíkem propíchl korek a nacpal dovnitř kus šňůry. Když byl se svou prací konečně spokojen, vrátil nádobky do pytle, posadil se a vyčkával. Dalekohledem si prohlížel údolí pod sebou. V dálce uviděl, že vozy dorazily

do lesa, a později sledoval konvoj, když se vydal na pomalou cestu ke Zdi.
Asi hodinu tak seděl. Pak se na dohled objevily první Dlouhé nože. Běžely k lesu. Shannow zaostřil dalekohled a přihlížel, jak se nepřítel blíží k narychlo vyrobenému opevnění. Zachytil však další pohyb - několik stovek plazů spěchalo k jihu. Mezi nimi se prohnal jezdec a odcválal pryč. Shannow vstal a přehodil pytel přes sedlo. Zvedl otěže, nasedl a zamířil lesem k východnímu svahu. Skryt mezi vrchy se bez ohledu na nebezpečné díry a kamení hnal rychle kupředu. Hřebec měl jistý krok, byl silný a rád běhal. Shannow se musel dvakrát sehnout pod převislými větvemi, jež by ho byly srazily ze sedla, a jednou hřebec přeskočil padlý strom. Když kopce přešly v rovinu, Shannow zamířil k západu do mělké rokle, která nakonec ústila na pláň. Kolem uší mu zahvízdaly kulky a Shannow, když s pytlem v ruce sesedal, rychle se blížící plazy pozorně sledoval. - Z pytle vytáhl jednu nádobku, škrtl sirkou a zapálil šňůru, která zaprskala. Shannow nádobu vyhodil přes okraj rokle a zapálil další. Výbuch ho málem ohlušil a nad roklí zasvištěly doruda rozpálené hřebíky. Mezi blížící se Dlouhé nože dopadly ještě tři nádoby, než se Shannow zachytil sedlové hrušky a vyhoupl se na koně.
Pobídl zvíře do běhu a zamířil na západ. Když se pak ohlédl, viděl, jak se Dlouhé nože znovu řadí. Ve vysoké trávě leželo množství těl, daleko víc jich však zůstalo stát.
Kulky létaly stále blíž, ale rychlý kůň Jeruzalémana brzy odnesl z dostřelu.

* * *

Edric Scayse znovu nabil pušku. Plazi jednou zaútočili do kopce, ale díky zničující salvě obránců jejich řady značně prořídly. Teď si dávali větší pozor, vždycky se o kousek připlížili a pak čekali, dokud se obránci neukáží nad valem. Jedenáct mužů již bylo mrtvých a Scayse věděl, že jsou v beznadějném postavení.
Zlobil se sám na sebe. Všechny jeho sny se nyní změnily v prach - a to všechno kvůli zlatu, které mu dávala ta ženská, Šarazád. Poprvé za ním přišla před třemi měsíci a tvrdila, že je z osady daleko na východě. Mohl by jí sehnat zbraně? Ovšemže by mohl, pokud bude cena dobrá. A zlato bylo skvělé kvality. Teď tu Scayse trčel v lese - jeho stříbrný důl zel prázdnotou, jeho město bylo zničeno a lidé, kteří by z něj učinili svého vůdce, částečně pobiti a zbytek se rozběhl po kraji. Scayse se zvedl a rychle poslal tři kulky dolů z kopce, než se zase schoval za hliněný násep.
Kdosi po jeho levici vykřikl a padl, maje ve spánku ošklivou díru. „Raději bychom měli uvažovat o tom, jak se odsud dostat," poznamenal jiný muž vedle něj.
„Vypadá to, že vážně nadešla vhodná chvíle k odchodu," souhlasil Scayse. Rozkaz se mezi muži rychle rozšířil a osmnáct těch, kdo ještě zůstali naživu, se ze zákopu stáhlo k lesu. Vstříc jim vyletěly kulky a Scayse, jemuž jedna dokonce srazila z hlavy klobouk, se vrhl do úkrytu. Protáhl se do křoví a prchal doprava, zatímco se od stromů všude kolem odrážely kulky. Jedna zasáhla pažbu jeho pušky a vyrazila mu ji ze zmrtvělé ruky, ale Scayse vytáhl revolver a utíkal dál. Náhle se těsně před ním zvedl plaz s dýkou s pilovitým ostřím v ruce, ale Scayse ho z bezprostřední blízkosti střelil a ještěr se zhroutil. Scayse ho přeskočil a běžel dál. Za ním se ozýval křik umírajících. Když se ohlédl, spatřil tmavé šupinaté plazy. Pronásledovali ho. Dvakrát vystřelil, ale nikoho nezasáhl. Vrhl se tedy za strom, nabil bubínek revolveru a čekal.
„Lehněte si, Scayse," ozval se čísi hlas, „a zakryjte si uši." Nad hlavou Scaysemu přelétl hliněný džbánek a vybuchl mezi pronásledovateli. Následoval další. Když se lesem rozezněl výbuch, Scayse se vrhl na zem, ale vzápětí už byl opět na nohou a utíkal.
Shannow mu vjel do cesty a podal mu ruku. Scayse se vyhoupl do sedla za ním a hřebec odklusal lesem.
Ujeli asi dvě míle, pak Shannow zastavil, aby si mohl kůň odpočinout. Hřebec tou dobou již dosti namáhavě dýchal a boky měl pokryté pěnou. Scayse slezl a koně poplácal po zadku. „To je teda kůň, Shannowe. Kdybyste ho snad chtěl někdy prodat, okamžitě ho koupím."
„A za co?" zeptal se Shannow sesedaje. „Vlastníte jedině to, co máte na sobě."
„Dostanu to zpátky. Najdu nějaký způsob, jak ty potvory porazit - a tu zatracenou ženskou taky."
„Měl byste jí být vděčný," podotkl Shannow. „Ona rozhodně není dobrý generál. Se stovkou dobře vyzbrojených chlapů na koních bychom je za den zlikvidovali."
„Možná," připustil Scayse. „Ale řekl bych, zrovna teď má navrch ona. Nebo ne?"
Shannow neodpověděl a společně šli chvíli pěšky. Nakonec Shannow zavedl koně na úzkou postranní stezku vedoucí nahoru k jakési jeskyni. Otvor neměl ani čtyři stopy na šířku, ale jeskyně samotná byla prostorná a měla téměř dokonale kruhový půdorys. Shannow odsedlal hřebce a vytřel ho do sucha. „Hodinku dvě zůstaneme tady, pak bychom měli najít cestu za Zeď."
„To se snadno řekne, Shannowe. Teď už se ti plazi budou za Zdí rojit jako včely v úlu. Mimochodem, díky za včasnou záchranu. Jednou vám to splatím."
„To je zajímavá představa," opáčil Shannow, vzal si pokrývky a rozložil je na zem. „Za hodinu mě vzbuďte."
„Mohla by to pro nás být past. Neměli bychom raději jet dál?"
„Není pravděpodobné, že by nás pronásledovali moc dlouho. Když teď zlikvidovali váš oddíl, půjdou nejspíš ke Zdi."
„A co jestli se mýlíte?"
„Tak budeme oba brzo mrtví. Vzbuďte mě za hodinu."

* * *

Velkou Zeď prolomilo zemětřesení, takže v ní teď zela na dvacet stop široká mezera. Na obou stranách držely masivní kamenné kvádry jen tak tak, vypadalo to, že i nejmenší závan by je mohl svalit dolů na kodrcající se vozy.

Pastor se díval, jak se konvoj protahuje kameny posetým průchodem. Výbuchy vzadu zatím ustaly - stejně jako střemhlavý postup nepřítele.
„Shannow?“ zeptal se Bejk a pastor kývl. „On se nevzdává, co?“
Když byl i poslední vůz za Zdí, pastor poslal skupinu mužů, aby se vyšplhali nahoru a rozviklané kameny shodili dolů. Kvádry zaduněly o zem a hned se zvedla mračna prachu.
„Zde bychom je měli na chvíli zadržet,“ řekl Bejk. „Ale podle mě ty potvory přelezou, kde se jim zachce.“
„Zamíříme k jihu,“ oznámil pastor. „Ale byl bych rád, kdybyste tak s tuctem dalších dokázali tenhle průlom aspoň den udržet... jestli souhlasíte.“
Bejk se uchechtl a prohrábl si dlouhé pískově hnědé vlasy.
„Kdybych si měl vybrat mezi tímhletím a nechat si prořiznout nežity, okamžitě hlasuju pro nůž, pastore. Ale je mi jasný, že to někdo udělat musí. Stejně, asi by bylo zdvořilý počkat na velkomožnýho pána Scayse a ostatní.“
„Jste dobrý člověk, Bejku.“
„Já vím, pastore. Hlavně se o tom nezapomeňte zmínit Všemohoucímu!“
Bejk se prošel mezi muži a vybral si ty, o kterých si myslel, že jim může věřit i v těžké situaci. Muži tvořící jakousi zadní stráž si vyložili dostatek střeliva, ze sudů na vozech si naplnili láhve vodou, zaujali pozice za Zdí či za spadlými kvádry a čekali na nepřítele.
Od severu se k nim donesla střelba a další dva výbuchy.
„On v tom teda rozhodně umí chodit,“ poznamenal Bejk k mladému jezdci jménem Faird.
„Kdo?“
„Jeruzaléman. Bože, doufám, že to zvládne.“
„Já doufám, že to zvládnem my,“ prohlásil Faird procítěně. „Zatraceně, zas je tu to druhý slunko.“ Náhle bylo tak jasno, že si Bejk musel zastínit oči. Cítil, jak se země zachvívá.
„Ustupte od Zdi!“ zařval. Muži se rozběhli pryč. Pak přišel hlavní otřes a všichni popadali na zem. Na povrchu Zdi se objevily křivolaké praskliny a další kamenné kvádry se posouvaly a padaly. Přes údolí se otevírala průrva a vzduchem se neslo dunění, jak z jámy vyrazily plameny.
„Krucinálfagot!“ zašeptal Bejk, když ucítil síru, a zvedl se na kolena. Další velký kus Zdi se zřítil a z prašné bouře vystoupil vysoký plaz s pravou rukou vztaženou před sebe. Faird zamířil. „Vydrž,“ nařídil mu Bejk a vstal a vyšel ještěru vstříc. Zastavil se tři kroky před plazem.
Tvor vyfoukl prach ze šikmých nosních dírek a pak upřel zlaté oči na Bejka.
„Řekni, co máš na srdci,“ vyzval ho Bejk s rukou položenou na pažbě revolveru u boku.
„Ano. Řřeknu. Tahle válka není dobrrá, čelověče. Moc ssmrti. Nemá ssmyssl.“
„Začali jste vy.“
„Ano. Velká hlouposst. My jenom vojássi. Rozumíšš? Nemáme na vybranou. Teď Zzlatovlásska říká mluv. Mluvíme.“
„Kdo je ta Zlatovláska?“
„Ššarrazzád. Velitel. Ona říká, kdyžž nám dáte čelověka Nu a my váss necháme na pokoji.“
„Proč bychom jí měli věřit?“
„Já jí nevěřřím,“ prohlásil plaz. - „Zzrrádná žženssská. Ale ona říká mluv, tak mluvím.“
„Ty mi tu říkáš, abych nevěřil vašemu vlastnímu veliteli?“ ujišťoval se užasle Bejk. „Tak proč jste sem, k čertu, vůbec přišli?“
„Myy jssme RuazsTa. Válečníssi. Bojuujeme dobřře. Lžžeme ššpatně. Ona říká jdi, mluv, řříkej jim sslova. Já ti říkám sslova. Co odpovíšš?“
„Co bys odpověděl ty?“
Plaz mávl rukou. „Není na mně řříssi.“ Znovu si odfrkl a nakonec se rozkašlal.
„Chceš kapku vody?“ zeptal se Bejk a zavolal si Fairda.
„Ano.“ Faird přinesl polní láhev a bázlivě ji podal cizímu tvorovi, jenž ji zvedl a nalil si studenou tekutinu na obličej. Suchá šupinatá kůže okamžitě dostala zdravý nádech. Plaz vrátil láhev a Fairda si nevšímal.
„Moc ššpatná, tahle válka,“ řekl Bejkovi. „A tyhle,“ dodal a poplácal pistoli, jíž měl u pasu, „nejssou dobré. Bojovat by sse mělo zzblízzka, ss dýkou nebo mečem. Zzatím jssme nezzískali žžádné dušše. Já Szsark jssem dýkou zzabil dvacet ššesst nepřřátel, zzblízzka, jazzykem jssem sse dotkl jejich oččí. Teď... bác... nepřřítel padne. Moc, moc ššpatné.“
„Vypadáte docela jako slušňáci,“ řekl Bejk u vědomí, že sem zatím došli ostatní. „Já... my... jsme nikdy nikoho takovýho, jako jste vy, neviděli. Škoda, že se musíme dál navzájem zabíjet.“
„Na zzabíjení není nic ššpatného,“ zasyčel plaz, „ale mussí sse to dělat podle zzvyklosstí. Jakou odpověď dášš té prrorradné žženě?“
„Řekni jí, že potřebujeme čas na rozmyšlenou.“
„Proč?“
„Abychom to mezi sebou probrali.“
„Vy nemáte vůdce? Co ten rrussovlassý v ččerrném? Nebo Ssmrrtihlav?“
„To se těžko vysvětluje. Naši vůdci potřebují čas, aby to mezi sebou probrali. Pak budou možná souhlasit, nebo taky ne.“
„Mělo by to být ne,“ řekl Szsark. „Nebylo by to česstné. Lepšší zzemřřít, nežž zzradit přřítele. Ale já Zzlatovlássce tvoje sslova vyřřídím. Voda byla dobrá. Zza ten dar tě zzabiji ssprávným zzpůssobem, díkou.“
„Děkuju,“ zazubil se Bejk. „Jsem rád, že to vím.“
Szsark se škrobeně uklonil a odklusal zpátky ke Zdi. Jediným skokem překonal deset stop vysoký kvádr a byl pryč.
„Co si o tom k čertu myslíš?“ zeptal se Faird.

„Zatraceně, to bych taky rád věděl,“ zabručel Bejk. „Vypadal na docela rozumnou... bytost, ne?“
„Skoro bys ho mohl mít rád,“ souhlasil Faird. „Radši bychom měli zajít za pastorem - a říct mu o tý nabídce.“
„Nelíbí se mi to ani trochu,“ prohlásil Bejk. „Vůbec se mi to nelíbí.“
„Mně taky ne. Ale v tom konvoji jsou moje žena a děti, a kdyby mělo dojít na rozhodování mezi cizincem a jima, tak vím, co bych zvolil.“
„Zachránil cestou tebe i tvoji ženu, Fairde. Ve vaší rodině teda vděčnost moc neznamená.“
„To bylo tehdy, tohle je teď,“ odsekl Faird a otočil se.

## 26

Z OLTÁŘŮ ODNESLI TĚLA VŠECH TŘÍ OBĚTOvaných. Velekněz zvedl tři zářící krvavé kameny a položil je do zlaté mísy.
„U Belialova ducha, u krve nevinných, u královského zákona,“ odříkal. „Kéž vám tyto památky přinesou vítězství.“
Když jim velekněz nesl mísu s obětinami, všichni tři muži zůstali klečet. Král obřad sledoval ze svého drahokamy vykládaného trůnu s pramalým zájmem. Viděl obra Magellase a cítil jeho neklid. Král se usmál. Vedle Magellase klečel útlý Lindian se zcela nečitelným výrazem. Šedé oči měl zastíněné a obličej jako vyhlazenou masku. Úplně napravo čekal se zavřenýma očima, ponořen v modlitbě, Rhodaeul. Všichni tři vypadali díky sněhobílým vlasům a bledé pleti jako bratři. Velekněz jim rozdal kameny a požehnal jim Belialovým rohem. Muži se ladně zvedli a poklonili se králi.
Ten vzal jejich hold na vědomí, pokynul jim, aby ho následovali, a odešel do svých komnat. Tam se postavil k oknu a počkal, dokud se k němu válečníci nepřipojí. Magellas byl z trojice zdaleka největší a černostříbrná halena se mu na svalnatých plecích a pažích napínala k prasknutí. Lindian vedle něj vypadal skoro jako malý kluk. Rhodaeul poodešel kousek doprava.
„Pojďte,“ vyzval je král. - „Poznejte svého nepřítele.“ Zvedl Sipstrassi a stěna se zamihotala a zmizela. Muži se dívali na muže stojícího vedle vysokého vraníka. Opodál seděl další muž. „To je oběť, kterou hledáte,“ vysvětloval král.
„Jmenuje se Shannow.“
„Je starý, sire,“ namítl Magellas. „Proč jsou na to třeba lovci?“
„Najděte ho a uvidíte,“ řekl král. „Ale nechci, abyste ho zabili ze zálohy, nebo ho zničili z dálky. Vy se mu postavíte tváří v tvář.“
„Takže je to zkouška, otče?“ zeptal se Rhodaeul.
„Je to zkouška,“ přitakal král. „Ten muž je válečník a podle mne je - jako jste i vy - rolynda. Jeho nevýhodou je, že v mateřském lůně nebyl živen silou Sipstrassi, ani ho, na rozdíl od vás, neučili nejlepší zabijáci říše. Ale pořád je to válečník.“
„Proč my tři, pane?“ zeptal se Lindian. „Copak by jeden nestačil?“
„S největší pravděpodobností ano. Ale váš nepřítel je mistrem v používání těch nových zbraní - třeba se od něj něčemu přiučíte. Pak bude má odměna vskutku veliká. Lovec, který ho zabije, se stane satrapou severní provincie Akkadu a

jeho společníci dostanou šest talentů stříbra.“
Žádný z trojice válečníků nic neříkal, ale král viděl, jak rychle přemýšlejí. Nyní již nešlo o společný cíl. Nedalo se dohodnout na společném postupu. Každý z nich teď uvažoval, jak porazit nejen Shannowa, ale zároveň i jeden druhého.
„Máte nějaké otázky, děti moje?“
„Žádné, otče,“ ozval se Magellas. „Stane se, jak říkáš.“
„Budu váš postup se zájmem sledovat.“
Muži se poklonili a odešli. Král komnatu uzavřel pomocí kamene a uložil se na hedvábem potaženou pohovku. Stěna se opět zamihotala a on se díval na krajinu za Zdí. Aspoň že Šarazád začala používat hlavu. Zasela mezi nepřátele sémě neshody a teď se je snažila se svými oddíly obklíčit. Král se podíval dál do zalesněných kopců na západ od uprchlíků. Pak se zachechtal.
„Ó, Šarazád, kdyby mě jen tvoje krása dokázala unavit. Jenže ty se zase snažíš vyrvat porážku ze zubů vítězství.“ Dotkl se kamene a zahleděl se na krajinu na jihu. Když zahlédl vzdálené město, trhl sebou a vymrštil se z pohovky. Světlé oči se mu rozšířily, v ústech mu vyschlo a poprvé za celá desetiletí ho zasáhl šíp strachu.
„Jaký je to démonický úskok?“ zašeptal nahlas. Nechal obraz být a zavolal si hvězdopravce. Dostavila se čtveřice mužů. Všichni vypadali na to, že jim je někde mezi dvaceti a třiceti.
„Podívejte se a řekněte mi, co vidíte,“ nařídil král.
„To je město Ad,“ prohlásil jejich vůdce Araksis. „Potřebovali bychom to přiblížit, Veličenstvo. Ano, je to Ad. Ale podívej se, jak jsou ty sochy omšelé a cesty rozbité. Přejdi dál na jih, pane. Najdi věž.“ Žádná věž tu ale nebyla, jen vilejši obrostlý vrcholek. Atlanťané si chvíli prohlíželi Boží meč. „Je to dosti matoucí, pane,“ řekl potom Araksis. „Pokud to město někdo nenapodobil, nebo...“
„Mluv!“ nařizoval král.
„Mohli bychom se dívat na město, jaké jednou bude.“
„A kde je moře? Kde jsou lodi?“
Hvězdopravci se dívali jeden na druhého. „Ukaž nám noc, sire, tam na tom světě.“ Král se opět dotkl kamene a hvězdopravci dali hlavy dohromady a začali studovat oblohu plnou hvězd.
„Vrátíme se do věže, pane,“ řekl Araksis. „Prostudujeme to blíž a dáme ti zprávu.“
„V poledne, Araksisi. Zatím ke mně pošlete Serpiata.“
Král seděl ztracen v myšlenkách a pohledem upřeným na obraz před sebou. Příchodu generála Serpiata si ani nevšiml. Generál byl podsaditý, mohutně stavěný muž. Na sobě měl zlatou zbroj a plášť černý jako uhel.
„Není dobré, sire,“ poznamenal svým drsným, chraplavým hlasem, „nechat ozbrojeného muže tak snadno přijít do svých komnat.“
„Cože? Ano, máš pravdu, příteli. Nezajistil jsem komnatu. Ale měl jsem hlavu plnou tohohle,“ řekl král ukazuje na vzdálené město. Serpiat si sňal přilbu s černým chocholem, přistoupil blíž a podrbal se ve vousech.
„Je to skutečné?“
„Až příliš. Araksis se sem v poledne vrátí, ale když odcházel, byl v obličeji bílý jako plátno a v očích měl strach. Mne to také vyděsilo. S pomocí věžního kamene jsme otevřeli brány do jiných světů - a dobyli jsme je. Ale tohle... tohle není jiný svět, Serpiate. Co jsme to učinili?“
„Nerozumím, sire. Čeho se bojíš?“
„Bojím se tohohle!“ zařval král. „Je to moje město. Já ho vybudoval. Ale kde je oceán - a kde jsem já?“
„Ty? Ty jsi tady. Jsi přece král.“
„Ano, ano. Odpusť, Serpiate. Seber deset legií. Chci, abyste to město obklíčili, dobyli a sebrali - všechny jejich záznamy. Všechno. Zajměte jejich lidi. Vyslechněte je.“
„To ale měla být říše Šarazád, ne? To snad mám sloužit pod ní?“
„Šarazád je vyřízená. - Hra skončila. Udělej, co říkám, a připrav muže. Ode dneška za tři dny otevřu brány dokořán.“

* * *

Pastor vyslechl zprávy zvědů. Krajina na jihu byla rovná a otevřená, bylo vidět, že půda tu byla kdysi dávno zúrodněná, a na pláni kolem města se vyskytovalo neuvěřitelné množství lvích stop. V dálce se pohybovalo několik lvích smeček. Na východě byly podle zvědů další stopy, větší, s ohromnými drápy.
„Viděli jste nějakou šelmu?“ zeptal se pastor jezdce.
„Ne, pane. Teda žádnou nepřirozenou. Zahlíd jsem pár velkejch medvědů - největších, co jsem kdy viděl. Nahoře v lesích. Moc blízko jsem ale nešel.“
Utábořili se u jezera, kde na pastorův rozkaz osadníci pokáceli stromy a přitáhli je na břeh, kde tak vytvořili hradbu s jednou stranou otevřenou k vodě. Za touto hrubou ohradou nechal pastor vztyčit stany a zapálit ohně. Lidé se svým úkolům věnovali jako náměsíční. Mnoho žen při útoku na město ztratilo manžela. Muži, kteří se rozhodli jít onoho osudného rána do kostela, zase věděli, že jejich ženy a děti byly povražděny. Všichni něco ztratili. Někteří jen dům, stan či vůz. Další zase přišli o někoho blízkého. Ti, co přežili, teď byli v šoku.
Pastor je svolal a pomodlil se za duše zemřelých. Pak rozdělil úkoly těm, co zůstali naživu - sbírání dříví na oheň, pomoc se stavbou stanů, přípravu jídla nebo hledání jedlých kořínků, hlíz a divoké cibule.
V dálce viděl blyštící se věže nevěstčina města a uvažoval, jak dlouho ještě potrvá, než na ně zaútočí její satanské legie.
Když dorazili Bejk s Fairdem, pastora to překvapilo - a ještě větším překvapením byly novinky o setkání se Szsarkem.

„Vy jste mluvil s jedním z těch přisluhovačů ďábla?“ zeptal se pastor ohromeně. „Doufám, že při tom neshořela vaše duše na popel.“
„Když on vypadal...“ Bejk pokrčil rameny, „...přinejmenším poctivě, pastore. Varoval nás, abychom si na tu ženskou dávali pozor.“
„Nebuďte přece hlupák, Bejku. Je to stvoření temnoty a o pravdě neví zhola nic. Jemu je vlastní klam. Jestli nám ta žena učinila nabídku, tak ji musíme brát jako poctivou - byť jen proto, že ten démon tvrdil opak.“
„Zadržte, pastore. Vy jste s ním nemluvil. Já jo. A já věřím tomu, co říkal.“
„Tak to se vás, Bejku, dotkl ďábel a nelze vám věřit.“
„To je kapku drsný, pastore. Znamená to snad, že chcete léčitele těm potvorám vydat?“
„Co o něm víme - a o jeho spojení s nimi? Klidně to může být vrah. Tuhle pohromu mohl přivodit on. Pomodlím se a pak budou muži hlasovat. Vy se vraťte zpátky a hlídejte nepřítele.“
„Copak nemůžu volit taky, pastore?“
„Já budu volit za vás, Bejku. Mám za to, že jste proti každému... obchodu?“
„To teda máte sakra pravdu.“
„Slyšel jsem vás. Teď běžte.“
Pastor si zavolal Nua a společně odešli po břehu jezera.
„Proč vás tihle tvorové vlastně honí, velkomožný pane?“ zeptal se pastor.
„Protože jsem v chrámu mluvil proti králi. Varoval jsem lidi před blížícím se hrozným neštěstím.“
„Takže vás považují za zrádce? Na tom není nic překvapivého, velkomožný pane Nu. Copak nám bible neříká, abychom ctili královskou moc, neboť pochází od samotného Boha?“
„Já nejsem zběhlý v tom, co říká vaše bible, pastore. Já se řídím zákonem Jediného. Bůh ke mně promluvil a sdělil mi své proroctví.“
„Pokud to byl opravdu on, velkomožný pane, tak by vás ochránil před nebezpečím. Zatím to vypadá, že jste prostě uprchl před zákonem svého krále. Žádný skutečný prorok se činů králů nebojí. Eliáš se postavil Achabovi, Mojžíš faraonovi a Ježíš Římanům.“
„Já o Ježíši nic nevím, ale v Shannowově bibli jsem četl o Mojžíšovi. Copak on neuprchl na poušť, než se vrátil zachránit svůj lid?“
„Nebudu se s vámi hádat o slovíčka, pane. Dneska večer lidé rozhodnou o vašem osudu.“
„Můj osud je v rukou Božích, pastore. Ne ve vašich.“
„Opravdu? Ale kterého Boha? Vy o Ježíši, synu Božím, nevíte nic. Ani neznáte bibli. Jak byste mohl být člověk Boží? Váš podvod je vskutku ohromný - ale mě neoklamete, protože mi Hospodin dal dar rozlišovat. Tenhle tábor neopustíte. Vydám rozkazy, aby vás při pokusu o útěk vsadili do želez. Rozumíte?“
„Až moc dobře,“ odtušil Nu.
Když slunce zapadlo, svolal si pastor muže k sobě a měl k nim řeč. Do kruhu ale vstoupila Beth McAdamová.
„Co tu chcete, Beth?“ chtěl vědět pastor.
„Chci slyšet vaše důvody, pastore. Stejně jako všechny ženy tady. Nebo si snad myslíte, že nás z týhle schůze vyloučíte?“
„Je psáno, že ženy mají být na náboženských setkáních zticha, a nehodí se, abyste zpochybňovala posvátný zákon.“
„Já žádnej posvátnej zákon nezpochybňuju - ať už to sakra znamená cokoliv. Ale dvě třetiny z nás tady jsou ženy, a my k tomu taky chceme něco říct. Můj život si žiju sama, rozhodovat za mě taky nikdo nebude. A co se tejče těch chlapů, co to zkusili, tak jsem jejich duše poslala do pekel. Vy tady teď chcete rozhodovat o osudu mýho přítele a já k tomu, u všech všudy, chci taky něco říct. My chceme taky rozhodovat.“
Za kroužkem mužů se sešly ostatní ženy a dopředu nyní vystoupila Marta, jíž se v houstnoucím šeru leskly stříbrné vlasy.
„Vy jste s náma na cestě nebyl, pastore,“ prohlásila, „když velkomožnej pán Nu uzdravil všechny lidi. On měl Danielův kámen - a my všichni víme, jakou má cenu. Mohl na tom vydělat, žít si snadnej život. Ale on ho celej vyplejtval na lidi, co vůbec neznal. Já teda nepovažuju za křesťanskej skutek předat ho bandě vrahounů.“
„Tak dost!“ zařval pastor a vyskočil. „Svolal jsem sem muže, aby o této záležitosti hlasovali. Je zřejmé, že ďábel, Satan, opět sáhl do srdce ženy - jako to udělal onoho hrozného dne, kdy byl člověk vyhnán z Ráje. Volme, pravím!
„Ne, pastore,“ vložil se do hovoru Josiah Broome, vstal a odkašlal si. „Nemyslím, že bychom měli volit. Myslím, že nás to snižuje. Já nejsem člověk, co by holdoval násilí, a o všechny tady mám strach, ale skutečnost je prostá. Velkomožný pán Nu, říkáte, není skutečný člověk Boží. A přesto se v bibli praví: ‚Podle skutků jejich budeš je souditi.' No, já ho tedy soudím podle jeho skutků. Uzdravil naše lidi, nemá u sebe zbraň a neponouká ke zlu. Ta žena, Šarazád, co nás nutíte, abychom jí věřili, nakoupila od velkomožného pána Scayse zbraně a pak na naše společenství vypustila démony. Ji také soudím podle jejích skutků. Volit kvůli takovému obchodu by byla hanba, kterou já odmítám nést.“
„Mluvil jsi jako zbabělec, jímž také jsi!“ hulákal pastor. „Tak tedy nevolte, Broome. Odejděte. Obraťte se zády k zodpovědnosti. Rozhlédněte se kolem sebe! Vidíte tu ženy a děti, které zemřou. A proč? Aby jeden člověk - o kterém nic nevíme - unikl trestu za zradu.“
„Jak se opovažujete ho nazývat zbabělcem?“ vybuchla Beth. „Jestli máte pravdu, tak právě raději přijal smrt než hanbu. Já mám dvě děti a dala bych život za to, aby byly zdravý a šťastný. Ale ať se propadnu, jestli za to dám život někoho jinýho.“
„No dobře,“ prohlásil pastor a snažil se ovládnout svůj hněv. „Tak tedy budou volit všichni. A kéž vás při tom vede Hospodin. Ať všichni ti, co chtějí, abychom tohoto Nua vydali jeho lidem, přejdou sem a postaví se za mne.“
Někteří z mužů si poposedli, když tu vstal Faird.

„Jestli s ním půjdeš, Ezro Fairde, a tak už se ke mně nevracej," křikla jakási žena. Faird nejistě zašoupal nohama a pak se zase posadil. Celkem se za pastora postavilo dvacet sedm mužů a tři ženy.
„Zdá se, že je to vyřízený," prohlásila Beth. „Takže můžeme jít vařit." Otočila se k odchodu, když tu se ještě zastavila. Pomalu přistoupila k Josiahovi Broomemu.
„Občas jsme si zrovínka nepadli do oka, velkomožný pane, ale jestli je to k něčemu dobrý, tak se omlouvám za to, co jsem vám řekla. A jsem vážně hrdá, že jsem vás dneska večer slyšela mluvit."
Broome se uklonil a nervózně se usmál. „Já nejsem člověk, co se rychle rozhoduje, Beth. Ale jsem taky pyšný na to, co tu lidi dneska udělali. Z dlouhodobého hlediska to nejspíš nemá žádný význam, ale ukazuje to, jaké vznešenosti je lidstvo schopno."
„Nepovečeřel byste se mnou a dětmi?"
„Moc rád."

## 27

SHANNOW SE SCAYSEM DOŠLI NA VRCHOL posledního kopce a tam zjistili, že se dívají na temně krásné jezero. Měsíc na obloze stál mezi dvěma vzdálenými horskými štíty a hladina se leskla jako stříbro. Na břehu ozařovaly ohně tábor. Vozy byly rozestavěny jako perly v náhrdelníku, aby posílily kolovou hradbu. Z místa, kde muži stáli, vypadala scéna zcela nevinně.
„Je to nádherná země," poznamenal Scayse. „Bohem zapomenutá, ale krásná."
Shannow neříkal nic. Prohlížel si obzor hledaje nějaké stopy po plazech. Se Scaysem prošli mezerou ve Zdi a narazili na množství stop, ale po nepříteli nebylo ani vidu, ani slechu. Shannowa to zneklidnilo. Pokud věděl, kde je jeho nepřítel, mohl si naplánovat obranu nebo se mu vyhnout. Ale Dlouhé nože zmizely a stopy naznačovaly, že zamířily k lesu západně od tábořiště.
„Vy toho moc nenamluvíte, co, Shannowe?"
„Mluvím, když mám co říct, Scayse. Zdá se, že tam dole mají schůzi," řekl Shannow, ukazuje doprostřed tábora.
„No, tak tam zajdeme. Nechci, aby někdo něco rozhodoval beze mě."
Shannow šel první a vedl hřebce. Zpozorovala je hlídka. Strážný poznal Scayse, a tak je oba hned zavedli mezerou v hradbě do tábora. Pastor jim vyšel vstříc a Shannow si všiml, že má zarudlý obličej a tváří se rozhněvaně.
„Potíže, pastore?" zeptal se.
„Nikdo není doma prorokem," odsekl pastor. „Kde jsou ostatní?"
„Všichni jsou mrtví," odpověděl Scayse. „Co se tu děje?" Pastor jim rychle podal zprávu o schůzi a o tom, co popisoval jako ďábelský výsledek. - „Mohlo to být jiné, kdybyste tu byl," vyčetl Shannowovi, ale Jeruzaléman se nenamáhal s odpovědí. Zavedl koně k provazové ohradě u jezera, odsedlal ho a chvíli ho hřebelcoval. Pak dal koni do pytlíku na krk oves, nechal ho napít z jezera a uvázal ho.
Poté se Shannow vrátil do tábora a ohlížel se po Beth McAdamové. Našel ji u jejího vozu. Seděla u ohně s Josiahem Broomem a Nuem, děti spaly opodál zabalené do pokrývek. „Můžu se připojit?" zeptal se Jeruzaléman.
Beth mu udělala místo, avšak Broome vstal. „Děkuji, Beth, za společnost. Musím už jít."
„Není spěch, Josiahu. Kam chcete jít?"
„Myslím, že se trochu prospím." - Kývl na Shannowa a odešel.
„Ten chlap mě nemá rád," poznamenal Shannow, když mu Beth podávala hrnek bakera.
„Ne, to nemá. Slyšel jsi už, co se stalo?"
„Ano. Jak se ti vede, Nu?"
Stavitel lodí pokrčil rameny. „Jsem v pořádku, Shannowe. Ale váš pastor je nešťastný. Má pocit, že jsem ďáblův učedník. Je mi ho líto. Jedná pod velkým tlakem, a přesto udělal zázrak, když tyhle lidi svedl dohromady. Je to dobrý vůdce, ale jako všichni vůdci začal věřit, že pravdu má jedině on."
Z lesa na západě se ozvala střelba, a další o míli dál. Shannow vstal a zadíval se přes pláň, ale vůbec nic neviděl a střelba po chvíli utichla.
Shannow se opět posadil a hrnek dopil. „Myslím, že jsem přišel na to, jak bych se mohl dostat domů," ozval se Nu. „V chrámu v Adu byla vnitřní svatyně, kde vždycky jednou za rok starší léčili prosebníky. Ti měli Sipstrassi. Jestli nastal konec dost rychle, možná jsou kameny pořád ještě schované tam."
„Dobrý nápad," řekl Shannow. „Stejně tam jedu. Pojeď se mnou."
„Co tam chceš dělat?" vyptávala se hned Beth.
„Říká se - tvrdí to pastor i jiní - že je tam město šelem, kterému vládne temná královna. Půjdu za ní a řeknu jí o těch plazech a o jejich útoku."

„Ale ona je zlá," namítala Beth. „Zabije tě."
„Kdo říká, že je zlá?" opáčil Shannow. „Pastor ji v životě neviděl. A v zemi za Zdí celá léta nikdo nebyl. A já věřím jenom svým vlastním očím, Beth McAdamová."
„Ale ta bestie tenkrát u města, ten divný lev. Toho jsi přece viděl. Byl hrozný."
„Podobného tvora jsem jednou potkal, Beth, když jsem byl v nouzi. On mě uzdravil a staral se o mě. Taky mi vyprávěl o Temné paní. Říkal, že je to učitelka, která pracuje mezi Lvím, Medvědím a Vlčím lidem. Já klepům věřit nehodlám. Zatím nebudu nikoho soudit."
„Ale jestli se mýlíš..."
„Tak se mýlím."
„Půjdu s tebou, Shannowe," řekl Nu. „Potřebuji kámen. Musím se vrátit domů. Můj svět má co chvíli zemřít a já tam musím být."
Shannow kývl. „Trochu se projdeme. Musím si s tebou o něčem promluvit." Muži se společně odebrali na břeh a tam se posadili. „Když jsme mluvili na té stráni," začal Shannow, „vyprávěl jsi mi o králi a o jeho zločinech. Ale neřekl jsi mi jeho jméno. Pověz, nejmenuje se náhodou Pendarric?"
„Ano. Král králů. Je to důležité?"
„Dlužím tomu muži život. Dvakrát mě zachránil. Před třemi lety za mnou ve snu přišel a ukázal mi svůj meč - říkal, že kdybych ho někdy v životě uviděl a potřeboval ho, mám po něm sáhnout a on ke mně přijde. Když jsem v jeskyni s mateřským kamenem bojoval se Sarentem, uviděl jsem obraz meče vyřezaný na oltáři. Natáhl jsem ruku a objevila se čepel. Později, když byla jeskyně zaplavená vodou a já jsem umíral, objevil se vedle mě Pendarrikův obličej a zavedl mě do bezpečí."
„Já ničemu z toho nerozumím, Shannowe. Co se mi to tu snažíš sdělit?"
„Něco mu dlužím. Nemůžu jít proti němu."
Nu zvedl plochý oblázek a hodil žabku. „Bývaly doby, kdy byl Pendarric dobrým králem - dokonce velkým panovníkem. Ale přišli za ním synové Belialovi a ukázali mu, jakou má Sipstrassi moc, když se nakrmí krví. A on se změnil, Shannowe. Pohltilo ho zlo. Viděl jsem, jak za kotníky táhnou na oltáře Molocha-Beliala malé děti a pak jim podřezávají hrdla. Viděl jsem, jak po stovkách pobíjejí mladé dívky."
„Já ale ne. I když vím, že mluvíš pravdu, protože mi Pendarric řekl, že byl králem, co zničil svět. Takže ať už já udělám, nebo neudělám, cokoliv, on stejně padne."
Nu hodil další žabku. „Já stavím lodě, Shannowe. Vyrábím kýly, pracuji se dřevem. Všechno musí být na svém místě a v tom správném pořadí. Nemůžete začít s palubou a stavět loď kolem ní. Stejné je to s Pendarrikem. Ty a já jsme služebníci Stvořitele a On také věří v řád. On stvořil vesmír, slunce, měsíce i hvězdy. Pak stvořil svět. Potom tvory v moři. Nakonec umístil na zem i člověka. Všechno v tom správném pořadí."
„Co to má společnýho s Pendarrikem?"
„Všechno. On změnil řád vesmíru. Atlantida je mrtvá, Shannowe. Zahynula před dvanácti tisíci lety. Nicméně je tady, její slunce svítí vedle toho našeho. Pendarrikův duch, který tě zachránil, se teprve objeví. Král za ním se ještě nestal tím Pendarrikem, jehož jsi poznal. Chápeš? Zlý vládce, který se snaží pokořit světy, které si ani neumíme představit, se s tebou ještě nesetkal. Teprve po zkáze Atlantidy vstoupí do tvého života. Proto mu nic nedlužíš. A ještě jedna věc, Shannowe. Už ses mu postavil a on o tobě možná ví. Možná proto za tebou před třemi lety přišel. Už tě znal, i když ty jsi o něm ještě nic nevěděl."
„Mám dojem, jako bych byl kotě, co se snaží chytit vlastní ocas," zabručel Shannow s úsměvem, „ale myslím, že ti rozumím. I tak, nepostavím se mu přímo."
„Možná budeš muset," řekl mu Nu. „Když jsou k sobě v bouři připoutány dvě lodi, a jedna má v trupu díru, co se stane s tou druhou?"
„To nevím. Obě se potopí?"
„Právě. Tak si promysli tohle, příteli. Pendarric spojil naše dva světy. Je tu brána do minulosti. Co se stane, až se zvedne oceán?"
Shannow se zachvěl a zadíval se na hvězdy. „V Balakridě," řekl, „jsem měl vidění. Viděl jsem, jak se k městu žene přílivová vlna - vyšší než hory a černá jako smola. Díval jsem se, jak se blíží. Byl to strašný pohled. Myslíš, že by se vlila bránou sem?"
„Co by ji mohlo zastavit?"
Oba muži chvíli seděli mlčky, pak Shannow sáhl do kapsy a vytáhl zlatou minci, kterou našel v Šir-ranově jeskyni. Zadíval se na reliéf.
„Co je to?" zeptal se Nu.
„Meč Boží," zašeptal Shannow.

* * *

Bejk přitáhl koni otěže a zaposlouchal se do náhlé střelby. Z dálky opatrně sledoval Dlouhé nože a viděl je šplhat k hranici lesa. Pomyslel si, že asi chtějí obklíčit tábor a znovu zaútočit pod rouškou tmy. Právě se chtěl vrátit a varovat pastora, když ticho porušily výstřely. Bejk se ohlédl ke vzdálenému táboru a mrkajícím ohýnkům. Jestli se vrátí hned, nebude mít moc co hlásit. Vytáhl tedy revolver, zkontroloval náboje a se zbraní v ruce pobídl koně do lesa. Klusal pomalu po jelení stezce a často se zastavoval a poslouchal. Zvedl se vítr a větve mu nad hlavou šelestily a skřípaly, ale když vítr tu a tam utichl, měl Bejk dojem, že slyší řev šelem. Na čele mu vyvstal pot.
Sundal si klobouk a rukávem košile si otřel obličej. „Musel ses asi zbláznit, hochu," řekl si a pobídl klisnu do kroku.

Byla z dobrého plemene pracovních koní chovaných v horách pro výdrž a rychlost na krátké vzdálenosti, ale teď měla uši přitisknuté k hlavě a postupovala plaše, jako by ji pachy, které přinášel noční větřík, děsily. Vítr utichl a Bejk zepředu zaslechl strašné vrčení. Přitáhl otěže a přemítal, zda se nemá vrátit. Místo toho ale sesedl, omotal otěže kolem větve a plížil se dopředu.
Když se protáhl hustým keřem, spatřil hotová jatka. Po mýtině ležela poházená těla plazů, která trhali na kusy obrovští medvědi. Uprostřed mýtiny spatřil záblesk zlatých vlasů, když jeden z medvědů odvlékal tělo té ženy, Šarazád, pryč. Bejk rychle přepočítal mrtvé. Bylo tu na čtyřicet velkých šelem a všude kolem něj se rozléhalo bručení. Bejk se s odjištěným revolverem odplazil zpátky.
Náhle se těsně vedle něj zvedl obrovský medvěd. Bejk se překulil a střelil zvíře, jež se nad ním vztyčilo, rovnou do otevřené tlamy. Medvěd ale švihl prackou s dlouhými drápy a srazil muže na zem. Bejk přistál tvrdě, ale podařilo se mu znovu vystřelit na blížící se šelmu, jíž z mordy tekla krev.
Z podrostu vyskočil Szsark s dýkou s pilovitým ostřím v ruce. Přistál medvědovi na zádech a vrazil mu nůž do pravého oka. Zvíře se zaduněním padlo. Bejk se zvedl a rozběhl se ke koni. Plaz se mu držel po boku. Když Bejk dorazil ke klisně, vyškrábal se do sedla a strhl otěže z větve. Všude kolem sebe slyšel praštění, jak se velké šelmy prodíraly houštinami. Szsark zasyčel a se zakrvácenou napřaženou dýkou vyčkával. Bejk pudově natáhl ruku.
„Měli bychom odsud zmizet," zařval. Szsark natáhl ruku a vyhoupl se do sedla za Bejka. Malý koník vyrazil jelení stezkou, jako by mu za ocasem hořelo. Konečně se vynořili na otevřené prostranství a cvalem se hnali pryč od lesa.
„Hodně dobrrého bojování," podotkl Szsark. „Mnoho dušší."
Bejk přitáhl otěže a ohlédl se. Medvědi se zastavili na okraji lesa a dívali se za nimi. Bejk nechal koníka chvilku vydechnout a pak krokem zamířil k táboru.
„Nejsem si jistej, jestli tě tam přivítají s otevřenou náručí, Szsarku," řekl. „Pastor by tě asi nejradši hodil do vařícího oleje." Plaz neříkal nic, klínovitou hlavu měl položenou na Bejkově rameni. „Slyšíš?"
Szsark se nehýbal a Bejk zaklel a jel dál. Hlídky ho nechaly projet, až pak muži spatřili spolujezdce. Zpráva se po táboře šířila rychleji než oheň suchou trávou. Bejk sesedl a otočil se, aby stačil zachytit padajícího Szsarka. Položil ho do trávy a teprve tehdy spatřil hrozné rány způsobené drápy, které měl plaz na rameni a na zádech. Když Szsark otevřel zlaté oči, jeho krev se vpíjela do země.
„Mnoho dušší," zasyčel. Zamrkal a vzhlédl k lidem, kteří se na něj dívali. Oči se mu zamlžily, ale ještě natáhl šupinatou ruku a vzal Bejka za paži. „Vyřízzni mi ssrdce," řekl. „Mussíšš..." Zlaté oči se zavřely.
„Vy jste toho démona přivedl sem?" zeptal se pastor.
Bejk vstal. - „Všichni jsou mrtví, pastore, díky Bohu. Tenhle se jmenoval Szsark. Tam v lese mě zachránil. Je tam plno zatraceně velkejch potvor - deset dvanáct stop vysokejch. Vypadají jako medvědi. Všechny plazy ty potvory pobily. Ta ženská je taky mrtvá."
„Takže se můžeme vrátit do Poutníkova Údolí," řekla Beth McAdamová. „Tak tomuhle já říkám zázrak."
„Ne," ozval se pastor. „Copak to nechápete? Byli jsme sem přivedeni, jako kdysi děti Izraele. Ale naše práce teprve začala. Čeká tu velká nevěstka, kterou je nutné zničit, a meč Boží musí být uvolněn pro zemi. Teprve pak nám Bůh požehná, vlk bude ležet vedle beránka a lev se bude pást jako kráva. Copak to není jasné?"
„Já už žádnej další boj nechci," prohlásila Beth. „Já se zítra vracím domů." Lidé kolem souhlasně mumlali.
„Poslouchejte, pastore, dokázal jste, že máme všichni bejt na co hrdí. Kdyby nebylo vás, byli bychom mrtví. Jsem vám vděčná - a myslím to vážně. U nás doma budete vždycky vítanej. A tam já taky jdu - domů. O tý vaší nevěstce já nic nevím a na nějakým zatraceným meči mi ani zbla nezáleží."
„Tak půjdu sám," vyjel pastor. „Já půjdu po stezkách Božích."
Odešel od skupiny a osedlal si koně. Přistoupil k němu Shannow. „Měl byste si těmi Božími stezkami být opravdu jistý, pastore, než po nich vyrazíte," podotkl.
„Mám dar, Shannowe. Mně se nic nestane. Nepojedete se mnou? Jste přece člověk Boží."
„Mám jiný plány, pastore. Dávejte na sebe pozor."
„Můj osud je spojen s mečem, Shannowe. Vím to. Mám ho plnou hlavu a srdce mi jásá."
„Bůh s vámi, pastore."
„Jak si On bude přát," opáčil pastor a nasedl.

28

ARAKSIS ODSUNUL VÝPOČTY STRANOU A ZAdíval se na slunce v nadhlavníku. Byl hrozně vystrašený. Byl čtyři sta dvacet sedm let stár, bylo mu špatně a umíral, když si ho Pendarric povolal do zimního paláce v Balakridě. Ale Sipstrassi změnily jeho život. Král ho uzdravil a vrátil mu ztracené mládí. Od té doby se však objevilo mnoho hvězdopravců, a sedmnáct jich bylo popraveno jenom proto, že vyvolali královu nelibost. Nebylo to tím, že by Pendarric nechtěl slyšet špatná znamení, ale spíš tím, že od svých hvězdopravců očekával přesné předpovědi. Nicméně, jak věděli všichni zasvěcenci, studium osudu bylo umění, ne věda. Teď stál Araksis před stejným nepříjemným dilematem jako mnoho jeho dřívějších kolegů. Hvězdopravec si povzdechl, vstal a sesbíral pergameny. Ve stěně se objevily dveře a Araksis jimi prošel s vysoko vztyčenou hlavou a vzpřímenými zády.
„Nuže?“ zeptal se král.
Araksis rozložil pergameny na stůl před Pendarrika. „Hvězdy se pohnuly, sire - nebo spíš, svět se pohnul. Odhadnout, jak k tomu došlo, je nesmírně obtížné. Někteří z mých kolegů věří, že svět - který se, jak víme, otáčí kolem slunce - postupně změnil své postavení. Já se spíš kloním k teorii katastrofy, díky níž se naklonila zemská osa. Ve snaze zjistit pravdu jsme vyčerpali dva kameny. Ale jediné, co jsme s naprostou jistotou mohli určit, je to, že krajina, kterou jsi nám ukázal, byla kdysi pod hladinou moře.“
„Znáš proroctví toho člověka, Nu-Atrachasíse?“ zeptal se král.
„Znám, sire. A než jsem ti tuto teorii předložil, dobře jsem si všechno promyslel.“
„On tvrdí, že země se převrhne kvůli mé špatnosti. Chceš mi snad říci, že souhlasíš s jeho rouháním?“
„Veličenstvo, já nejsem vůdce ani filozof. Jsem učedníkem hvězdných kouzel. Jediné, co mohu k tvé otázce říci, je, že veškeré důkazy ukazují na Atlantidu ležící tisíce let na mořském dně. Jak k tomu dojde, neumím předpovědět. Ani kdy. Ale jestli má Nu-Atrachasís pravdu, dojde k tomu brzy. On říkal, že konec roku bude i koncem Atlantidy - a to je ode dneška za šest dní.“
„Copak někdy žil král mocnější než já, Araksisi?“
„Ne, sire. Ne za celé zapsané dějiny.“
„A přesto tuto pohromu nemohu odvrátit?“
„Vypadá to tak, sire. Viděli jsme město Ad v budoucnosti a naši vlastní Hvězdnou věž obalenou škeblemi a bahnem oceánu.“
„Serpiat do toho světa provede své legie už za tři dny. Pak uvidíme. Je možné, že bychom se mohli z budoucnosti poučit a změnit přítomnost?“
„V této otázce je skryto mnoho dalších, sire. Budoucnost nám řekne, co se stalo. Můžeme to ale změnit? V budoucnosti se to neštěstí již odehrálo. Jestli je odvrátíme, změníme tak budoucnost, a tudíž to, co jsme viděli, nemůže existovat. A přesto jsme to viděli.“
„Co bys radil?“
„Uzavřít všechny brány a mít všechny městské mateřské kameny připraveny na posun země. Soustředit veškerou moc Sipstrassi na udržení světa v rovnováze.“
„Celý svět? To by vyžadovalo všechnu sílu, co máme. A čím bychom byli bez Sipstrassi? Pouhými lidmi... lidmi, kteří zestárnou a zemřou. Musí existovat jiný způsob. Počkám na Serpiatovu zprávu.“
„A Šarazád, sire?“
„Je mrtvá... zabila ji vlastní hloupost. Doufejme, že to není špatné znamení. Co ukazují moje hvězdy?“
Araksis si odkašlal. „Nemůžu říci nic, co již není zřejmé, sire. Nyní je doba velkého napětí a ještě většího nebezpečí. Je vidět cestu, z níž není návratu.“
„Mluvíš snad o mé smrti?“ vybuchl král, tasil zlatem zdobenou dýku a podržel ji hvězdopravci u hrdla.
„Přísahal jsem, že budu vždycky mluvit pravdu, Veličenstvo. A toho se držím,“ zašeptal Araksis s pohledem upřeným do monarchových lesknoucích se očí. „Nevím.“
Pendarric odhodil hvězdopravce stranou.
„Já nezemřu,“ zasyčel. „Já přežiji - a můj lid taky. Na světě neexistuje jiný zákon než můj. Neexistuje jiný bůh než Pendarric!“

* * *

Clem Steiner se zvedl z lůžka na voze a natáhl si košili. Stehy na prsou ho tahaly a nohu měl zmrtvělou, ale uzdravoval se. Pomalu se oblékl a přešplhal na kozlík. Beth právě zapřahala volky, ale když ho zahlédla, nechala toho.
„Krucinál, vy jste vážně tak pitomej, jak vypadáte,“ vztekala se. „Vraťte se a lehněte si. Potrháte si stehy a já vám to znova šít nebudu.“
Samuel se zahihňal a Steiner se na světlovlasého hošíka usmál. „Že se snadno naštve?“ Samuel kývl a mrkl na matku.
„Jen si poslužte,“ prskala Beth. „Jestli se tak třesete na to vstát, tak slezte a pomozte Mary se snídaní. Za hodinu odjíždíme.“
Právě když zraněný Steiner, celý bolavý, s námahou slézal z vozu, dorazil Shannow. Clem se konečně dostal na zem a

zuby nehty se držel brzdy, ale chvíli nemohl popadnout dech a v obličeji byl bílý jako křída. Shannow ho vzal za ruku a pomohl mu k ohništi. „Vždycky jste tady, abyste mě zachránil, Shannowe. Skoro vás začínám brát jako svou mámu."
„Překvapuje mě, že jste ještě naživu, Steinere. Musíte být tvrdší, než jsem si myslel."
Clemovi se povedl slabý úsměv, načež se složil na zem a Shannow se posadil vedle. „Doufám, že už vás chuť mě zabít konečně přešla."
„To tedy ano," odpověděl Steiner. „Ukazovalo by to na špatné vychování. Co měl v noci znamenat všechen ten zmatek?"
„Je po plazech. Váš přítel Bejk vám může povědět podrobnosti."
Jeden ze strážných vykřikl na poplach. Shannow nechal Steinera ležet a rozběhl se k okraji tábora. Přes otevřené prostranství pomalu postupovala víc než stovka medvědů. Jeden z mužů zamířil, ale Shannow zařval: „Nestřílet!" a muž pušku váhavě sklonil. Šelmy byly úžasně velké, měly mohutné plece a holé čenichy. Jejich paže byly v poměru k tělu mnohem větší a visely jim až k zemi. Většina zvířat kráčela po zadních, jen občas se některé spustilo na všechny čtyři. Shannow přelezl hradbu a vyšel jim vstříc.
„Copak jste se zbláznil?" vyjel Scayse, ale Shannow ho pokynem ruky umlčel. Pomalu kráčel kupředu, pak se zastavil a palce zasunul za opasek.
Tvorové mu zblízka připomínali Šir-rana. I když měli těla zvířecí a pokřivená, oči měli kulaté a člověčí a v jejich obličejích byly patrny stopy minulého lidství.
„Jsem Jon Shannow," řekl Shannow. Šelmy se zastavily a s pohledem upřeným na něj si dřeply na zadní. Jedna, větší než ostatní, se spustila na všechny čtyři a přiblížila se. Shannow se přistihl, jak ho svrbí ruce a málem sahá po pažbách revolverů... ale neudělal to. Bestie už byla těsně u něj a tlapami mu zamávala před obličejem, načež mu je položila na ramena. Obličeje muže a šelmy se téměř dotýkaly.
„Še-nnou?" řekl ten tvor.
„Ano. Tak se jmenuju. Pobili jste naše nepřátele a za to jsme vám vděční."
Jeho tváře se dotkl dráp a tvor zavrtěl velkou hlavou. „Ne nepřátelé, Še-nnoue. Jezdec přinesl jednoho do vašeho tábora."
„Je mrtvý," opáčil Shannow.
„Co chcete v zemi Deanajců?"
„Ti plazi nás sem zahnali. Teď se vozy vrátí do údolí za Zdí. Nechceme vám ublížit - ani vašim lidem."
„Lidem, Še-nnoue? Ne lidem. Zvířatům. Šelmám." Tvor zabručel, sundal tlapy z Shannowových ramen a dřepl si do trávy. Shannow se posadil vedle něj.
„Jmenuji se Kerril - a cítím jejich strach," rozvykládal se ten zvláštní medvěd a kývl hlavou směrem k táboru.
„Ano, oni se bojí. Já ale taky. Strach je dar, Kerrile. Udržuje člověka při životě."
„Kdysi jsem znal strach," přiznal Kerril. „Poznal jsem strach z toho, že se stávám zvířetem. Děsilo mě to. Teď jsem silný a ničeho se nebojím... jen zrcadel, nebo klidné hladiny ve studánkách a jezerech. Můžu ale pít se zavřenýma očima. Pořád sním jako člověk, Še-nnoue."
„Proč jste sem přišli, Kerrile?"
„Abychom vás všechny zabili."
„A uděláte to?"
„Ještě jsem se nerozhodl. Máte velice mocné zbraně. Zabili byste mnoho mých lidí - možná všechny. Nebyla by to krása? Nebyla by to odpověď na modlitbu?"
„Jestli chceš opravdu zemřít, Kerrile, tak si řekni. Já ti posloužím."
Bestie se převalila na záda a drbala si ramena v trávě. Pak se zvedla a znovu položila drápy Shannowovi na tvář, ale tentokrát ucítila chladný kov revolveru pod bradou.
Kerrilovi vyšel z hrdla zvuk, který se téměř podobal smíchu. „Líbíš se mi, Še-nnoue. Vezměte si vozy a odejděte z naší země. Nechceme, aby nás někdo okukoval. Nelíbí se nám, když se musíme kvůli hmyzu drbat o zem. Chceme být sami."
Kerril vstal, otočil se a šoural se ke vzdálenému lesu.
Jeho lid ho následoval.

* * *

Magellas se položil na břicho a pozorně celou scénu sledoval. S pomocí krvavého kamene si zostřil zrak. Lindian vedle něj také spočíval pohledem na Jeruzalémanovi.
„Tohle zvládl dobře," prohodil Magellas. „A všiml sis rychlosti, s jakou tasil zbraň?"
„Ano," odpověděl Lindian. „Ale jak mohl vědět, že ho ta bestie nezabije? Copak umí číst myšlenky? Je to snad jasnovidec?"
Magellas se odplazil z hřebene a vstal. „Nevím - ale pochybuji. Pán, náš otec, by nás před takovým nadáním varoval."
„Jsi si tím jist?" namítl Lindian. „Přiznal nám, že je to zkouška."
Magellas pokrčil rameny. „Do tří dnů uvidíme. Proč jsi zůstal se mnou, Lindiane? Pročpak jsi neodjel jako Rhodaeul?"
Štíhlý válečník se usmál. „Třeba mám rád tvou společnost, bratře." Odešel ke svému koni a nechal Magellase zírat.
Náhle si uvědomil, že ta slova byla zvláštním způsobem pravdivá. Měl Magellase opravdu rád. Obr mu mnohokrát pomohl, ještě když spolu vyrůstali ve válečnických kotcích a Lindian byl malý a slabý. A Magellas byl příjemným společníkem - na rozdíl od nadutého Rhodaeula, vždycky si tak jistého svým vítězstvím.
Lindian se teď vyhoupl do sedla a zazubil se na Magellase.
Nebudu mít potěšení z toho, že tě zabiju, pomyslel si Lindian.

Ale to bylo skutečné tajemství jejich zkoušky. Lindian, menší a slabší než ostatní lovci, si vypěstoval schopnou mysl. Díval se a studoval, učil se tajemstvím jiných lidí. Pendarric Rhodaeulem opovrhoval - a Magellase neměl rád. A přesto byl každý z nich, svým vlastním způsobem, natolik nadaný, aby po atlantském králi mohl nastoupit na trůn. A to bylo jejich neštěstí. Protože se Sipstrassi král žádné následníky nepotřeboval, a tím posledním, co by v sobě měl člověk v Pendarrikově přítomnosti rozvíjet, bylo charismatické vůdcovství.
Ne, lepší je být jako já, přemýšlel Lindian - zdatný, opatrný a nepopiratelně věrný.
Oba lovci spolu jeli většinu dopoledne. V dálce zahlédli lvy a projeli kolem malé opuštěné osady s malými chatrčemi, které vzbudily Magellasův zájem. Obr sesedl, klekl si a prolezl dovnitř. O chvíli později se vynořil. „Museli nás vidět přijíždět a vylezli na stromy. Úžasné.“
Jeli dál a zamířili nahoru do příkrého svahu. Nahoře se zastavili. Před nimi leželo město.
Lindian zakryl své leknutí, ale Magellas zalapal po dechu a sprostě zaklel. Prohlíželi si Zeď, přístav i vzdálené věže chrámu.
„Kde je moře?“ zašeptal Magellas.
Lindian se v sedle otočil a prohlížel si hory a údolí. „Všechno je tu jiné. Všechno!“
„Tak to není Atlantida a ta... obludnost... je jenom kopií Adu. Ale proč by to někdo stavěl? Podívej se na ten přístav. Proč?“
„Nemám ponětí, bratře,“ odpověděl Lindian. „Navrhuji, abychom dokončili naše poslání a vrátili se domů. Museli jsme projet kolem takové dvacítky míst, kde bychom si mohli na Shannowa počkat.“
Magellas nedokázal od města odtrhnout oči. „Proč?“ zeptal se znovu.
„Nejsem jasnovidec,“ odsekl Lindian. „Třeba to vytvořil král, aby nás vyvedl z míry. Možná je tohle všechno nějaká ponurá hra. Ale mně je to jedno, Magellasi. Já chci jenom zabít Shannowa a vrátit se domů - tedy pokud nás Rhodaeul nepředběhne.“
Při zvuku nepřítelova jména Magellas odtrhl pohled od města z bílého mramoru. „Ano, ano, máš pravdu, bratře můj. Podle mě však Rhodaeulova nadutost není tentokrát na místě. Vzpomínáš si na Locratovo učení? Nejdřív musíš nepřítele studovat, poznat ho a zjistit jeho sílu, v níž také najdeš jeho slabost. Rhodaeul očekává vítězství.“
„Jenom proto, že je schopný,“ poukázal Lindian.
„I tak, začal být ledabylý. To je chyba těchto nových zbraní. Letící šíp člověk aspoň vidí, slyší jeho svist. S těmihle ale ne,“ prohlásil Magellas a vytáhl revolver. „Nemám je rád.“
„Rhodaeul je rád má.“
„To tedy má. I když kdy musel čelit nepříteli tak zběhlému v jejich používání, jako je tenhle Shannow?“
„Hodně riskuješ, bratře, když Rhodaeulovi necháváš první tah. Jak se budeš cítit, jestli sem přijede a Jeruzalémana zabije?“
Magellas se uchechtl. „Srdečně se s ním rozloučím na jeho cestě do Akkadu. Nicméně lovíme-li lva, je moudré přemýšlet o tom, jak ho zabít - ne kam pověsit trofej. Támhle teče potok. Myslím, že nadešel čas najít našeho bratra a zjistit, jak je s úkolem daleko.“

## 29

NU-ATRACHASÍS SE NA KONI, KTERÉHO SI vypůjčil od Scayse, cítil poněkud divně. Vždycky jezdil nerad a na každém svahu navíc zavíral oči a z celé duše se modlil, přičemž se neobratně kymácel v sedle a žaludek se mu obracel.
„Raději bych řídil loď po rozbouřeném moři než tohle... tohle stvoření.“
Shannow se uchechtl. „Už jsem viděl bedny kytu jet s větším půvabem,“ poznamenal. „Nesmíš se držet nohama dole, ale stehny. Od kolena dolů musíš mít nohu volnou. A když jedeš z kopce, drž jí hlavu nahoře.“
„Drtí mi to páteř,“ naříkal Nu.

„Uvolni se, musíš se v sedle pohodlně usadit. K čertu, ještě jsem neviděl horšího jezdce. Ta kobyla je z tebe celá vedle.“
„Ten pocit je zcela vzájemný,“ mumlal Nu. Projížděli širokým údolím, vozy nechali daleko za zády. Slunce bylo skryto za mraky a ve vzduchu visel příslib deště.
Kolem poledne zahlédl Shannow blížícího se jezdce. Zastavil koně a vytáhl dalekohled. Nejdřív si myslel, že k nim jede nějaký stařec, protože měl vlasy bílé jako sluncem vybělená kost, ale když zaostřil dalekohled, viděl, že se zmýlil. Jezdec byl mladý, oblečený do černostříbrné haleny a tmavých spodků a na nohou měl vysoké jezdecké boty. Shannow podal dalekohled Nuovi a stavitel lodí drsně zaklel.
„To je jeden z Pendarrikových zabijáků. Říkají si lovci. Ten hledá mě, Shannowe - měl bys odjet.“
„Je to jenom jeden chlap, Nu.“
„Možná - ale takový, jakého bys jen nerad potkal. Tyhle lovce vychovávají ve válečnických kotcích. Od prvního dne mezi sebou bojují a zabíjejí se navzájem. Jsou chovaní pro sílu, rychlost a vytrvalost a mezi bojovníky nemají sobě rovných. Věř mi, Shannowe, odjeď - dokud je ještě čas! Prosím - nechci, aby ti ublížil.“
„Tohle je tedy i moje přání, příteli,“ souhlasil Shannow a díval se, jak jezdec přijíždí blíž a blíž.
Když Rhodaeul uviděl čekající muže, usmál se. Odměna bude vskutku veliká, protože ten druhý jezdec byl zrádce Nu-Atrachasís - prorok Jediného boha a muž, který brojil proti násilí. Nemohl se rozhodnout, jestli ho má zabít tady - nebo ho odvést zpátky před Pendarrikův soud.
Zastavil koně asi dvacet kroků od dvojice. „Jone Shannowe, král králů nad tebou vynesl rozsudek smrti. Já jsem Rhodaeul Lovec. Chceš před smrtí ještě něco říci?“
„Ne,“ řekl Shannow, tasil zbraň a sestřelil Rhodaeula ze sedla. Atlanťan tvrdě dopadl na zem a zabolelo ho na prsou. Pokusil se vytáhnout svůj revolver, ale Shannow popojel a jeho druhá kulka Rhodaeulovi rozdrtila lebku.
„Dobrý Krone!“ vyjekl Nu. „Tomu nemohu uvěřit.“
„On taky ne,“ zabručel Shannow. „Jedeme dál.“
„Ale... co s tělem?“
„Proto přece Bůh stvořil supy,“ odtušil Shannow a pobídl hřebce do kroku.
O dvě míle dál Magellas otevřel oči a hrdelně se zachechtal. „No tedy,“ řekl. Lindian vrátil kámen do váčku a potřásl hlavou, ale Magellas se zasmál znovu a jeho smích zněl vskutku vesele. „Co bych dal za to, kdybych to mohl vidět na vlastní oči. Satrapu Akkadu? To a deset takových. Viděl jsi, jak se Rhodaeul zatvářil, když Shannow vystřelil? Nebyla to nádhera? Shannowe, jsem tvým dlužníkem. Tisíc let budu za tvou duši zapalovat svíčky. Ó, Beliale, jak rád bych to viděl ještě jednou.“
„Tvůj žal nad smrtí bratra je vskutku dojemný,“ poznamenal Lindian, „ale já pořád nechápu, co se stalo.“
„To proto, že ses pořád díval na Rhodaeula. Já osobně na toho chlapa nemám - neměl jsem - žaludek. Proto jsem pozoroval Shannowa. Už za řeči tasil zbraň. Žádný prudký pohyb. A než si Rhodaeul uvědomil, že je v nebezpečí, měl už Shannow zbraň skoro venku.“
„Rhodaeul ale přece musel vědět, že se Shannow pokusí bojovat, ne?“
„Ovšem - ale tady je nejdůležitější načasování. Položil Shannowovi otázku a čekal na odpověď. Kolikrát jsme oba udělali přesně tohle? Nikdy na tom nezáleželo, protože jsme bojovali s mečem a nožem. Ale tyhle zbraně... ty jsou příliš rychlé. Rhodaeul očekával hovor, strach, nervozitu... možná i prosby nebo útěk. Shannow ho prostě zabil.“
Lindian kývl. „Tys to čekal, viď? Čekal jsi tohle?“
„Čekal - ale výsledek předčil veškeré moje očekávání. To tyhle zbraně, Lindiane. Snadno se je naučíme skvěle ovládat, ale nezvládáme ty velké změny, které způsobují v boji muže proti muži. To jsem se ti předtím snažil vysvětlit. S mečem, kopím nebo palcátem se boj stává obřadem. Protivníci se musejí obcházet, hledat mezery v obraně, riskovat život. To všechno chce čas. Ale tyhle zbraně? Živého člověka od mrtvoly odděluje jen úder srdce. Shannow tohle chápe, žije s takovými zbraněmi celý život. Tady není třeba obřadů ani cti. Je tu nepřítel, kterého je třeba zastřelit a zapomenout. On za Rhodaeula žádné svíčky zapalovat nebude.“
„Tak jak to provedeme? Nesmíme ho zabít ze zálohy. Musíme se mu postavit.“
„On nám ukáže svou slabost, Lindiane. Dnes v noci mu vstoupíme do snů a ty nám poskytnou klíč.“

* * *

Shannow s Nuem se utábořili na závětrné straně kopce. Jeruzaléman toho mnoho nenamluvil a poodešel stranou, kde se posadil o samotě a hleděl na město, které ráno navštíví. Měl dost ponurou náladu. Kdysi dávno řekl Donně Taybardové: „Každá smrt mě umenšuje, paní.“ Ale byla to ještě pravda? Poprava Webbera byla první věcí - nechal neozbrojeného muže vystoupit, ponížil ho před jeho druhy a pak ho zastřelil. Ten druhý muž v davu neudělal nic jiného, než že promluvil - a za to také zemřel.
„Co tě teď dělí od bandity, Shannowe?“
Na to nebyla odpověď. Byl starší, pomalejší, mnohem víc závisel na zručnosti než na rychlosti. A co bylo horší, uzavřel se do své pověsti a nechal svou pověst, aby menší muže zastrašila, a oni se tak podřídili jeho vůli.
„A k čemu?“ zašeptal. „Je snad svět lepším místem? Je Jeruzalém blíž?“
Vzpomněl si na toho bělovlasého muže, který je cestou zastavil. Byl to souboj? zeptal se sám sebe. „Ne, byla to vražda.“ Ten mladý válečník neměl šanci. Mohl jsi počkat a střetnout se s ním za rovnocenných podmínek. Proč? Pro čest? Pro rovnou hru?
Proč ne? Kdysi jsi na takové věci věřil. Když k němu došel Nu, Shannow si protřel unavené oči.
„Přeješ si zůstat sám?“

„Budu sám, ať už tu budeš, nebo ne. Ale klidně se posaď.“
„Mluv o tom, Shannowe. Ať tvá slova vynesou tu žluč ven.“
„Žádná není. Myslel jsem na toho lovce.“
„Ano. Byl to Rhodaeul a zabil mnoho lidí. Překvapilo mě, jak snadno jsi ho poslal do hrobu.“
„Ano, bylo to snadné. Se všemi je to snadné.“
„A to ti dělá starosti?“
„Občas, za nocí. Kdysi jsem zabil dítě, omylem jsem ukončil jeho život. A to mi dělá starosti, pronásleduje mě to ve snech. Zabil jsem spousty mužů, a všechno je teď tak snadné.“
„Bůh neučinil člověka, aby byl sám, Shannowe. Mysli na to.“
„Myslíš, že to nedělám? Jednou jsem se pokusil usadit, ale dávno předtím, než jsem ji ztratil, jsem věděl, že není pro mě. Pro mě prostě není štěstí. Za to dítě cítím hroznou vinu, Nu.“
„To není vina, příteli. Ale smutek. Je v tom jistý rozdíl. Ty máš schopnosti, které já bych nikdy nechtěl získat - ale je to nutné. Za mých časů žily na hranicích mé země divoké kmeny, které prováděly nájezdy a zabíjely. Pendarric je zničil a my všichni mohli lépe spát. Dokud člověk zůstane lovcem a zabijákem, tak bude třeba válečníků, jako jsi ty. Já pak mohu nosit bílé roucho a v klidu se modlit. Zlo se může odít do černi. Ale vždy tu musí být šedí jezdci, aby strážili hranice mezi dobrem a zlem.“
„Hrajeme si tu se slovíčky, Nu. Šedá je jenom světlejším odstínem černi.“
„Nebo tmavším odstínem běli? Ty nejsi zlý, Shannowe. Moří tě pochybnosti. A to tě zachraňuje. A tady je právě v nebezpečí pastor. On žádné pochyby nemá - a proto je schopen nesmírného zla. To byla také Pendarrikova zkáza. Ne, ty jsi v bezpečí, Šedý jezdče.“
„V bezpečí?“ zopakoval Shannow. „Kdo je v bezpečí?“
„Ten, kdo kráčí s Bohem. Jak je tomu dlouho, co jsi v bibli vyhledal Jeho slovo?“
„Moc dlouho.“
Nu natáhl ruku, v níž držel Shannowovu bibli v kožených deskách. „Žádný člověk boží by neměl být osamělý.“
Shannow si knihu vzal. „Možná bych měl zasvětit život modlitbám.“
„Ty kráčíš po stezce, jež ti je dána. Bůh používá válečníky i kněze, a není na nás, abychom soudili Jeho cíle. Chvíli si čti, a pak jdi spát. Já se za tebe pomodlím, Shannowe.“
„Modli se za mrtvé, příteli.“

* * *

Jak se kůň vzepjal a zemřel, Shannow seskočil ze sedla. Tvrdě dopadl na zem, překulil se a se zbraněmi již v rukou se zvedl na kolena. Hřmění pistolí a křik útočníků utichly. Cosi se ozvalo za ním! Shannow se otočil a vystřelil. Chlapce to srazilo na zem. Malý psík začal ňafat. Rozběhl se k hošíkovi a olizoval mu mrtvou tvář.
„Co jsi to za špatného člověka,“ ozval se jakýsi hlas - a Shannow zamrkal a otočil se. Opodál stáli dva mladí muži - měli bílé vlasy a chladné oči.
„Byla to nehoda,“ hájil se Shannow. „Napadli mě... neuvědomil jsem si to.“
„Je to vrah dětí, Lindiane. Co s ním uděláme?“
„Zaslouží si zemřít,“ prohlásil menší z dvojice bělovlasých mužů. „O tom není pochyb.“
„Nikdy jsem to děcko zabít nechtěl,“ zopakoval Shannow.
Vysoký muž v černostříbrné haleně popošel více dopředu a ruku držel u pažby revolveru. „Král králů nad tebou vynesl rozsudek smrti, Jone Shannowe. Chceš ještě něco říci, než zemřeš?“
„Ne,“ řekl Shannow a sáhl po revolveru. Do prsou ho udeřila kulka. Pocítil v hrudi nesmírnou bolest a revolver mu vypadl z prstů. Klesl na kolena.
„Neměl jsi zkoušet dvakrát stejný trik, stařiku,“ zašeptal muž, jenž ho zabil. Shannow zemřel...

A probudil se u ohně na stráni. Nu spokojeně spal vedle něj. Vál chladivý noční vánek. Shannow přiložil na oheň a opět se zabalil do pokrývek.

Stál uprostřed arény. Kolem byli rozesazeni muži, které zabil: Sarento, Webber, Thomas, Lomax a tolik dalších, na jejichž jména si ani nedokázal vzpomenout. Na zlatém trůně se předklánělo dítě a bílou halenou mu na prsou neustále prosakovala krev.
„Tohle jsou tvoji soudci, Jone Shannowe,“ pravil hlas - a vysoký bělovlasý válečník udělal krok dopředu. „Tohle jsou duše zabitých.“
„Jsou to špatní lidé,“ prohlásil Shannow. „Proč by měli mít právo mě soudit?“
„A co tobě dává právo soudit je?“
„Jejich činy,“ odvětil Jeruzaléman.
„A jaký byl jeho zločin?“ zahřměl žalobce ukazuje na zakrvácené dítě.
„To byla chyba. Omyl!“
„A jakou cenu jsi za tento omyl zaplatil, Jone Shannowe?“
„Každý den jsem platil ohněm ve své duši!“
„A jaká byla cena za tyhle?“ zařval válečník a hlavní uličkou přicházela dvacítka dětí - některé byly černé, jiné bílé, kojeňata i batolata, chlapci i dívky.
„Ty neznám. Tohle je podvod!“ vyjel na něj Shannow.

„Tohle byly děti strážců, které se utopily, když jsi potopil Titanik. Jaká je cena za ně, Shannowe?“
„Já nejsem špatný člověk!“ křičel Jeruzaléman.
„Podle tvých činů tě soudíme.“ Shannow viděl, jak válečník sahá pro revolver.
Jeho revolver vyletěl z pouzdra, ale ve chvíli, kdy vystřelil, muž zmizel a kulka zasáhla přímo do prsou chlapce na trůnu.
„Ó, dobrý Bože, už ne!“ vykřikl Jeruzaléman.

Prudce sebou trhl a okamžitě se probudil. Za ohněm spatřil sedět lvici s lvíčaty. Když se posadil, lvice zavrčela a ucouvla, lvíčata se batolila za ní. Shannow přiložil na oheň. Probudil se Nu a protáhl se.
„Spal jsi dobře?“ zeptal se.
„Sbalíme se a pojedeme dál,“ odvětil Shannow.

* * *

Když se pastor, ostatně jako vždy, potřeboval pomodlit o samotě, zamířil do hor zahalených v oblacích. Cesta ho vedla lesem Medvědího lidu, ale jemu na nebezpečí nezáleželo. Věděl, že člověku, jenž si jede promluvit se svým Stvořitelem, v této schůzce nic nezabrání.
Duši měl obtíženou, protože ho lidé odmítli. Věděl, že to měl čekat, protože tak to prostě s proroky chodilo. Copak neodmítli Eliáše, Ezechiela a Samuela? Copak neodvrhli i samotného syna Božího?
Lidé byli slabí, mysleli pouze na svůj žaludek a na své bezvýznamné potřeby. Právě jako tomu bylo v klášteře, kde se mniši neustále modlili a dělali jen málo dobrého.
„Svět je špatný,“ řekl mu opat. „Musíme se od něj odvrátit a hledat větší slávu Boží skrze Jeho uctívání.“
„Ale Bůh přece stvořil svět, opate, a Ježíš sám nás žádal, abychom vyšli mezi lid jako kvasnice do těsta.“
„Ne, to On neudělal,“ odtušil opat. „On požádal Své učedníky, aby to udělali. Tohle je ale Armageddon, a nastaly Poslední dnové. Lidi už nelze zachránit, ti se už rozhodli.“
On pak odešel z kláštera a v jednom hornickém městečku si kázáním v prostorném stanu vydělával na ubohé živobytí. Ďábel však za ním přišel až tam a našel čekající duši. To Lucifer přivedl tu dívku na mši, a Lucifer mu do duše nasadil ty tělesné choutky. Ó, jak jenom bojoval, aby potlačil tělesný chtíč. Ale jak slabý je člověk!
Jeho lidé - nechápajíce to pokušení ani vnitřní boj, jejž sváděl v duši - ho vyhnali z města. Nebyla to jeho chyba! Když se ta dívka oběsila, byl to Boží soud.
Pastor potřásl hlavou a rozhlédl se kolem sebe. Uvědomil si, že se dostal hluboko do lesa. Zahlédl potrhané plazí tělo, pak další. Zastavil koně a rozhlédl se kolem sebe. Těla ležela všude. Pastor sesedl a všiml si, že vklíněná mezi vyčnívající kořeny tu leží mrtvá Šarazád. Tělo měla hrozně potrhané, ale obličej měla kupodivu nedotčený.
„Shannow měl pravdu,“ řekl pastor. „Opravdu vypadáš jako anděl.“ U ruky jí ležel kámen s rudými žilkami a pastor ho zvedl. Kámen byl na dotek teplý a uklidňující. Pastor si ho strčil do kapsy černé sutany a nasedl na koně, ale jako by mu chybělo teplo kamene, a tak ho opět vytáhl z kapsy. Jel dál, pořád nahoru, až dorazil na mýtinu pod horským hřebenem. Bylo tu chladno, ale vzduch byl čistý a svěží a obloha nesnesitelně modrá. Pastor opět sesedl a poklekl k modlitbě.
„Drahý otče -,“ začal, „veď mě po stezkách pravých. Vezmi si mé tělo i duši. Ukaž mi cestu, po níž musím kráčet, abych vykonával tvoje dílo, abych naplnil tvoje slova.“ Kámen v jeho dlani byl náhle horký a pastorovi se zatočila hlava. Objevil se před ním zlatý obličej lemovaný vousem, vážný, se světlýma očima a královským výrazem. Pastorovi se rozbušilo srdce.
„Kdo mě volá?“ zazněl v pastorově hlavě hlas.
„Já, pane, nejpokornější z tvých služebníků,“ zašeptal pastor, padl na břicho a obličej vtiskl do hlíny. Obličej zázračně zůstal před ním, jako by měl pořád otevřené oči.
„Otevři mi svou mysl,“ nařídil ten hlas.
„Nevím jak.“
„Podrž si kámen na prsou.“ Pastor tak učinil. Zalilo ho teplo a na chvíli cítil klid a vyrovnanost. Pak záře pohasla a on se opět cítil osamělý.
„Velice jsi zhřešil, synu můj,“ pravil Pendarric. „Jak se očistíš?“
„Udělám cokoliv, pane.“
„Nasedni na koně a jeď dál na východ. Tam najdeš ty z... plazů, co přežili. Zvedneš kámen a řekneš jim: ‚Pendarric.' Oni tě budou následovat a udělají, co jim poručíš.“
„Ale to jsou stvoření ďábla, pane.“
„Ano, ale já jim dám příležitost vykoupit své duše. Potom půjdeš do města, vstoupíš do chrámu, znovu mě zavoláš a já tě povedu.“
„Ale co velká nevěstka? Ta musí být zničena.“
„Nesnaž se mi odporovat!“ zaburácel Pendarric. „Až budu chtít, tak ji svrhnu. Běž do chrámu, Nikodéme, a vyhledej zlaté svitky skryté pod oltářem.“
„Ale co když se mi v tom nevěstka pokusí zabránit?“
„Tak ji zabij, i každého, kdo bude stát při ní.“
„Ano, pane. Jak přikazuješ. A meč?“
„Promluvíme si, až splníš svůj úkol.“ Obličej zmizel... a pastor vstal.
Všechna úzkost ho opustila.
Konečně nalezl svého Boha.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

## 30

KDYŽ SE BETH VRÁTILA DO SRUBU, PŘÍJEMně ji překvapilo, že zemětřesení nenapáchalo žádné škody. Na polích sice byly jámy a strže a spadlo několik stromů, ale na ploché rovině na kopci, kterou Bejk vybral pro McAdamovic dům, nebylo po nějakém pohybu půdy ani stopy.
Jezdec s pískově hnědými vlasy se na Beth zazubil. „Jestli řeknete: ‚Já vám to říkal,' Bejku, tak vás praštím," řekla mu Beth.
„Já? To mě ani nenapadlo." Spoutal svého koně a pomohl Beth odnést zraněného Steinera do domu.
„Můžu jít, krucinál," vrčel Steiner.
„Nehodlám dopustit, aby se vám ty stehy zase otevřely," prohlásila Beth. „Tak držte zobák."
Bejk s dětmi přestěhoval nábytek z vozu a Beth zatím přiložila do železných kamen a na plotýnku postavila hrnec s bakerem.
„Měl bych se vrátit k velkomožnýmu pánovi Scaysemu," oznámil Bejk. „Hádám, že tam bude práce až nad hlavu. Chcete, abych vám zejtra něco přivez?"
„Jestli ve městě něco zůstalo, ocenila bych trochu soli."
„Seženu ji - a taky sušený hovězí. Ty vaše zásoby nevypadaj nejlíp."
„Chybí mi bartáty, Bejku. Zůstanu vám dlužná."
„To nevadí," ujistil ji. Beth se za ním dívala a zavrtěla hlavou. Dokonce se usmála. Nebyl by z něj špatný manžel, napadlo ji. Je starostlivý, silný - a má rád děti. Ale před usmívajícího se Bejka se vetřel jiný obraz, tvář Jona Shannowa.
„Jdi k čertu, Shannowe!" zašeptala Beth.
Samuel s Mary se usadili hned vedle kamen. Samuel měl hlavu opřenou o zeď a zavřené oči. Beth k němu došla a zvedla ho. Chlapec otevřel oči a položil jí hlavu na rameno. „Tak do postýlky, lotříku," prohlásila Beth a odnesla ho do zadního pokojíku, kde ho uložila. Nenamáhala se ho svléknout, jenom mu sundala boty a zakryla ho.
Přišla za ní Mary. „Já nejsem unavená, mami. Můžu zůstat ještě chvíli vzhůru?"
Beth se jí podívala do nateklých očí. „Můžeš si lehnout k bráškovi, a jestli budeš ještě za hodinu vzhůru, můžeš zůstat se mnou." Mary se přihlouple usmála a zalezla do pokrývek. Ve chvilce usnula.
Beth se vrátila do obývacího pokoje a zapálila oheň, pak došla na zápraží, kde Bejk z rozštípnutého kmene, který ohobloval a naleštil, vyrobil lavici. Beth se posadila a zahleděla se na měsíčním světlem zalité údolí. Zeď byla většinou pobořená, jen na několika místech ještě zůstala stát, připomínajíc tak polámané zuby. Beth se zachvěla.
„Hezká noc," poznamenal Steiner, vykulhal ven a přisedl k ní. Byl bledý a pod očima měl tmavé kruhy.
„Jste zatracený hlupák," podotkla Beth.
„A vy jste v tomhle světle hezká jako obrázek," řekl jí.
„Až na ten nos," opáčila Beth. „A neměl byste mi nadbíhat, Cleme Steinere. I kdybych vás nechala, určitě by vás to zabilo."

„To je pravda," připustil. Beth se dál dívala na obzor. „Na co myslíte?" zeptal se Steiner.
„Myslela jsem na Shannowa - teda ne že by vám do toho něco bylo."
„Milujete ho?"
„Víte, že jste docela vlezlej, Steinere?"
„Takže milujete. Mohla jste nejspíš dopadnout hůř - až na to, že si neumím představit, jak cestujete po světě a hledáte nějaké město, co neexistuje."
„Máte pravdu. Možná bych si měla vzít vás."
„To není zas tak špatný nápad, milostpaní McAdamová," odtušil s úsměvem. „Mohl bych být ten pravý."
„Jste zbytečně skromnej," vyjela Beth ostře.
Steiner se zachechtal. „Když nad tím tak uvažuju, tak opravdu máte dost velký nos." Beth se zasmála a napětí z ní spadlo. Clem natáhl zraněnou nohu před sebe a masíroval si ji. „Ví vůbec Shannow, co k němu cítíte?" zeptal se tichým a vážným hlasem.
Beth spolkla ostrou odpověď. „Řekla jsem mu to - jistým způsobem. Ale on se nezmění. Je jako vy."
„Já se změnil," namítl Steiner. „Nechci už být pistolníkem. Na pověsti mi ani zbla nezáleží. Měl jsem otce, který ze mě málem vytloukl duši. Říkal, že v životě nikdy nic nedokážu, a hádám, že jsem se prostě jen snažil dokázat, že se mýlil. Teď mi na tom vůbec nezáleží."
„Co uděláte?"
„Najdu si nějakou pěknou ženu. Budu vychovávat děti a pěstovat obilí."
„Pořád ještě máte naději, Cleme Steinere." - Steiner chtěl právě odpovědět, když si všiml dvou jezdců mířících k domu.
„Ti dva vypadají zvláštně," poznamenala Beth. „Podívejte, v tomhle světle to vypadá, že mají úplně bílý vlasy."

* * *

Shannow se cestou necítil právě příjemně. Z těch snů byl nervózní, ale ještě horší byl neustávající pocit, že ho někdo sleduje. Čas od času se obracel v sedle a prohlížel si obzor, nebo změnil směr jízdy, a před každým vrcholem sesedal. Teď bylo město kousek před nimi a ten nepříjemný pocit nepřecházel.
„Co ti vadí?" zeptal se Nu. „Ve městě jsme mohli být už dávno."
„Já nevím," přiznal Shannow. „Mám prostě takový divný pocit."
„Já se cítím stejně tady na tom bidýlku," zavrčel Nu.
Přes cestu jim přeběhl králík a Shannowovi vlétly do rukou revolvery. Tiše zaklel a pobídl koně dál.
Město chránila vysoká hradba, ale nedávné zemětřesení do ní udělalo množství puklin. Nebyly tu žádné brány, ale když se přiblížili, Shannow v kamenech uviděl hluboké díry, kde kdysi bývaly závěsy.
„Brány," vykládal Nu, „byly ze dřeva a bronzu zdobené lví hlavou. A tímhle vstupem by ses dostal Stříbrotepeckou ulicí do Sochařské čtvrti. Bydlel jsem nedaleko."
Lidé v ulicích se zastavovali a prohlíželi si jezdce. Nebylo vidět žádné nepřátelství, jen zvědavost. Shannow si všiml, že je tu daleko víc žen než mužů a že jsou vysoké a dobře stavěné - šaty měly většinou z kůží a nádherně vyšívané.
Shannow zastavil koně. „Hledám Temnou paní," řekl, sundal si klobouk a poklonil se. Nejbližší žena se usmála a ukázala k východu.
„Je s Osherem ve Vysoké věži," odpověděla.
„Boží mír s tebou," řekl jí Shannow.
„Zákon Jediného s tebou," odpověděla.
Kopyta koní cvakala po dláždění. - „Za mých časů by sem nepustili žádná zvířata," poznamenal Nu. „Obyvatelům nepřipadal pach koňské mrvy slušný."
Před nimi se najednou objevila pokřivená kulhající postava a Shannow si náhle vzpomněl na Šir-rana. Hřebec se vzepjal, ale Shannow ho tichými slovy uklidnil. Člověkobluda se odšourala pryč neschopna vůbec zvednout velkou znetvořenou hlavu.
„Ubohá duše," řekl Nu, když pokračovali v cestě.
Ulice se rozšířila do sochami lemované třídy táhnoucí se rovně jako když střelí k vysokému paláci z bílého mramoru.
„Pendarrikovo letní sídlo," vysvětloval Nu. „Taky je tu chrám." Cesta končila ohromným schodištěm přes dvě stě kroků širokým, které v mírném úhlu stoupalo k obrovskému oblouku.
„Královské schodiště," řekl Nu. - Schody, stejně jako třída, byly lemovány sochami. Každá socha byla vytesána z mramoru a každá třímala meč a žezlo. Shannow pobídl hřebce a po schodech vyjel, Nu naopak sesedl a vedl klisnu za ním. Když Jeruzaléman dorazil k oblouku, vystoupila ze stínu štíhlá černá žena, aby ho přivítala. Shannow si vzpomněl na to, kdy ji spatřil poprvé, jak vynáší svého syna z vraku vzkříšeného Titaniku. „Amazigo? To ty jsi Temná paní?" vyhrkl, když sesedal.
„Přesně, Shannowe. Co tu děláš?" Shannow si v jejím hlase všiml napětí, i chladu v jejích očích.
„To jsem nezvaný host?"
„Tady nejsou žádní zloduši, které bys mohl zabít. Na to ti dávám své slovo."
„Nejsem tu, abych někoho zabíjel. To mě vážně považuješ za takového padoucha?"
„Tak mi řekni, co tu děláš."
Shannow si všiml pohybu za ní, hluboko ve stínu za obloukem. Objevil se jakýsi mladík. Kdysi musel být nesmírně krásný, ale teď měl rozšířený obličej a ohnutá ramena. Shannow od jeho znetvořeného těla provinile uhnul pohledem.
„Na něco jsem se tě ptala, Shannowe," podotkla Amaziga Archerová.
„Přišel jsem vás varovat před hrozícím nebezpečím - a taky abych se podíval na meč Boží. Docela by se mi ale líbilo,

kdybychom si mohli popovídat někde vevnitř.“ Ke vchodu dorazil Nu, zahlédl Amazigu a hluboko se jí poklonil. „Tohle je můj společník, Nu-Atrachasís. Pochází z Atlantidy, Amazigo, a já myslím, že by sis měla poslechnout, co ti chce říct.“
„Pojďte za mnou,“ vyzvala je Amaziga, otočila se na patě a zašla zpátky do paláce. Znetvořený muž ji mlčky následoval, Nu s Shannowem pak šli jako poslední. Ocitli se na rozlehlém čtvercovém nádvoří. Amaziga je přešla, minula kašnu s kruhovou nádržkou a pokračovala v cestě širokými chodbami. Shannow na náměstí spoutal hřebce i Nuovu klisnu a pak oba muži vstoupili do budovy. Bylo tu přízračné ticho a jejich kroky vytvářely strašidelnou ozvěnu.
Vystoupili nahoru po dlouhém točitém schodišti a dostali se tak do místnosti, kde se zatím Amaziga usadila za mahagonovým stolem, na němž byly poházené papíry, svitky a knihy. Vypadala mladší, než jak si ji Shannow pamatoval, ale v očích měla smutek.
„Řekni, co chceš říci, Jeruzalémane. Pak nás nechej v klidu, jaký tu ještě zůstane.“
Shannow se zhluboka nadechl a snažil se potlačit stoupající hněv, který pocítil. Pomalu jí vypověděl o útoku na městys Poutníkovo Údolí - a o útěku za pobořenou Zeď. Hovořil o Šarazád, o pastorovi a o strachu, že je Amaziga sama nějakou zlou bohyní. A také jí pověděl o Pendarrikovi. Amaziga ho beze slova vyslechla, ale když začal vyprávět Nu, její zájem vzrostl. Kladla mu stručné otázky, ale jeho klidné odpovědi jí zřejmě stačily. Nakonec, když oba muži domluvili, požádala znetvořeného muže o něco k pití. Ani Shannow, ani Nu se na něj nepodívali. Když odešel, Amaziga upřela oči na Jeruzalémana.
„Víš, co se s ním děje?“ zeptala se.
„Mění se ve lva,“ odpověděl Shannow a neuhnul pohledem.
„Jak to víš?“
„Potkal jsem jednoho muže, jmenoval se Šir-ran, který trpěl stejně strašně. Ten Šir-ran mě zachránil a pomohl mi, když jsem to potřeboval, zahojil mi rány.“
„Co se mu stalo?“
„Zemřel.“
„Ptala jsem se, co se mu stalo?“ vyštěkla Amaziga.
„Zabil jsem ho,“ odpověděl Shannow.
Náhle měla oči studené jako led a její úsměv Nua zamrazil. „Tak tohle zní povědomě, Shannowe. Koneckonců, kolik existuje příběhů o Jeruzalémanovi, kdy zrovna nikoho - nebo nic - nezabíjí? Zničil jsi v poslední době nějakou osadu?“
„Tvoji domovskou základnu jsem nezničil já. To udělal Sarento, když nechal znovu vyplout Titanik. Já jsem jenom zahradil sílu mateřského kamene. Ale s tebou se, dámo, hádat nebudu, ani obhajovat svý činy. Teď odcházím, jdu hledat meč.“
„To nesmíš, Shannowe! Nesmíš se k němu ani přiblížit.“ Skoro syčela. „Nerozumíš tomu.“
„Rozumím tomu, že brány mezi minulostí a přítomností se musejí zavřít. Třeba je zavře meč Boží. A jestli zůstanou otevřené, tak až na Atlantidu dopadne zkáza, mohlo by nás to potopit taky.“
„Boží meč není odpovědí, kterou hledáš. Věř mi.“
„To se nedozvím, dokud ho neuvidím,“ prohlásil Shannow.
Amaziga zvedla ruku zpoza stolu a v ní držela pekelný revolver. Natáhla kohoutek a namířila na Shannowa. „Slíbíš mi, že se k meči nepřiblížíš - nebo tady zemřeš,“ nařídila mu.
„Chreeno!“ ozvalo se ode dveří. „Nech toho! Dej tu pistoli pryč.“
„Tomu nerozumíš, Oshere. Drž se stranou!“
„Rozumím dost,“ namítl postižený, neohrabaně popošel dopředu a položil na stůl stříbrný tác. Vztáhl k ženě pokřivenou ruku a jemně jí zbraň vzal. „Nic, cos mi o tomto muži vykládala, nenaznačuje, že je zlý. Proč mu chceš ublížit?“
„Všude tam, kam přijde, ho následuje smrt. Ničení! Cítím to, Oshere.“
Amaziga vstala a utekla z místnosti. Oshere zatím položil revolver na stůl. Shannow se natáhl a zajistil ho. Oshere se usadil na židli, na níž předtím seděla Amaziga, a upřel na Jeruzalémana tmavé oči.
„Teď žije pod velikým tlakem, Shannowe,“ řekl. „Myslela si, že pro mě našla lék, ale byla to jenom dočasná úleva. Teď musí trpět znovu. Milovala mého bratra Šir-rana a on se změnil v šelmu. Teď...“ Oshere pokrčil rameny. „Teď je řada na mně. Váš příchod ji rozrušil. Ale ona zase nabere sílu a uváží, co jste říkali. Napijte se vína a odpočiňte si. Dohlédnu na to, aby vaše koně zavedli na louku, kde je dobrá tráva. Za támhletěmi dveřmi najdete pohodlná lůžka a pokrývky.“
„Na odpočinek není čas,“ vzepřel se Nu. „Konec se blíží, cítím to.“
Shannow se unaveně zvedl na nohy. „Doufal jsem v pomoc. Myslel jsem, že Temná paní bude mít moc.“
„To taky má, Shannowe,“ ujišťoval ho Oshere. „Má veliké znalosti. Dej jí čas.“
„Slyšel jsi Nua. Čas prostě nemáme. Pojedeme k meči - ale Nu nejdřív musí prohlédnout kněžiště v chrámu.“
„Proč?“ chtěl vědět Oshere.
„Mohlo by tam být něco, co by mi pomohlo se vrátit domů,“ řekl mu Nu.
Nedaleko se ozvala střelba, již následoval zděšený křik.
„Vidíte!“ křikla ode dveří Amaziga Archerová, ukazujíc na Shannowa. „Kam on přijde, vždycky následuje smrt.“

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

31

PASTOR VJEL SMĚLE NA MÝTINU, KDE SE shromáždilo třiadvacet Dlouhých nožů, které přežily. Několik plazů bylo raněných, ti měli šupinaté údy ovázané. Jiní s připravenými puškami drželi stráž pro případ útoku Medvědů. Pastor, drže krvavý kámen vysoko nad hlavou, vjel mezi nepřátele a hlasitě pronesl jediné slovo, jak mu nařídil jeho Bůh.
„Pendarric," řekl, když mu na hruď namířili zbraně - a plazi pušky okamžitě sklonili. „Pojďte za mnou," přikázal jim pastor a projel mýtinou. Plazi si posbírali zbraně, seřadili se do dvojic a vypochodovali za koněm. Pastor zajásal.
„Jak tajuplné jsou cesty Páně," oznámil ránu. „Jak velkolepé jsou Jeho zázraky." Na pláni pod městem se sešlo velké množství lvů. Teď se pastorovi postavili do cesty. Pastor zvedl kámen. „Uhněte!" zařval. Jedna šelma s černou hřívou se v bolestech vzepjala a utekla doleva. Ostatní ji následovali. Cesta byla volná a pastor pobídl koně kupředu.
Zavedl plazy k severní bráně a otočil se v sedle. „Každý, kdo se vzepře vůli Boží, musí zemřít," prohlásil. Přesvědčen, že ohromná moc Stvořitele je s ním, vstoupil do brány. Za ní spatřil mnoho lidí. Nikdo se mu nepostavil do cesty, všichni se s upřímnou, otevřenou zvědavostí dívali, jak ulicemi lemovanými bílými stěnami domů pochodují plazi s pastorem na koni v čele.
Opodál se zastavila jakási mladá žena s dítětem v náručí. „Chrám," zeptal se pastor. „Jak se k němu dostanu?" Žena ukázala na budovu s vysokou kupolí - a on se k ní vydal. Chrám měl masivní sloupy, postavené blízko sebe. Pastor sesedl a s plazy za patami vystoupil po dlouhém schodišti.
Do cesty se pastorovi postavil nějaký stařec. „Kdo hledá moudrost Zákona Jediného?" zeptal se.
„Ustup z cesty Božímu válečníkovi," vyzval ho pastor.
„Nemůžeš vstoupit," opáčil stařec mile. „Kněží se právě modlí. Teprve až se slunce dotkne západní zdi, mohou být tvoje prosby vyslyšeny."
„Z cesty, starče," nařídil mu pastor a vytáhl revolver.
„Copak nerozumíš?" zeptal se velekněz. „Tohle není dovoleno."
Chrámovými chodbami se rozlehl výstřel - a velekněz se beze slova zhroutil na zem. Z díry v hlavě mu prýštila krev. Pastor se rozběhl do chrámu a plazi se hnali za ním. Podle vzoru nového pána začali střílet do kněží uvnitř. Kněží se rozběhli do úkrytu. Pastor, nevšímaje si vraždění kolem sebe, prohlédl budovu ve snaze najít vnitřní svatyni. Na konci dlouhé chodby byly úzké dveře. Pastor se k nim rozběhl a vykopl je. Za dveřmi byl oltář a další stařec, jenž spěšně sbíral svitky z tepaného zlata. Muž vzhlédl a pokusil se vstát, ale pastorovi poskočil revolver v ruce a kněz se zhroutil.
Pastor poklekl u svitků a zvedl kámen.
„Slyš, Hospodine. Splnil jsem tvůj rozkaz."
Před ním se zavlnil Pendarrikův obličej. „Ty svitky," řekl. „Přečti je."
Pastor zvedl kousek zlaté fólie a rozvinul ji. „Těm znakům nerozumím," namítl.
„Já ano. Tenhle zahoď. Vezmi jiný."
Jeden po druhém rozvinoval pastor svitky a prohlížel podivné hůlkovité znaky. Nakonec, když prohlédl i poslední, vzhlédl k tváři Boží a viděl, že je zachmuřená.
„Co musím udělat, Pane?" zašeptal.
„Přines Boží meč na zem," řekl mu Pendarric. „Dneska. Na jihu je štít. Vyšplháš nahoru. Ale nejdřív polož kámen na tělo toho kněze vedle tebe. Namoč jej do jeho krve. Tak nabere sílu. Až polezeš na tu horu, zvedni kámen a povolej meč. Tak ho získáš. Rozumíš?"
„Ano," odpověděl pastor. „Ó ano. Moje sny se vyplnily. Děkuji ti, Hospodine. Co musím udělat pak?"
„Promluvíme si, až splníš, co jsem ti nařídil." Obličej zmizel.
Pastor položil kámen na zkrvavenou hruď umírajícího kněze a díval se, jak se krev jakoby vpíjí do kamene a jeho žilky nabývají. Po chvíli kámen zvedl a vstal.
Zvenčí zaslechl další střelbu. Proběhl chodbou, dolů po schodech a na nádvoří vyskočil na koně. Nevšímaje si plazů, odcválal zpátky k hlavní bráně, aby mohl vyplnil Boží vůli.

* * *

Když zazněly první výstřely, Shannow vyběhl z pokoje, protáhl se kolem Amazigy a bera schody po dvou, řítil se ven. Nádvoří bylo až na dva spoutané koně opuštěné. Další střelba se sem donesla z chrámu a Shannow tasil revolvery a vydal se přes nádvoří k budově. Na dohled vyběhl plaz s puškou v rukou. Jak Shannow zvedal revolver, plaz si ho všiml a zvedl pušku, aby mohl zamířit. Shannow vystřelil a šupinatý tvor se otočil a padl na břicho na dlažební kameny.

Jeruzaléman chvíli počkal a pozoroval východy, ale žádní další plazi se neobjevili. Shannow se vrhl kolem kašny a rozběhl se přes otevřené prostranství k zadní části chrámu, kde mu však stály v cestě dřevěné dveře. Shannow zvedl nohu - a kopl do zámku. Dveře se vyvrátily z pantů. Jak proskakoval dveřmi, rozštípla dřevěný rám kulka. Jeruzaléman se překulil doleva. Kolem něj hvízdaly kulky a odrážely se od mozaikové podlahy. Když si klekal za sloup, zaslechl zprava něčí kroky. Otočil se, zamířil... a tři plazi zemřeli. Shannow uviděl, jak ze dveří nalevo vybíhá pastor. Dva Dlouhé nože uhnuly, aby ho nechaly projít, a Shannow oba dva zabil. Límec mu roztrhla kulka a Shannow opětoval palbu, ale minul. Ale vzápětí už stál a v dešti kulek utíkal k dalšímu sloupu. Do cesty mu vběhl ještěr s pozdviženým nožem. Shannow ho dvakrát střelil do těla. Všude kolem utíkali plazi k velkým dveřím.
Když Shannow znovu nabíjel revolvery a vstával, chrám naplnilo ticho. Ve dveřích se objevila Amaziga s Nuem a Osherem po boku a všichni se hned rozběhli ke dveřím, z nichž Shannow viděl vybíhat pastora. Jeruzaléman vrátil revolvery do pouzder a trojici následoval. V malé komůrce našel Nua s Amazigou klečet u umírajícího kněze. Byl to bělovlasý stařec s hrudí potřísněnou krví.
„Jsem list," zašeptal kněz, když si Nu zvedal jeho hlavu do klína.
„Bůh je strom," odpověděl Nu tiše.
„Kruh je úplný," řekl stařec. „Teď poznám Zákon Jediného, boží kruh."
„Teď ho poznáš," pravil Nu. „Potoky se vlévají do řek, řeky do moře, moře do mraků, mraky do potoků. Úrodná země do stromů, stromy do listů a listy do země. Celý život tvoří boží kruh."
Umírající kněz se usmál. „Ty jsi věřící. Jsem tomu rád. Tvůj kruh pokračuje."
„Co tu chtěli? Co vzali?" chtěla vědět Amaziga.
„Nic," odpověděl kněz. „Přečetl si posvátné svitky a povolal démona. Démon mu řekl, aby přinesl Boží meč na zemi."
„Ne!" zašeptala Amaziga.
„Na tom nezáleží, Chreeno," prohlásil kněz skomírajícím hlasem. Hlava se mu zvrátila Nuovi do náručí. Stavitel lodí jemně položil tělo na podlahu a vstal.
„To byla hezká slova," poznamenal Shannow.
„Jsou částí spisů Jediného. Dokonalost existuje pouze v kruhu, Shannowe. To pochopit znamená pochopit Boha." Nu se usmál a začal přecházet po místnosti, prohledávaje vyřezávané stěny a studuje každou kresbu. Shannow se k němu připojil.
„Co to hledáš?"
„Nejsem si jistý. Kameny by měly být v této místnosti, ale nemám ponětí kde - to věděl jenom velekněz, a ten předával tuto informaci pouze svému nástupci."
Komnata byla malá, čtvercového půdorysu, i když oltář byl kruhový. Vápencové stěny byly ozdobené nádhernými reliéfy zpodobňujícími půvabné postavy s namalovanýma očima a dlouhými pažemi natahujícími se k nebesům. Shannow došel k oltáři, zastavil se a prohlížel si vyleštěnou horní desku, do níž byl vyřezán úžasný strom se zlatem vykládanými lístky. Shannow zlehka přejel prsty po povrchu sleduje větve stromu. Výtvor to byl překrásný - a na pohled uklidňující. Kolem hrany oltáře byli vyřezáni ptáčci - někteří v letu, jiní na hnízdě, další krmící mláďata. Základní myšlenkou vzoru byl opět kruh postupující od vejce k obloze. Jeruzaléman přejížděl prsty po řezbě, až nakonec spočinul u hnízda s jediným vajíčkem. To se pod jeho prsty pohnulo. Shannow je pevně uchopil a vejce zvedl. Bylo malé a dokonale bílé, ale v dlani ho hřálo a barvy přešly od bílé přes smetanovou ke žluté, až nakonec zazářilo zlato.
„Mám, co hledáš," oznámil Shannow a Nu k němu přistoupil a vzal si od něj zlaté vejce.
„Ano," souhlasil Nu přidušeným hlasem. „To opravdu máš."
„Kámen z nebes," řekl Oshere. „Kouzelný. Co uděláš teď?"
„Ten kámen mi nepatří," odpověděl Nu. „Ale kdyby ano, vrátil bych se do své země a pokusil se zachránit ženu a děti před nadcházející pohromou."
„Tak si ho vezmi," vyzval ho Oshere.
„Ne!" vykřikla Amaziga. „Potřebuji ho. Ty ho potřebuješ. Nemůžu se dívat, jak se znovu měníš."
Oshere se od ní odvrátil. „Přeji si, abys měl ten kámen, Nu-Atrachasísi. Jsem deanajský princ. Velekněz je mrtev a já mám právo ti kámen darovat. Vezmi si jej. A dobře ho použij."
„Můžu si ho na chviličku vzít?" zaprosila Amaziga. „Ať můžu Oshereho znovu uzdravit."
„Ne!" zařval Oshere. „Sipstrassi nebude působit sám proti sobě, to jsi přece viděla. Udělal ze mě to, co jsem. Jeho moc je příliš velká, aby ji bylo možné vyplýtvat na jediného člověka, jako jsem já. Copak to nechápeš, Chreeno? Já jsem lev, který chodí jako člověk. Ani kouzlo nemůže změnit to, co jsem... čím se stanu. Nezáleží na tom, Chreeno. My dva společně uvidíme oceán, a to je všechno, po čem toužím."
„A co to, co chci já?" zeptala se ho. „Já tě přece miluji, Oshere."
„A já miluji tebe, Temná paní... víc než svůj život. Vždycky budu. Ale nic netrvá věčně, ani láska ne." Oshere se obrátil na Nua. „Jak najdeš cestu domů?"
„Tam za tím, co kdysi bývaly Královské zahrady, je kamenný kruh. Tam půjdu."
„Zajdu tam s tebou," řekl Oshere a trojice mužů opustila komnatu. Amaziga zůstala stát vedle mrtvého kněze s pohledem upřeným na zlaté svitky.
Kamenný kruh byl zubem času povětšině nedotčen, i když jeden pukl a svalil se. Nu došel doprostřed kruhu a napřáhl ruku k Shannowovi.
„Hodně jsem se naučil, příteli," pravil. „A přesto jsem neobjevil Boží meč, jak mi bylo přikázáno."
„Já ho najdu, Nu... a udělám, co je třeba. Ty najdi svou rodinu."
„Buď zdráv, Jone Shannowe. Kéž tě vždy provází boží láska."
Shannow s Osherem vyšli z kruhu a Nu zvedl kámen a vykřikl v jazyce, který Shannow neznal. Ani se nezablesklo, nic

nápadného. Prostě tu Nu jednu chvíli byl - a vzápětí zmizel.
Shannowovi stavitel lodí chyběl. Obrátil se k Osheremu. „Jsi chrabrý muž," řekl.
„Ne, Shannowe. Ale přál bych si, abych byl. Jenomže to, co jsem, ze mě udělaly Sipstrassi. Chreena použila kouzlo kamenů, aby mě přetvarovala, ale já se vzápětí začal vracet do původního stavu. Chreena je umíněná žena a použila by všechny kameny na světě, aby mě udržela. Boží dar by neměl být vyplýtván tímto způsobem."
Oba muži se pomalu vraceli do chrámu. Tam se zatím seběhlo množství lidí a těla pobitých kněží byla odnesena do budovy. „Proč nebojovali?" vyptával se Shannow. „Nepřátel bylo přece tak málo."
„Oni ale nejsou válečníci, Shannowe. My na vraždění nevěříme."
V chrámě se k nim připojila Amaziga s vážným a odhodlaným výrazem.
„Musíme si promluvit, Shannowe. Omluvíš nás, Oshere?" Odvedla Jeruzalémana zpátky do vnitřní svatyně. Mrtvola kněze byla pryč, ale na podlaze byla stále ještě krvavá skvrna. Amaziga se otočila k Shannowovi. „Musíš jít za tím vrahem a zastavit ho. Je to životně důležité."
„Proč? Co by tak hrozného mohl udělat?"
„Meč musí zůstat, kde je."
„Pořád ale nechápu proč. Jestli slouží Božím záměrům..."
„Božím, Shannowe? Bůh nemá s mečem nic společného. Meč? Co to říkám? To není meč, Shannowe, to je střela - jaderná střela. Letící bomba."
„Tak se pastor sám pošle do pekel. Proč si s tím lámat hlavu?"
„Do pekel pošle nás všechny. Ty nemáš nejmenší představu o síle té střely, Shannowe. Ta zničí všechno, až kam dohlédneš z věže. Na dvě stě mil bude země spálená a jalová. Dokážeš to pochopit?"
„Vysvětli mi to." Amaziga se zhluboka nadechla, ale snažila se ovládnout hlas. Jako strážce a učitelka měla paměť posílenou Sipstrassi a mohla si vyvolat veškerá fakta týkající se oné střely, ale nic z toho by nepomohlo vysvětlit Shannowovi hrozící nebezpečí. Byla to raketa MX. Délka: 34,3 metrů. Průměr: 225 centimetrů první stupeň. Rychlost: 30 000 kilometrů za hodinu při vyhoření prvního stupně. Dolet: 14 000 kilometrů. Účinnost: 10 x 250 kilotun. Deset hlavic, z nichž každá byla schopná zničit celé město. Jak by tohle mohla vysvětlit divochovi po Armageddonu?
„V Mezidobí, Shannowe, bylo hodně strachu a nenávisti. Lidé vyráběli hrozné zbraně a jedna byla během strašlivé války použita proti městu. Celé město naprosto zničila, stovky tisíc lidí byly zabity při jediném výbuchu. Ale brzy se začaly stavět ještě daleko silnější bomby, a byly sestrojeny velké rakety, které mohly tyto bomby přenést z jednoho kontinentu na druhý."
„A jak vůbec státy přežily?"
„Ale žádné státy nepřežily, Shannowe," odvětila prostě Amaziga.
„A tyhle bomby způsobily, že se země převrhla?"
„Ne přímo. Ale to není důležité. Ten... pastor?... se nesmí ke střele dostat."
„A proč je na obloze? Proč je obklopená kříži, jestli nepochází od Boha?" vyptával se Shannow dál.
„Pojď se mnou do mých komnat a já ti to vysvětlím, jak jenom budu umět. Neznám všechny odpovědi. Jedno mi ale slib, Shannowe, že až ti to vysvětlím, tak ho pojedeš zastavit."
„To rozhodnu, až mi to všechno vysvětlíš."
Šel za Amazigou do jejích komnat a posadil se ke stolu proti ní. „Víš," začala Amaziga, „že tahle země kdysi byla pod hladinou moře? Tady, kde jsme teď, kdysi bývala ta část moře známá jako Ďábelský nebo Bermudský trojúhelník. Svoje jméno získalo tohle místo proto, že se tu nevysvětlitelným způsobem ztrácely lodi a letadla. Víš, co je to letadlo?"
„Ne."
„Lidé kdysi... objevili, že je možné, aby stroje létaly po obloze. Ty stroje se jmenovaly letadla, měly široká křídla a motory, které je velkou rychlostí poháněly vzduchem. Co uvidíš na obloze kolem... meče, nejsou krucifixy ani kříže, ale letadla. Jsou lapena v nějakém statickém poli... Dobrý Bože, Shannowe, tohle je nemožné!" Amaziga si ze džbánku na stole nalila do poháru víno a zhluboka se napila. Pak se předklonila. „Atlanťané použili sílu velkého kamene Sipstrassi a zaměřili ji na oblohu. Proč, to nevím, ale udělali to. Když se Atlantida potopila do moře, moc kamene trvala dál. Zachytil přes stovku letadel a lodí. Bylo by jich víc, ale pole je velmi úzké. Moci kamene během let ubývalo a lodi padaly na zem. Jejich zničené trupy můžeš pořád ještě najít v poušti za štítem Chaosu. Jak byla lapena ta střela, o tom se mohu jen dohadovat. Když se země převrhla podruhé, došlo k silným zemětřesením. Tehdy řídily střediska se zbraněmi počítače, a ty pravděpodobně považovaly ohromná zemětřesení za jaderný útok, a tak odpověděly. Proto je skoro na celém světě úroveň záření tak vysoká. Země se převrhla, rakety byly vypuštěny a veškeré pokusy zachránit aspoň nějaký zbyteček civilizace přišly vniveč. Tuto střelu nejspíš vypálili odněkud ze země zvané Amerika. Prošla statickým polem a zůstala tu po tři sta let."
„Ale v Mezidobí by přece viděli - jako my - viset ve vzduchu letadla? Jestli měli tak skvělý zbraně, tak proč kámen nezničili?"
„Nemyslím, že ta letadla mohli vidět. Myslím, že Sipstrassi byl původně nařízen tak, aby předměty držel v jiné dimenzi, takže pro nás byly neviditelné. Teprve až začala jeho moc slábnout, začaly ty věci být vidět."
Shannow zavrtěl hlavou. „Ničemu z toho nerozumím, Amazigo, prostě na to nemám. Letadla? Statické pole? Počítače? Ale v poslední době se mi zdály divné sny. Sedím v nich v křišťálové bublině v kříži vysoko na obloze. A kdosi mi šeptá do uší. Je to někdo, kdo se jmenuje Věž, a říká mi, abych nabral směr na západ. Můj hlas - ale zase to není můj hlas - mu odpovídá, že nevíme, kde západ je. Všechno je špatně... je to divné. Dokonce ani oceán nevypadá, jak by měl."
„Ta křišťálová bublina, Shannowe, je kokpit letadla. - A ten hlas, co jsi slyšel, nepochází od někoho, kdo se jmenuje Věž, ale z kontrolní věže na místě zvaném Fort Lauderdale. A ten hlas, co byl tvůj - a nebyl tvůj - to byl poručík Charles

Taylor pilotující během cvičného letu jeden z pěti bombardérů Navy Avenger vyzbrojených i torpédy. Blízko té střely je pořád ještě můžeš vidět ve formaci. Věř mi, Shannowe. Musíš pastora zastavit.“
Jeruzaléman vstal. „Nevím, jestli to dokážu. Ale zkusím to,“ oznámil Amazize.

## 32

KDYŽ SE BETH McADAMOVÁ PROBUDILA, v hlavě jí bušilo a bolelo ji celé tělo. Posadila se - a spatřila dva muže, kteří ji vyvlekli ze srubu. Popadla kámen a vyškrábala se na nohy. „Vy slizký parchanti!“ zasyčela. Vyšší z mužů se plavně zvedl a vykročil k ní. Beth švihla rukou, hodlajíc mu kamenem rozrazit spánek, ale on ránu snadno odrazil a hřbetem ruky ji uhodil tak, že znovu upadla.
„Nesnaž se mě rozčílit,“ řekl ten muž. Vlasy měl bílé jako křída a mladý obličej bez vrásek. Poklekl k ní. „Nic se ti nestane, na to ti Magellas dává své slovo. Jenom potřebujeme pomoci, abychom mohli dokončit úkol.“
„Co moje děti?“
„Jsou v pořádku. A ten muž, co ho uhodil Lindian, byl jenom v bezvědomí - nemá žádné trvalé poškození.“
„Co je to za úkol?“ zeptala se Beth a napjala se k dalšímu výpadu.
„Nebuď hloupá,“ varoval ji Magellas. „Jestli budeš dělat potíže, zlomím ti obě ruce.“ Beth pustila kámen. „Ptala ses na náš úkol,“ pokračoval válečník s úsměvem. „Poslali nás, abychom ze světa sprovodili Jona Shannowa. On tě má v jisté úctě a nám se proto vzdá výměnou za tvoje bezpečí.“
„Houby s octem!“ odsekla Beth. „On vás oba zabije.“
„To nemyslím. Trochu jsem ho poznal. Vážím si Jona Shannowa - dokonce ho mám rád. On se vzdá.“
„Jestli ho máš rád, tak jak tě může napadnout, že ho zabiješ?“
„Co mají co dělat city s povinností? Král, můj otec, říká, že Shannow musí zemřít. Takže zemře.“
„Proč se mu prostě nepostavíte - jako muži?“
Magellas se uchechtl. „My jsme popravčí - nebojujeme v soubojích. Kdybych dostal rozkaz postavit se mu za rovných podmínek, tak bych tak učinil - jakož i můj bratr Lindian. Ale není to nutné, a proto nebudeme podstupovat zbytečné riziko. Teď budeme pokračovat s tvou ochotnou pomocí - nebo bez ní. Ale nechci ti zlámat ruce. Pomůžeš nám? Tvoje

děti tě potřebují, Beth McAdamová.“
„Co chceš, abych řekla?“
„Že s námi zůstaneš - a nepokusíš se o žádné další hlouposti s kameny.“
„Nemám moc na vybranou, co?“
„Stejně to řekni. Budu se pak cítit mnohem lépe.“
„Udělám, co po mně chceš. Stačí ti to?“
„Bude to stačit. Připravili jsme něco k jídlu, a bylo by nám potěšením, kdyby ses k nám připojila.“
„Kde to vlastně jsme?“ chtěla vědět Beth.
„Sedíme na jednom z vašich posvátných míst, aspoň myslím,“ odpověděl Magellas a ukázal na hvězdnou oblohu. Několik set stop nad ním se v měsíčním světle stříbrně třpytil na obloze zavěšený Boží meč.

* * *

Poté, co Shannow odešel, seděla Amaziga Archerová o samotě. Na stole teď měla rozložené posvátné svitky, které Deanajci strážili. Její manžel Samuel strávil čtyři roky tím, že ji učil číst znaky připomínající klínové písmo starověké Mezopotámie. Většinou byly zlaté fólie pokryté astrologickými výpočty a mapami souhvězdí. Ale poslední tři - včetně toho, kterého si pastor nevšiml - obsahovaly myšlenky hvězdopravce Araksise.
Amaziga si přečetla, co bylo napsáno v prvních dvou, a zachvěla se.
Bylo toho dost, čemu ani trochu nerozuměla, ale vše se shodovalo se starobylou pověstí o zkáze Atlantidy. Atlanťané našli ohromný zdroj síly, ale díky špatnému zacházení se zvedly hladiny oceánů a kontinent nakonec pohřbily vlny.
Teď Amaziga pochopila. Tím, že Atlanťané otevřeli Brány času, pozměnili jemnou rovnováhu zemské přitažlivosti. Místo aby Země spokojeně obíhala kolem své hvězdy zvané Slunce, byla vystavena přitažlivosti jiné hvězdy, možná více hvězd. Zemětřesení a sopečné výbuchy nastíněné v Araksisových svitcích byly pouhými příznaky mučené planety, tažené na dvě protilehlé strany a kymácející se na své ose. Zemětřesení teď byla naprosto shodná, na obloze se objevila dvě slunce a přitažlivost způsobovala, že se planeta chvěla.
Shannow měl pravdu. Nadcházející pád Atlantidy představoval smrtelné nebezpečí i pro nový svět. Jedna z velkých záhad, které strážci nikdy nedokázali vyřešit, byly zprávy očitých svědků Druhého pádu, kdy bylo deset tisíc let civilizace smeteno z povrchu planety. Tito svědci hovořili o dvou sluncích na obloze. Amaziga vyrostla na teorii, že to, co tito lidé viděli, byl ve skutečnosti jaderný výbuch. Teď si tím tolik jistá nebyla. Zlaté svitky hovořily o bráně do světa létajících strojů a zbraní s ohromnou ničivou silou. Dějinný kruh? Když padla Atlantida, stáhla s sebou i jedenadvacáté století? A co čtyřiadvacáté... Co dnešek? Dobrý Bože, padne země i potřetí?
Zastudil ji večerní vánek. Amaziga vstala, zatáhla těžké závěsy a zapálila nástěnné lampy. Co je to na naší rase, uvažovala, že nás to vždycky vede po cestě ničení?
Amaziga se vrátila ke stolu, zvedla poslední zlatý svitek - a v matném nazlátlém světle luceren sledovala zapsaná slova. Rozšířily se jí oči.
„Dobrý Ježíši!“ zašeptala, sebrala revolver a vyběhla z komnaty ke schodům vedoucím dolů na nádvoří. Nuova klisna tam stále ještě postávala. Amaziga nasedla a vyrazila z města. Za hlavní bránou se lvi krmili mrtvými plazy. Velké kočky si jí nevšímaly a Amaziga pobídla klisnu do cvalu.

* * *

Shannow se za pastorem nijak nehnal. Hřebec byl unavený a potřeboval si trochu odpočinout. Navíc se stmívalo a Shannow věděl, že pokud se koni něco stane, nedorazí včas. Jeruzaléman se v sedle zakymácel. Byl také vyčerpaný, a z toho, co mu Amaziga všechno vykládala, se mu točila hlava. Kdysi dávno býval svět prosté místo, kde žili dobří a zlí lidé a naděje na Jeruzalém. Teď se všechno změnilo.
Boží meč byl jenom zbraní vytvořenou lidmi k ničení jiných lidí. Křížovou korunu tvořila letadla z minulosti. Tak kde byl Bůh? Shannow zvedl láhev s vodou a zhluboka se napil. Daleko před sebou viděl obrysy štítu Chaosu. Když se mraky rozdělily, zahlédl meč lesknoucí se na noční obloze, jako by byl ze stříbra.
„Kde jsi, Hospodine?“ pronesl Shannow nahlas. „Kudy kráčíš?“
Odpovědi se mu nedostalo. Shannow si vzpomněl na Nua a zadoufal, že se stavitel lodí v pořádku vrátil domů. Hřebec se plouží dál, a když Shannow zamířil do kamenité stráně vedoucí ke štítu Chaosu a jezírku Zástavy, už se pomalu rodil nový den. Shannow se ohlédl a v dálce uviděl jezdce blížícího se ke štítu. Vytáhl dalekohled, zaostřil a poznal Amazigu. Její klisna byla se silami u konce, pokrytá pěnou a jen tak tak pletla nohama. Shannow vrátil dalekohled do sedlové brašny a přejel poslední hřeben. Když zamířil dolů k jezírku, oči ho pálily únavou. U vody sesedl a rozhlížel se kolem sebe. Štít se před ním tyčil jako pokřivený prst a Jeruzaléman zahlédl pastora, který se zatím dostal skoro až k poslední skalní římse. Pro revolver to bylo příliš daleko.
„Vítej, Shannowe,“ ozval se čísi hlas a Jeruzaléman se otočil s revolvery namířenými na mluvčího. Pak spatřil Beth McAdamovou. Jakýsi štíhlý bělovlasý muž ji držel ruku za hrdlo a revolverem jí mířil na hlavu. Mluvčí - muž z jeho snů - stál o pár kroků nalevo. „Musím říci, Shannowe, že jsem ti vděčný,“ řekl mu Magellas. „Zabil jsi tu nadutou svini Rhodaeula, a to mi velice posloužilo. Nicméně král nad tebou vynesl ortel smrti.“
„Co s tím má společnýho ona?“ zeptal se Shannow.
„Ve chvíli, kdy odložíš zbraně, pustíme ji.“
„A v tý chvíli taky umřu?“
„Přesně. Ale bude to rychlé.“ Magellas tasil revolver. „To ti slibuji.“

Shannow pořád mířil na mladíka, kohoutky měl natažené a prsty položené na spouštích.
„Neposlouchej ho, Shannowe. Zastřel ho!“ vykřikla Beth McAdamová.
„A ji necháte jít?“ ujišťoval se Shannow.
„Já jsem muž, který drží slovo,“ řekl Magellas a Shannow kývl.
„Takže ujednáno,“ souhlasil.
V té chvíli Beth McAdamová zvedla nohu v těžké botě a vší silou dupla Lindianovi na nohu. Vzápětí udeřila hlavou dozadu, čímž ho zasáhla do obličeje, takže se jí podařilo vytrhnout z jeho sevření. Lindian zaklel a zvedl revolver, jenže v té chvíli se zpoza skály zvedl Clem Steiner. Lindian ho zahlédl a otočil se, ale byl příliš pomalý. Steiner vystřelil a štíhlý válečník se s kulkou v srdci zřítil na zem.
Jakmile se Beth pohnula, Magellas vystřelil a kulka srazila Shannowovi klobouk z hlavy. Jeruzaléman stiskl obě spouště. Magellas se zapotácel, ale neupadl. Shannow vystřelil znovu a Magellas se sesul na kolena, snaže se pořád zvednout zbraň. Revolver mu vypadl z prstů a bělovlasý válečník zvedl hlavu. „Mám tě rád, Shannowe,“ pravil se slabým úsměvem. Pak se mu zavřely oči a on přepadl na tvář.
Shannow se rozběhl ke Steinerovi. Ten seděl na kameni. Rána na hrudi se mu opět otevřela a v obličeji byl popelavý.
„Oplatil jsem vám to, Shannowe,“ zašeptal mládenec.
Přistoupila k nim Beth. „Jste blázen, Cleme... ale děkuju vám. Jak jste se sem, k čertu, dostal?“
„Nebyl jsem mimo dlouho. Zastavil se za mnou Bejk, a tak jsem nechal děti s ním a sledoval vaše stopy. Zdá se, že jsme už v bezpečí.“
„Ještě ne,“ opravil ho Shannow.
Pastor zatím dorazil na římsu a byl mimo dostřel. Trojice se dívala, jak zvedá ruku.
Boží meč se na obloze zachvěl.

* * *

Shannow se rozběhl k úpatí štítu, kde si svlékl černý kabát a hodil ho na zem. Pak natáhl ruku, zachytil se vyčnívající skály a vytáhl se nahoru. Štít se mu tyčil nad hlavou. Shannow se natáhl pro další chyty a pomalá cesta nahoru začala. Beth se Steinerem se posadili a dívali se, jak postupuje. Vysoko nahoře na římse začal pastor odříkávat neúplné verše ze Starého zákona.
„Meč, meč tasený k zabíjení, leštěný k hubení, zablyští se... A takto pravil Hospodin: ‚Až z tebe učiním opuštěné město... až na tebe přivedu hlubiny a vlny převeliké se na tebe vylijí... já na tebe hrůzy sešlu a ty nebudeš více, ač hledán budeš, nikdo tě již nikdy nenalezne,' tak řekl Hospodin.“ Pastorův hlas se nesl po větru.
Amaziga překlopýtala poslední kopec pěšky, jelikož klisna pod ní již padla mrtvá. Amaziga běžela k jezírku a všimla si, jak Shannow pomaloučku šplhá po skále.
„Ne,“ zavolala. „Nechej ho být, Shannowe. Nechej ho být!“ Ale Jeruzaléman neodpovídal. Amaziga vytáhla revolver a namířila na něho, ale to už přiběhla Beth a vrhla se na ni. Revolver spustil a kulka roztříštila kámen těsně vedle Shannowovy levé ruky. Ten pudově ucukl a málem spadl. Beth vyrvala Amazize revolver z ruky a odstrčila ji od sebe.
„Musíme ho zastavit!“ křičela Amaziga. „Musíme!“
Vtom zahřmělo... a spodní část meče se změnila v plameny a dým. Shannow šplhal dál. Míjely minuty. Shannow na skalní stěně již byl nesmírně unaven a ruce se mu chvěly námahou, s níž se dral nahoru. Ale již byl téměř u cíle. Obličej měl zalitý potem a silou vůle nutil vyčerpané údy k pohybu.
Nad sebou slyšel pastorův hlas: „Já snesu hněv svůj na vaše hlavy a ohnivou zlobou vás navštívím... Plačte a rcete běda pro ten den... čas zkázy národů.“
Jak se raketa otřásala, několik letadel na okraji statického pole se uvolnilo a nad pouští za štítem byl slyšet řev jejich motorů. Shannow dosáhl římsy a vytáhl se nahoru. Chvíli byl tolik vyčerpaný, že se nemohl ani pohnout.
Pastor si ho všiml. „Vítej, bratře. Vítej! Dnes uslyšíš kázání jako žádné jiné, protože Boží meč se vrací domů.“
„Ne,“ zarazil ho Shannow. „To není meč, pastore.“ Ale ten ho neposlouchal.
„Dnešek je požehnaný den. - Toto je můj osud.“ Se strašlivým řevem se střela uvolnila z pole a začala stoupat. „NE!“ zaječel pastor. „Ne! Vrať se!“ Zvedl ruku. Raketa zpomalila a začala se ve vzduchu obracet. Věž se zachvěla. Oblohu na jihu proťal blesk, vzduch se rozdělil jako závěs a na obloze zazářilo druhé slunce. Shannow se zvedl na kolena. Z římsy viděl obrovskou bránu, kterou otevřel Pendarric, a seřazené legie za ní. Jas se nedal snést. Na obloze se již střela téměř úplně obrátila. Shannow vytáhl revolver. Právě ve chvíli, kdy chtěl vystřelit na pastora, otřáslo krajinou zemětřesení. Pouští se rozběhla klikatá puklina... jezírko zmizelo... věž se pokřivila a ze stěn se začaly odlupovat kusy kamení. Shannow pustil revolver a zachytil se vyčnívající skály. Pastor, soustředěný na raketu, klopýtl a přepadl přes okraj římsy. Nárazem na skály dole, kde kdysi bývalo jezírko, se jeho tělo roztříštilo.
Clem Steiner, Beth a Amaziga utekli od okraje nové propasti a ukryli se vysoko na svazích. Shannow se zvedl. Střela teď mířila přímo na něj.
Shannow se zatrpkle díval na zbraň, která ho měla zničit, a přál si, aby mohl tu obludnou věc mrštit do zející brány. V odpověď na jeho myšlenky se raketa zachvěla a otočila se. Shannow ten zázrak nepochopil, protože nevěděl o kameni Sipstrassi vysílajícím svou moc ze skály, ale když si uvědomil, že Boží meč odpovídá na jeho přání, poskočilo mu srdce. Soustředil se vší silou, kterou sebral. Stříbrná střela jako šíp proletěla Bránou času. Pendarrikovy legie viděly její průlet... letěla stále dál a cestou se z ní část oddělila. Shannow na chvíli zakusil hořké zklamání, protože se nic nestalo. Pak přišlo světlo tisíce sluncí a zvuk jako když končí světy.
Brána zmizela.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

33

NU-ATRACHASÍS OTEVŘEL OČI A ZJISTIL, ŽE stojí v kruhu kamenů za Královskými zahradami dvě stě kroků od adského chrámu. Na obloze jasně zářily hvězdy a město spalo. Nu vyběhl z kruhu a běžel stromy lemovanou Královskou třídou skrze Perlovou a Stříbrnou bránu. Jak Nu běžel kolem, probral se nějaký starý žebrák a natáhl k němu ruku.
„Pomoz mi, Vznešenosti," řekl ospale, ale Nu proběhl bez zastavení. Muž za ním poslal tichou nadávku a znovu se uložil pod tenkou pokrývku.
Když Nu konečně dorazil do Kupecké ulice, lapal po dechu. Zpomalil do kroku, zase se rozběhl, až se nakonec ocitl před zavřenou brankou do svých zahrad. Rozhlédl se kolem sebe, zachytil se železných mříží a začal šplhat. Když se dostal nahoru, spustil se na druhé straně na zem a rozběhl se k domu. Vrhlo se na něj mohutné psisko, ale když si Nu klekl a natáhl ruku, pes se zarazil a očichal ho.
„No tak, Nimrode. Přece to není tak dlouho," řekl Nu. Černý pes zavrtěl ocasem a Nu ho podrbal za dlouhýma ušima. „Pojď, najdeme paničku."
Dveře do domu byly také zavřené na závoru, ale Nu na ně zabušil. V okně nahoře zablikalo světlo a na balkon vyšel sloužící.
„Kdo je to?" zeptal se.
„Otevři dveře. Pán se vrátil domů," zavolal Nu.
„Dobrý Krone!" vyjekl sluha Purat. Ve chvíli sundal závory a Nu konečně vstoupil do domu. Purat, postarší služebník, zamrkal, když spatřil zvláštní oděv svého pána, ale Nu mu nedopřál čas na otázky. „Probuď služebnictvo," nařídil mu, „a zabal si věci - a jídlo na cestu."
„Kam jdeme, pane?" zeptal se Purat.
„Do bezpečí, dá-li Bůh." Nu vyběhl po točitém schodišti a otevřel dveře do ložnice, kde spala Pašad. Posadil se na široké, hedvábím potažené lože a pohladil ženu po tmavých vlasech. Pašad otevřela oči.
„Je to snad další sen?" zašeptala.
„Tohle není sen, má milovaná. Jsem tady." Pašad se posadila a vrhla se manželovi kolem krku.
„Věděla jsem, že přijdeš. Tolik jsem se za to modlila."
„Nemáme čas, Pašad. Svět, jaký známe, za chvíli skončí, jak mi sdělil pán Kronos. Musíme se dostat do přístavu. Která z mých lodí je v přístavu?"
„Jediná Archanau je připravená. Poveze dobytek do východní kolonie."
„Tak tedy Archanau. Sežeň děti a zabal teplé oblečení. Půjdeme do přístavu a najdeme kapitána Conalise. Do zítřejšího soumraku musí loď připravit k vyplutí."
„Ale seznam nákladu ještě nebyl schválen, můj milovaný. Nenechají nás vyplout. Zavřou přístav."
„To nemyslím - ne v tento nadcházející den všech dní. Teď se rychle obleč a udělej, co jsem ti řekl."
Pašad odhrnula hedvábnou pokrývku a vstala z postele. „Od chvíle, co jsi odešel, se toho mnoho událo," řekla, vyklouzla z noční košile a z truhlice pod oknem vytáhla teplé vlněné šaty. „Půlka kupců a řemeslníků z východní čtvrti zmizela. Říká se, že je král vzal do jiného světa. Ve městě to vře. Znáš mou sestřenici z druhého kolena Karii? Je vdaná za dvorního hvězdopravce Araksise. Říká, že do Hvězdné věže vzali obrovský kámen Sipstrassi. Má zachytit velkou zbraň, kterou proti nám posílají naši nepřátelé."
„Cože? Hvězdná věž?"
„Ano. Karia říká, že Araksis si dělá velké starosti. Král mu prý řekl, že nepřátelé z jiného světa budou chtít zničit říši."
„A tak přinesli velký kámen, aby tomu zabránili? Poslouchej mě, Pašad. Vezmi děti a najdi Conalise. Řekni mu, aby se připravil vyplout za soumraku. Připojím se k vám v přístavu. Kde kotví Archanau?"

„U dvanáctého mola. Proč nejdeš s námi?“
Nu k ní přistoupil a pevně ji objal. „Nemohu. Ještě musím něco udělat. Ale věř mi, Pašad. Miluji tě.“
Zlehka ji políbil a vyběhl z místnosti. Na nádvoří čekali dva sluhové se spěšně zabalenými truhlicemi, zatímco Purat cestou od brány přiváděl koně zapřaženého do povozu. Obloha již světlala.
„Purate! Zapřáhni do závodního vozu. Potřebuji ho teď hned.“
„Ano, pane. Ale pár běloušů jsme půjčili Bonantaovým. Je tu jenom ta hnědá klisna a valach, a ti neumějí chodit v páru.“
„Zapřáhni je.“
„Hned, pane.“
Ve chvilce již Nu-Atrachasís poháněl spřežení Královskou třídou ke vzdálené Hvězdné věži. Valach byl silnější než klisna a dřevěný dvoukolový vůz bylo těžké uřídit, ale Nu se hnal bezhlavě dál spoléhaje zcela na svou sílu, že zvířata udrží. Závodní vůz najel na vyčnívající kámen a Nua to zvedlo z podlahy, ale hned se srovnal a hnal se dál městem odsouzeným k záhubě.
Pán mu nařídil, aby našel Boží meč... a on neuspěl. Ale Shannow slíbil, že ho najde a udělá, co bude třeba. Nu konečně chápal, co to znamenalo. Shannow pošle meč bránou, a tak skončí Nuův svět. Boží meč byl oním jasným světlem z Nuova vidění a Araksis používal moc Sipstrassi, aby tomu zabránil.
Když Nu zabočil na nádvoří pod Hvězdnou věží, obloha byla stále jasnější, jitro se kvapem blížilo. Rozběhli se k němu dva strážní a uchopili zpěněné koně za uzdy.
Nu seskočil z vozu. „Je tu Araksis?“ zeptal se.
Muži si prohlédli jeho zvláštní oděv a vyměnili si nejisté pohledy.
„Musím ho vidět, je to nutné,“ trval na svém Nu.
„Myslím, že bys měl jít s námi, pane,“ řekl jeden ze strážných a udělal krok k Nuovi. „Kapitán stráží ti bude jistě chtít položit několik otázek.“
„Na to není čas,“ vzepřel se Nu a pěstí muže udeřil do brady. Strážný padl jako podťatý. Druhý muž se snažil tasit meč, ale Nu po něm skočil, zvedl pěst, udeřil a strážný se složil vedle svého druha.
Dveře do věže byly zevnitř zavřené na závoru. Když do nich Nu udeřil ramenem, dřevo se prohnulo, ale nepovolilo. Nu ustoupil a kopl do zámku. Dveře se rozlétly.
Nu, bera schody po dvou, běžel nahoru. Druhé dveře nebyly zamčené a on vstoupil dovnitř. Nad stolem se tu skláněl hezký snědý muž se zlatým kroužkem na hlavě a pracoval na velké mapě. Když Nu vstoupil, muž vzhlédl.
„Kdo jsi?“ chtěl vědět.
„Nu-Atrachasís.“
Muži se rozšířily oči. „Prohlásili tě za zrádce a kacíře. Co tu chceš?“
„Přišel jsem tě zastavit, Araksisi... ve jménu Nejsvětějšího.“
„Nevíš, co mluvíš. Světu hrozí nebezpečí.“
„Svět je mrtvý. Víš, že mluvím pravdu, viděl jsi budoucnost, hvězdopravče. Královo zlo zničilo rovnováhu a soulad ve světě. Pán Kronos rozhodl, že jeho zlu musí být učiněna přítrž.“
„Ale jsou tu tisíce - stovky tisíc - nevinných. Musíme chránit tisíc let civilizace. Musíš se mýlit.“
„Mýlit? Viděl jsem pád světů. Procházel jsem se troskami Adu. Viděl jsem, jak v mořských hlubinách žralok převrací Pendarrikovu sochu. Já se nemýlím.“
„Můžu to zastavit. Můžu, Nu. Ten Boží meč je jenom mocným strojem. Můžu ho pomocí Sipstrassi zadržet... poslat ho tam, kde nikoho nezabije.“
„Nemohu ti dovolit to zkusit,“ řekl Nu tiše a mrkl na jasnou modrou oblohu.
„Už to nemůžeš zastavit, zrádče. - Moc vyplňuje bránu jako štít. Také kryje město. Jakýkoliv kovový předmět na obloze nad Adem bude zachycen - nic nemůže projít skrz. Můžeš mě zabít, Nu-Atrachasísi, ale to kouzlo nezmění. A ke kameni se nemůžeš přiblížit a přežít, protože ho chrání mocná kouzla.“
Nu se otočil a zadíval se na obrovský kámen Sipstrassi. K jeho povrchu byly připojeny zlaté drátky, které pak vedly k šesti křišťálovým koulím spočívajícím na stříbrných rámech. „Odejdi, dokud je čas,“ vyzval Nua Araksis. „Protože jsme spojeni skrze sňatek, dám ti hodinu, než upozorním krále na tvůj návrat.“
Nu si ho nevšímal. Došel ke stolu, smetl z něj pergameny a strčil ruce pod desku. Těžká dubová stolní deska se zvedla.
„Ne!“ zavřískl Araksis a vrhl se na většího muže. Nu pustil stolní desku a obrátil se právě ve chvíli, kdy do něj hvězdopravec narazil. Jak oba muži padali, Nu Araksise udeřil hřbetem ruky do obličeje. Araksis, byť napůl omráčený, na něm ale pořád visel. Stavitel lodí se vymrštil a odhodil Araksise na protější zeď. Pak se opět otočil ke stolu, zvedl desku vysoko do vzduchu a se zachrčením hodil těžké dřevo do stříbrných podpěr. Místností proletěl blesk, rozbil vysoké okno a zapálil sametové závěsy. Stříbro se roztavilo. Jeden krystal deska rozdrtila, tři další spadly na podlahu.
Nu popadl stoličku a roztřískal koule na malé kousky.
„Nevíš, cos udělal,“ zašeptal Araksis a z rány na spánku mu tekla krev.
Na nádvoří někdo zařval. Nu zaklel a rozběhl se k oknu. Objevili se další tři strážní a teď klečeli u těl svých omráčených druhů.
Nu vyrazil ke schodišti. Ve chvíli, kdy se vynořil na dohled, blížili se právě ke dveřím dva ze strážných. Nu se na ně vrhl a díky své váze je srazil na zem. Vyběhl do slunce, vyhnul se napřaženému meči a srazil šermíře na zem. Pak skočil do vozu, popadl bič a zapráskal jím koním nad hlavami. Koně vyrazili jako s větrem o závod a prolétli bránou.
Vysoko ve Hvězdné věži se Araksis snažil zvednout ze země. Čtyři krystaly byly rozbité a on už neměl čas škodu napravit. Dva však byly na svém místě - dost na to, aby mohl nad město Ad vyslat paprsek moci. Pokud byl meč namířen na Ad, kámen ho pořád stačí zachytit na obloze a pohltit jeho úžasnou moc. A pokud město mine, může klidně

vybuchnout v rozlehlém oceánu za ním. Araksis došel k velkému kameni a začal šeptem pronášet slova moci.
Jak se závodní vůz řítil k městu, Nu doufal, že udělal dost, aby Araksisovi zkřížil plány. A pokud ne, tak bude Shannowův svět čelit bolestným následkům Pendarrikova zla.
Koně byli unavení, takže trvalo dvě hodiny, než Nu dorazil k přístavu. Archanau kotvila u dvanáctého mola, přesně jak říkala Pašad. Nu nechal vůz stát a rozběhl se k lávce vedoucí na loď. Conalis ho zahlédl a sešel od kormidla, aby ho zavedl do podpalubí.
„Tohle je šílenství, Vznešenosti," řekl podsaditý kapitán. „Příliv je proti nám, nemáme seznam nákladu a dobytek pořád ještě nakládají."
„Tohle je den plný šílenství. Je tu moje žena?"
„Ano, i tvoji synové a sloužící. Všichni jsou v podpalubí. Ale je plánována prohlídka lodi. Co mám říct správci přístavu?"
„Řekni mu, co je ti libo. Máš rodinu, Conalisi?"
„Ženu a dvě dcery."
„Přiveď je hned na palubu."
„Proč?"
„Chci jim dát velký dar... tobě ostatně také. To by mělo stačit. Teď se jdu na chvíli prospat. Za soumraku mě vzbuď. A řekni všem lodníkům, co mají ženy nebo milenky, aby je taky přivedli na palubu. Mám dárky pro ně pro všechny."
„Cokoliv si přeješ, Vznešenosti. Ale nejlepší bude, když řeknu, že ty dárky má paní Pašad. Ty jsi stále pokládán za zrádce."
„Probuď mě za soumraku - a tu prohlídku odlož na zítra."
„Ano, Vznešenosti."
Nu se natáhl na úzkou palandu byv příliš unavený, než aby šel aspoň navštívit Pašad. Zavřely se mu oči a ve chvilce ho přemohl spánek...
S trhnutím se probudil a uviděl vedle sebe sedět Pašad. Víčka měl ztěžklá spánkem a připadalo mu, že od okamžiku, kdy ulehl, uběhla jenom chvilička.
„Stmívá se, můj pane," řekla Pašad a Nu vstal.
„Jsou děti v pořádku?"
„Ano. Všichni jsou v bezpečí, ale loď je teď přeplněná ženami a dětmi posádky."
„Zaveď je všechny dolů. Promluvím si s Conalisem. Pošli ho na můstek."
„Co se děje, Nu? Já už ničemu nerozumím."
„Nebudeš muset čekat dlouho, má milovaná. Věř mi."
Conalis se s ním sešel na můstku. „Tomuhle nerozumím, Vznešenosti. Říkal jsi, že chceš vyplout za soumraku, ale teď je tu plno ženských a dětí, které musíme vyložit na břeh."
„Na břeh nikdo nepůjde," prohlásil Nu a prohlížel si oblohu.
Conalis zaklel - na vzdáleném konci přístavu pochodovali směrem k nim vojáci. „Museli se nějak dozvědět, že jsi tady," podotkl kapitán. „Teď je s námi se všemi konec."
Nu zavrtěl hlavou. „Podívej támhle!" křikl, zvedl ruku a ukázal na oblohu, kudy letěl dlouhý stříbrný šíp. „Přetni lana," zařval Nu. „Udělej to hned, jestli si ceníš života!"
Conalis strhl z háku na zádi sekeru a přesekl kotevní lano. Popoběhl dopředu a totéž udělal na přídi. Archanau vyplula od mola a Nu se opřel do kormidla a vší silou je tlačil doleva. Když ženy a děti ucítily, že se loď hýbe, začaly vybíhat na palubu. V přístavu se vojáci rozběhli k přístavišti, ale mezera již byla příliš velká a nedala se přeskočit. V ústí zálivu čekala dlouhá triréma a její bronzový kloun se leskl ve světle skomírajícího slunce.
„Potopí nás," vyjekl Conalis.
„Ne, to neudělá," řekl mu Nu. - V dálce vytrysklo nesmírně jasné bílé světlo a za ním následoval výbuch, který otřásl zemí. Strašný záchvěv země zachytil i město a Archanau se zakymácela.
„Mám vytáhnout plachty?" křikl Conalis.
„Ne, plachta by nás zničila. Ať jdou všichni do podpalubí."
Obloha potemněla. Pak se slunce majestátně vyhouplo zpátky na oblohu a nad městem zaburácel hurikán. Nu vytáhl z kapsy kabátce kámen Sipstrassi a zašeptal modlitbu. Nad městem se přehnala přílivová vlna přes tisíc stop vysoká a Nu viděl, jak se v proudu otáčejí obrovské kmeny stromů. Kdyby některý narazil do Archanau, loď by se rozbila na třísky. Příď lodi se pomalu otáčela, až mířila přímo do obrovitánské vodní stěny. Nu pevně sevřel Sipstrassi a ucítil náraz vlny. Loď to zvedlo, jako by ji uchopila ruka obra, a vyneslo ji to vysoko do řvoucího přílivu, leč ani kapka vody nesmočila palubu. Plavidlo se zvedalo stále výš a výš, až překonalo hřeben vlny a zhouplo se na hladině. Hluboko dole vlna nazdvihla trirému jako korkový špunt a udeřila s ní o útesy na vnější straně zálivu. Loď se při nárazu rozlétla a zmizela v proudu. Na východě se zpěněný hřeben vlny hnal dál a dál.
V náhlém tichu k Nuovi přistoupil Conalis. Ve tváři byl úplně popelavý.
„Je po všem," zašeptal kapitán. „Svět je zničen."
„Ne," prohlásil Nu. „Svět ne. Jenom Atlantida. Vytáhni plachty. Až vody opadnou, musíme si najít nový domov."
Bučení dobytka vyvolalo Nuovi úsměv na rtech. „Aspoň máme krávy a ovce," dodal.
Na palubu vyšla Pašad a přiváděla své syny, Sema, Chama a Jáfeta. Nu jí vyšel vstříc.
„Co budeme dělat teď?" zeptala se Pašad. „Kam se jenom podějeme?"
„Ať půjdeme kamkoliv, budeme spolu," slíbil jí.

34

SHANNOW DŘEPĚL NA PATÁCH. NÁHLE SE cítil skvěle - lépe než za celá léta. Byl to velice zvláštní pocit. I přes nedostatek odpočinku cítil v údech nesmírnou sílu. Na římse se udělala trhlina a Shannow cítil, jak se věž hýbe. Rychle přelezl okraj a začal šplhat dolů. Věž se zakymácela a její vrcholek se odlomil a s třesknutím dopadl na zem. Kolem padaly menší kameny i větší kusy skal a Shannow se zuby nehty držel skalní stěny. Konečně pomalu slezl až dolů.
Rozběhla se k němu Beth. „Bože, Shannowe. Koukni na sebe! Co se to tam, k čertu, stalo?“
„Co se děje?“ zeptal se Shannow.
„Vypadáš mladě,“ řekla. „Máš tmavý vlasy a pleť... To je neuvěřitelný.“
Zleva se ozval sten a Shannow s Beth došli k místu, kde ležel pastor s polámanými kostmi. Z pravého ucha mu vytékala krev a levou nohu měl v nepřirozeném úhlu ohnutou pod tělem. Shannow k němu poklekl.
„A meč...?“ zašeptal pastor.
Shannow si položil jeho hlavu do klína. „Odešel tam, kam chtěl Bůh.“
„Umírám, Shannowe. A On se mi neukáže. Zklamal jsem Ho...“
„Jen klid, odpočívejte, pastore. Zasloužil jste si právo dělat chyby.“
„Zklamal jsem Ho.“
„Všichni jsme Ho zklamali,“ poznamenal Shannow tiše. „Ale zdá se, že Jemu to příliš nevadí. Vy jste dělal, co jste mohl, a tvrdě jste pracoval. Zachránil jste město. Udělal jste spoustu dobrého. A On to viděl, pastore. On ví.“
„Chtěl jsem... aby mě On... miloval. Chtěl jsem... zasloužit...“ hlas mu odumřel.
„Já vím. Jen klid. Vracíte se domů, pastore. Uvidíte Jeho slávu.“
„Ne. Byl jsem... špatný, Shannowe. Spáchal jsem tak hrozné věci.“ Oči se mu zalily slzami. „Půjdu do Pekla.“
„To si nemyslím,“ ujišťoval ho Shannow. „Kdybyste nepřišel k tomuto štítu, tak by se možná svět převrhl znovu. Nikdo z nás není dokonalý, pastore. Aspoň jste se snažil jít po tý správný cestě.“
„Modlete se... za mě... Shannowe.“
„Budu.“
„To nebyl Bůh... že?“
„Ne. Jen klid.“ Pastorovi se zavřely oči a on ještě naposledy zachrčel. Shannow vstal.
„Myslel jsi to vážně?“ zeptala se Beth. „Myslíš, že se nebude smažit v Pekle?“
Jeruzaléman pokrčil rameny. „Doufám, že ne. Byla to zmučená duše, a já si rád myslím, že na takové lidi Bůh pohlíží milostivě.“
Přistoupila k nim Amaziga Archerová. „Proč jsi na mě střílela?“ chtěl vědět Shannow.
„Snažila jsem se změnit minulost, Shannowe. Přečetla jsem si ji v těch zlatých svitcích.“ Nečekaně se zasmála. „Kruh

dějin, Jeruzalémane. Pendarric se zmocnil pastorovy mysli - nebo mysli božského mluvčího, jak ho nazývají v Araksisových svitcích. Skrze něj Pendarric zjistil, že na Atlantidu bude vržena jakási velká zbraň a že skrze tu zbraň se svět převrhne. A víš, co Pendarric udělal? Nechal do téhle věže přesunout Sipstrassi a nařídil Araksisovi, aby nastavil jeho sílu tak, že polapí meč, až se dostane nad Ad. Rozumíš tomu, co říkám? Před dvanácti tisíci lety zřídil Pendarric tohle statické pole, aby tu střelu zachytilo. A ono ji zachytilo - o dvanáct tisíc let později. Chápeš to?“
„Ne,“ přiznal Shannow.
„Je to tak odporně dokonalé. Kdyby se byl Pendarric o té střele nedozvěděl a nesnažil se ji zachytit - tak by tady vůbec nebyla. Minulost nemůžeš změnit, Shannowe. Prostě nemůžeš.“
„Ale proč ses mě snažila zabít?“
„Protože jsi právě zničil dva světy. Kdybys byl neposlal tu bombu do minulosti, náš starý svět by nemohl být zničen. Víš, Pendarric je taky zodpovědný za Druhý pád. Myslela jsem, že můžu změnit dějiny... ale ne.“ Amaziga se podívala na Shannowa a on v jejích očích spatřil bolest a nenávist. „Ty už nejsi Jeruzalémanem, Shannowe. Ó ne. Teď jsi Armageddonmanem - ničitelem světů.“
Shannow neodpověděl a Amaziga se od něj odvrátila a vydala se k pobořené věži. Nános kamene opadal a nyní bylo vidět bílý mramor. Byly tu i rozbité dveře, a Amaziga se protáhla dovnitř. Kousek od Sipstrassi, který vypadl ze svého držáku, ležela prachem pokrytá kostra. Na prstních kůstkách zbyly prsteny a na lebce zlatý kroužek. Pak do komnaty vstoupili Shannow, Beth a Steiner. Shannow dovedl Steinera k Sipstrassi a položil mu na ni ruku. Zlaté žilky teď byly tenoučké, ale přesto se ještě pistolníkovi do žil vlilo trochu moci kamene, která mu uzdravila rány.
Zvenčí se ozval řev motorů, jak kdysi lapená letadla zakroužila, hledajíce vhodné místo k přistání.
Amaziga poklekla a zvedla svinutou zlatou fólii. „Meč,“ četla, „neprošel kolem Adu. Ale pak se ozval hluk a zvedl se sloup kouře. Právě se udál zvláštní jev. Slunce, jež právě zapadá, náhle znovu vyšlo. A vidím tmavá bouřková mračna ženoucí se na nás. Jsou tmavá, černější než při kterékoliv bouři, na niž se pamatuji. Ne, to není bouře. Zrádce měl pravdu. Je to moře!“ - Amaziga pustila fólii a vstala. „Ta střela byla pro svět, napínající se na své ose, tou poslední kapkou.“ Obrátila se ke kostře. „Tohle byl asi Araksis. Dokonce ani Sipstrassi ho nedokázal zachránit před přílivovou vlnou, kterou viděl. Bože, Shannowe, jak tě nenávidím!“
„Přestaň fňukat!“ vyjela náhle Beth McAdamová. „To nebyl Shannow, kdo zničil ty světy - to byl Pendarric. To on otevřel brány, to on zřídil tady tu věc, ať už jí říkáš, jak chceš, aby polapil Boží meč. A to ho taky zničilo. Jaký máš právo obviňovat člověka, co jenom bojoval, aby zachránil svý přátele?“
„Nechej ji být,“ vložil se do toho tiše Shannow.
„Ne,“ vzepřela se Beth a nespouštěla z Amazigy chladné modré oči. „Ona zná pravdu. Když zbraň zabije člověka, není to zbraň, co jde k soudu, ale muž, který stiskl kohoutek. A ona to ví!“
„On přináší smrt,“ zasyčela Amaziga. „On zničil moje společenství. Kvůli němu zemřel můj manžel a můj syn je taky mrtvý. Teď se kvůli němu převrhly dva světy.“
„Řekni mi, Shannowe,“ zeptala se Beth, „proč jsi přišel pro ten meč?“
„Na tom nezáleží,“ odtušil Jeruzaléman. „Nech to plavat, Beth.“
„Ne,“ zopakovala Beth. „Když mě Magellas s Lindianem drželi v zajetí, používali svý kameny moci, aby tě sledovali, a mě nechali občas kouknout. To jsi byla ty,“ prohlásila Beth obracejíc se opět na Amazigu, „kdo pobízel Shannowa - prosil ho málem na kolenou - aby sem přišel a pastora zastavil. To jsi byla ty, kdo ho poslal na ten štít, kde riskoval život. Tak čí prst byl na spoušti, ty čubko?“
„To nebyla moje chyba,“ křičela Amaziga. „Nevěděla jsem to!“
„A on to snad věděl? Jon Shannow snad věděl, že jestli meč projde bránou, zničí dva světy? Je mi z tebe zle. Nes si svou vlastní vinu, jako my ostatní. Nesnaž se ji hodit na člověka, co nám právě všem zachránil život.“
Amaziga před rozhněvanou Beth vycouvala až ven do slunce.
Shannow ji následoval. „Tvoje ztráta mě mrzí,“ řekl. „Samuel Archer byl skvělý chlap. Nevím, co jinýho bych mohl říct.“
Amaziga si povzdechla. „Ta žena má pravdu a ty jsi jen součástí kruhu dějin. Odpusť, Shannowe. Nu-Atrachasís říkal, že byl poslán, aby nalezl Boží meč. Našel ho.“
„Nenašel,“ řekl Shannow smutně. „Žádný meč nebyl - jenom odporný nástroj hromadné smrti.“
Amaziga mu položila ruku na loket. „Našel meč, Shannowe, protože našel tebe. To ty jsi byl Božím mečem.“
„Doufám, že Nu přežil,“ změnil Shannow předmět hovoru. „Měl jsem ho rád.“
Amaziga se zasmála. „Ale to víš, že přežil, Shannowe. Tím si můžeš být jistý.“
„Takže v těch svitcích je ještě něco?“
„Ne.“ Amaziga zavrtěla hlavou. „Nu je arabská forma a Atrachasís je akkadské jméno pro Noema. Vzpomínáš si, co říkal o Božím kruhu? Nu-Atrachasís přišel do budoucnosti, Shannowe, a přečetl si v tvé bibli o tom, jak Noe přežil. Takže se vrátil domů, zachránil rodinu, a myslím, že s pomocí Sipstrassi vytvořil loď, které ta bouře neublížila. Jak to sedí s Božím kruhem?“ Její smích zněl skoro hystericky... pak se rozplakala.
„Pojď pryč,“ řekla Beth McAdamová, berouc Shannowa za ruku, a odvedla ho zpátky ke koním.
Některá letadla už začínala přistávat na spečeném písku pouště. „Co je to?“ vyzvídala Beth.
„Nic, co bych chtěl vidět,“ zavrčel Shannow, když let číslo 19 čtyři století po startu přistál.
Společně pak Shannow s Beth odjeli od zničeného jezírka.
„Co budeš dělat teď, Shannowe?“ chtěla vědět Beth. „Myslím teď, když jsi zase mladej? Budeš dál hledat Jeruzalém?“
„Půl života jsem strávil hledáním toho snu, Beth. Byla to chyba. Boha nenajdeš za vzdáleným kopcem. V kameni nejsou žádné odpovědi.“ Obrátil se v sedle a zadíval se na rozlomený štít a opuštěnou postavu Amazigy Archerové. Natáhl se, vzal Beth za ruku a zvedl ji ke rtům. „Jestli mě chceš, tak bych rád jel domů.“

Epilog

POD VEDENÍM EDRIKA SCAYSE A VÝBORU vedeného Josiahem Broomem Poutníkovo Údolí vzkvétalo. Kostel byl znovu postaven, a jelikož tu nebyl žádný kazatel, přebral péči o bohoslužbu mladý farmář jménem Jon Cade. - Pokud si snad někdo všiml podobnosti mezi Cadem a slavným zabijákem nazývaným Shannow, rozhodně se o tom nikde nešířil.
Dalekým jihem putovala překrásná černá žena se zlatým černohřívým lvem, až překonala poslední vrcholek před oceánem. Tam se zastavila a zahleděla se na moře. Cítila chladný mořský vánek a pozorovala mihotavý odraz slunce na vlnkách.
Lev po jejím boku otočil hlavu a zadíval se na stádečko vysoké, pasoucí se na vzdáleném svahu. Nevěděl, proč se zde žena zastavila, ale měl hlad, a tak se vydal hledat potravu.
Amaziga Archerová se za ním dívala a po tvářích se jí koulely slzy.
„Buď zdráv, Oshere," řekla.
Ale lev ji neslyšel...